

BARRIO CASTELL

HORDOZHATÓ MENNYORSZÁG

© Pákovics Miklós, 1999.

Juditnak

„Itt a Spanyol Rádió-Torrespaña 1. a 88,2 Megahertzen. Jónapot kívánunk hallgatóinknak. A pontos idő reggel 7 óra, a Kanári-szigeteken egy órával kevesebb.”

A falnak fordult és így szólt:

- Amíg a nap fel nem bukik a tengerből, nem ébredek fel.

- Ez így túl szomorú, inkább valami vidámat - mondaná Nieves, ha nem lett volna pár ezer kilométerrel távolabb valami össznemzeti békekonferencián, ahol persze a háború esélyeit latolgatták, mert a levegő, mint általában, puszkaporos volt.

„Nem férnek a bőrükbe”. „Már megint pufogatnak”. „Csendesség szép vendég”. Avila valamennyi közhelyet számbavette a pillanatnyi elérhetőség szerint, majd rezignáltan állapította meg, hogy a világ úgyis meghaladja az embert, sőt az ember önmagát, értelmetlen dolog egy rossz álmot az ébrenlétbe átemelni, majd rágódni rajta, s a lehetetlenség határain túl még Nievest is belevonni a játékba. Jó helyen van, ott ahol van. Körülveszi egy kis idegenség, amelyet öt vagy hat meglehetősen szinten beszélt nyelven próbálhat áttörni minden mértéket meghaladó kommunikációs kedvében. A férfiak kicsit udvarolnak neki, meghívják sörre, kávéra, koktéllra, egy kiadós sétára. Dicsérettel illetik öltözékét, a színek harmóniáját és díszharmóniáját, a nevetését, de ez nem csoda, hiszen Avila is annyira szerette. Még a nők is irigykedve tekinthetnek rá a lényegükből fakadó irigységgel, részint azzal, amit Nieves mindig is képes volt kiváltani. Középpont, origó, zenit, nadír, de mit kell itt okoskodni, bombajó nő és kész. S ha ez nem volna elég, annyi udvariasság szorult belé, mint hat másikba. Meg nem sértene senkit, inkább a halál, legfeljebb a másiké - szokta hozzátenni négy szemközt, meghittnek szánt cinizmussal. Nem létezik, hogy azt mondaná most a világ másik felén: otthon, nálunk a szigeten is van pálmafa, vad és szelíd tengerpart, jeges koktél, köszönöm, már unom az egészséget. A különbség, a különbözőség a világ legáltalánosabb jellemzője. Pont egy nemzetközi összejövetelel hivatkozni fáradtságra, unalomra, az otthonhagyott, veszettül féltékeny Avilára... Nem, ez nevétséges volna.

Avila nagy nehezen visszatáncoltatta elkalandozott gondolatait, a szomorú álmot arra az ismeretlen helyre, ahonnan meghatározatlan éjszakai órán érkezett. A Bravo Murillon haladt ráérős léptekkel. Eszébe ötlöttek a régi idők, amikor egy-egy orvosi vizit a megszabott tarifán kívül négy-ötzöri nekirugaszkodásba került, mert soha nem volt határozott pillanatnyi állapotát illetően. Sokszor megfordult a fejében, hogy talán az orvosra kellene hagyni az egészséget, ám ugyanakkor azt is mérlegelte, hogy mégis csak ő róla van szó. Felelősséget és félelmet egyszerre érzett. Az orvostól csupán felelősséget feltételezett, azt sem túl sokat. Ezúttal is orvoshoz tartott. Valami ismeretlen eredetű hátfájás kínozza. Talán megfázott a tengerparton, ahol közismerten állandóan fúj a szél és a fürdőzők ritkán törülköznek meg, még ritkábban gondolkodnak a következményekre. Tudela doktor rendelője előtt megállt, megtapogatta a zsebeit, a pénztárcáját. Minden rendben van, tehát nincsen rendben semmi. A háta fáj. A hirtelen mozdulatok újra figyelmeztették. Tovább az orvost nem lehet halogatni. Tudela doktort egy ismerős, Manuel Torrox ajánlotta neki. Érdekléstől indítva vagy sem, ezt nehéz lett volna megállapítani. Torrox jó nevű operaénekes hírében állt, mígnem egy végzetes megfázás kettétörte a karrierjét és ingatlanügynökségre adta a fejét. Legutóbb éppen egy firenzei grófnak igyekezett keresni megfelelő nyaralót „vistas al mar”, vagyis tengerre nézőt. Tengerre néző... Ez a rögeszméjük. A firenzei grófké, a német nagyiparosoké, az angol brókereké, a menekült magyaroké, már a tehetősebbeké.

Avila vakon megfogadta Manuel Torrox javaslatát. Tisztában volt azonban azzal, hogy a késleltetésnek, a halogatásnak, az időhúzásnak valamennyi létező és nem létező változatát be

fogja dobni, még az önbecsapást is, hogy voltaképpen nem fáj a háta, csak úgy érzi időnként. De még ebben sem egészen biztos. No ha ő nem, akkor aztán doktor legyen a talpán, aki őt erről meggyőzi. Tudela doktor természetesen nem tudott Avila létezéséről. Évtizedek óta fogadta a pacienseket előkelően bútorozott rendelőjében, ahol jóformán semmi nem utalt az orvosi hivatás gyakorlásának megszokott körülményeire. Hatalmas bőrfotel, bőrkárpék, íróasztal, családi fényképek, a falon bekeretezve sikerrel vett külföldi szakmai továbbképzések elismerő oklevelei Montevideóból, San Juan de Puerto Ricóból, az Egyesült Államokból. Mindehhez doktor Tudela okos szemüvege, Rudolf Valentinosra nyírt bajusza, tökéletesre vasalt inge, a szájában óriási szivar, a kifinomult kezeken legalább két pecsétgyűrű. Már csak a leltári pontosság kedvéért is érdemes megjegyezni, hogy a felsorolás elegáns írónnal, papírvágó késsel, névjegykártyatartóval teljes. Bizonyára meg is sértődne Plöm-Plöm kisasszony, doktor Tudela titkárnője, asszisztensnője, nője, egyszóval summa cum laudált mindenese, ha kihagynánk a jegyzékből. Ahhoz túlságosan is szemrevaló, hogy csak úgy a margóra lehetne utalni vagy ne adja sors, a lábjegyzetbe felülről a harmadiknak. A rossz nyelvek szerint Plöm-Plöm kisasszony nem végzett semmit, de ez legyen a diplomahalmazó nemzetek fenenyagy bánata. Plöm-Plöm kisasszony sokat sejtető blúza, oldalt felsliccelt szűk szoknyája, harapásra ingerlő, rúzosott ajaka felért hat egyetemi szemeszterrel utóvizsgák nélkül. Ringó járása kimerítette a fakultatív tanok díjmentes változatait. Fojtó közvetlenségére pedig a nagy Larousse, az Enciclopedia Britannica szerint nincs is megfelelő kifejezés. Azt látni kell és főleg érzékelni.

Nem lehet állítani, hogy doktor Tudela betegek már az előszobában, a titkárnői vartatások, bejegyzések, regisztrálások során meggyógyultak, de a legendák megemlékeznek sántákról, akik elhajították mankóikat, vakokról, akiknek kinyílt a szemük és süketnémákról, akik megszólaltak, majd a következő meglepődésükben újra megsüketnémultak. Nem nehéz kitalálni, hogy Plöm-Plöm kisasszony erényeivel leginkább Tudela doktor volt tisztában. Plöm-Plöm kisasszonyt valahol a brit szigetvilágban, feltehetően egy különösen tartalmas továbbképzés alkalmával sikerült elcsábítania. A szerelmi fészekből kirepülve jegyet váltott neki a következő gépre és együtt megérkeztek a szigetre. A rossz nyelvek szerint doktor Tudela családja a dolgot nem fogadta kitörő örömmel, de nem tehetett mást, mert a kötelességtudó férj megmutatta látcsővé hengergetett továbbképzési oklevelét, amelyben kételkedni már a pecsétek miatt sem lehetett. Imént azt mondtuk, hogy Plöm-Plöm kisasszony erényeivel leginkább a doktor volt tisztában, hiszen a kezdeti időszakban egyre sűrűbben zárkóztak a rendelőbe és akasztották ki a középkelet-európai országokban ismert: „Kérjük ne kopogjanak, belépés csak hívásra” táblát. Az igazságnak tartozunk azzal, hogy doktor Tudela Plöm-Plöm kisasszonnyal kapcsolatos tudása lassan feledésbe merült. Mindenki arra gondol, amire akar, csak azt ne higgye senki, hogy egycsapásra a legmagasabb hivatásbéli elkötelezettség költözött a bölcsen hallgató, de annál többet látott falak közé. Avila már-már a krónikus aggodalommal lépte át a híres rendelő küszöbét. Plöm-Plöm kisasszony a helyén ült, mint mindig és soha. Mivel a paciens korban a Plöm-Plöm-i várakozások alatt, adottságokban pedig felettevalónak látszott, az asszisztensnő alig észrevehetően felkínálkozott az újonnan érkezettnek. Az adatok rögzítésekor teljesen feleslegesen, de ugyanakkor elszánt célzatossággal tette fel a kérdést: Neme? De igen - vágta volna rá határozottan Avila, az efféle kártyákat azonban nem volt mersze kijátszani. Nieves, aki a világbéke megteremtésén fáradozott a túlsó féltéken, valószínűleg kinevette volna. Ez most szóba sem jöhetett, Plöm-Plöm annyira Plöm-Plöm volt, hogy az még Avilának is szemet szúrt. A személyi adatok végül nagy nehezen a nyilvántartóba kerültek. Plöm-Plöm átvette egyik lábát a másikon, majd a másikat az egyikre, következett volna még egyéb is, de Avila nem várt módon feljajdult. Bármennyire nem várt, abszolút helyénvaló egy orvosi rendelő várójában a fájdalom hangos kinyilvánítása. Ezt még Nieves is elismerné. Már megint Nieves.

- Megyek és bejelentem a Tudela doktor úrnak - állt fel a helyéről Plöm-Plöm kisasszony, Avila pedig megállapíthatta, hogy ez a nő jobb lábakon áll, mint egy-két közepesen fejlett ország nemzetgazdasága. Ahogy ez a nő a fenekét járás közben előbb balra, majd jobbra dobta, arra talán Larry Bird amerikai profi kosárlabdázó szolgálhatna technikai részletekkel, esetleg egy masszázsszalon kíváncsi és szakképzett női tulajdonosa. Az ajtó a nő után bezárult. Avila egyedül maradt az iktató-váróban, Tudela pedig újra élvezhette Plöm-Plöm kisasszony illatos társaságát. Csodák-csodájára nem teltek el hosszú ötpercek, mint a régi szép időkben, mire az ajtó kinyílt. Az asszisztensnő arcát nem borította el a dravida hajnalpír, szeme nem őrizte a mesés kelet összes titokzatos varázsát, sőt dekoltázsa fölé még némi szakmai tárgyilagosságot is képes volt varázsolni, amennyiben ajkáról gyöngyként peregtek a szavak: - Kérem, fáradjon be, a doktor úr várja önt.

Avila befáradt. Az ajtó becsukódott mögötte és szembetalálta magát Tudela doktorral, akinek ezúttal is tekintélyes méretű szivar ékesítette a száját.

- Jónapot doktor úr.

- Jónapot, mi járatban van? Parancsol szivart, esetleg cigarettát? - kérdezte a doktor, miközben a páciens finom kézmozdulattal a fotelbe ültette, ő maga pedig az íróasztalnak támaszkodott.

- Nem, köszönöm. Nem dohányzom - hebegte zavartan Avila. - Azért kerestem fel önt Tudela doktor, mert fáj a hátam. Piszokul fáj időnként, bizonyos napszakokban.

Avila elszégyellte magát. Túl direktnek érezte a dolgot. Elegáns magánrendelőben ilyen durván előhozakodni egy primitív hátfájással, ami lehet, hogy csupán a képzelet szülötte? Ezt nem kellett volna. Rajta kívül nem volt beteg. Nyugodtan kezdeményezhetett volna párbeszédet az időjárásról, a másodlagos nemi jellegről, Plöm-Plöm legújabb rémtetteiről a brit, a karibi szigetvilágban, a doktor hogylétéről két gutaütés között, a madridi tőzsdei árfolyamok „bahajáról”, csak nem kellett volna azt az átkozott hátfájást ilyen markánsan. Miért is van háta az embernek? Ha van, miért fáj? Miért van az embernek Manuel Torrox nevű operaénekes-ingatlanügynök ismerőse, aki firenzei grófoknak, német iparmágnásoknak ad el nyaralókat, miközben Tudela nevű doktorokat ajánlgat hátfájós ismerősei figyelmébe...

Tudela nem fogta fel ilyen tragikusan a dolgot, bár betegségről láthatóan ő sem szeretett beszélni. A pénz már alig fogott rajta. Megszokásból, jobb elfoglaltság híján tartotta csak tán a rendelőt, mert Plöm-Plöm nélkül nem tudta és akarta elképzelni a hétköznapiakat. Önmagának feltett, más irányba terelő kérdéseire egyre gyakrabban válaszolt nemmel. Elutazni valahova? Nem. Szakmát, hivatást változtatni? Nem. Esetleg egy új nő? Nem. Áttérni a kevésbé férfias, illatosabb szivarokra? Nem. Még mit nem! Ez volt doktor Tudela, a sorozatos nemleges válaszok „summa cum laudáltja”. Lehetne junior, ha ismerte volna az apját. Nem ismerhette. Eltűnt valahol a karibi szigetvilágban. Valaki úgy tudta, hogy rokonokhoz ment. Lehet. Ám a rokonoktól vissza szoktak jönni és ő nem jött.

- Beszéljünk őszintén, úgy mint férfi a férfival - szegezte az orvos Avila mellének.

- „Most közli velem, hogy már csak kétszáz évem van hátra. Készüljek fel a legrosszabb borjufrikasszéra, amit a rakparti kocsmákban adnak. Sürgősen írjam meg a végrendeletet és ne feledkezzem meg a hat millió dolláros bankbetétemről, ami nincs...” Mindez átfuthatott volna Avila agyán, ha lett volna értelme. Hiszen meg sem vizsgálta még a doktor. A hátfájásból könnyen kiderülhet egy nyaki sérv. Van egyáltalán olyan? Tekinthezik őt szimulánsnak, hipochondernek. Állítólag mind a kettő több mint hülyeség, s mind a három a hülyeséggel együtt betegség. Ért ez a Tudela a hátfájáshoz? Lehet, hogy nem is tanulta, mert a babájával hempergett valahol, ahelyett, hogy előadásokra járt volna az egyetemen. Úgy lehetett, mint ő

az ábrázoló geometriával. A képsíkrendszert nem tanulta, mert beteg volt. Így az egészet nem értette. Tudela az egész embert nem érti.

- Tetszik magának a Plöm-Plöm, uram? - kérdezte az orvos előrehajolva.

Avilát meglepte a kérdés. Nem siette el a választ. A száján volt, hogy miért, mert felír akkor a doktor napi háromszor egy Plöm-Plömöt és még külön valamit a legveszélyesebb mellékhatásokra, szif..., gon..., spanyol... Nem nátha, egészen más. Vagy Tudela abban a hitben él, hogy férjhez adja a Plöm-Plömöt, mert már kellemetlen neki az egész szituáció, be akarja zárni a rendelőt és tisztázni akarja a körülményeit, netán új nőt nézett ki magának? Hohó várjunk csak! Miért nem azzal kezdte, hogy facér vagyok-e vagy sem: Vagy ennyire nem látszik rajtam, hogy számomra csak Nieves létezik, aki éppen most fogja megteremteni a pálmafák árnyékában udvarlókától körülvéve a világbékét? Avila tudta mi az illem.

- Kérem, doktor úr, nekem a Plöm-Plöm nagyon tetszik. Úgy vettem észre, én sem vagyok közömbös a számára.

- Szóval maguk nem közömbösek egymás számára? - kérdezett vissza a doktor.

„Micsoda hülyeség” - gondolta Avila. Ez itt a szavakon lovagol, ahelyett hogy... A lovaglás nemes sport. Aki még nem esett le lóról, bizton állíthatja. Akit még nem rúgott ló oldalba úgyszintén, mert akit megrúgott, annak már nem kérdés a kérdés.

- Tudja én a Plöm-Plömöt azért kérdezem... - hozakodott elő a kártyákkal Tudela. - Azért kérdezem, hogy eltereljem a beteg figyelmét a lényegről, magáról a betegségről. Énnálam nem divat a nyögdecseles, nem csöpög a vér. El lehet mindent intézni kulturáltan. Nemde?

- Igen - vágta rá automatikusan Avila, miután tökéletesen meg volt győződve arról, hogy örüllten van dolga. Azt viszont el kellett ismernie, hogy a Plöm-Plöm ragyogó nő. Csakhogy az effélék romboló hatása lehet akkora mint a gyógyító. És akkor mi van? Ki az, aki előre megmondhat bármit? Avila kissé kényelmetlenül érezte magát. Majdnem annyira, mintha maga a doktor kínálta volna fel neki férfiúi szerelmét, amelyet neveltetése, erotikus kultúrája, társadalmi helyzete következtében azonnal visszautasított volna. Nem lélegezhetett fel, mert nehéz helyzetnek ott volt Plöm-Plöm, a faggatózó kérdéssorozat, a szünőfélben lévő hátfájás és egy komisz ötlet, hogy megöli Manuel Torrox operaénekes-ingatlanügynököt. A firenzei grófnak, a német iparmágnásnak, a tehetős magyar menekültnek majd eladja más a panorámás nyaralókat „vistas al mar.”

Avilának mentőötlete támadt. Emlékezett rá, hogy egykori gimnáziumi osztálytársát, Nicolas Masidét szintén hasonló hátfájás gyötörte. Pár injekció meggyógyította. Plöm-Plöm, Tudela, bőrpamplag, szivar és sok-sok ostoba kérdés bizonyára nem lehetett a közelben. Maside meggyógyult, befejezte a gimnáziumot, marslénytani mikrobiológiát tanult, aztán váratlan fordulattal egy kis pueblo polgármestere lett valahol a félszigeten. Igen, ez az. Gyerünk az injekcióval. Nicolas Masidén segített. Teljesen rendbejött. Később feleségül vette Sauce Llorónt, illetve lehet, hogy Reyes Morellát, majdnem mindegy.

- Doktor úr, most nekem van egy ötletem - kockáztatta meg Avila.

- Csak ki vele kedves barátom, a Plöm-Plöm várhat - biztatta Tudela.

- Mi volna akkor, ha a főorvosúr ögzaltátsága pár injekciót döfne belém, persze nem egyszerre, hanem ahogy kell, úgy elpotyogtatva.

- Úgy mint a kecskebogyót?

- Ahogy tetszik dottore. Kedves gimnáziumi osztálytársam, Nicolas Maside tökéletesen rendbejött. Már majdnem azon volt, hogy új hátat csináltat magának, nem a doktor úrnak, hanem önmagának, amikor jött az injekció ötlete. Beledöfte a félszigeten egy másik Tudela, azóta a hátán fát lehetne vágni. A felesége, Sauce Llorón, vagy talán Reyes Morella állítólag ki is próbálta.

Tudela megkövülten hallgatta a páciens, majd hirtelen nekiugrott és fojtogatni kezdte.

- Injekció, injekció - hörögte magán kívül. - Mit képzelsz a barom beteg? Ahhoz klinika kell, oda befeküdni, az injekciót be kell állítani, s vajon magának mennyi a pénze? Lehet, hogy pénzjegynyomdája van, vagy maga a macaói vidékfejlesztési miniszter. Lehet, hogy nyert a hatos lottón... És ha nem? Én dolgozom kedves uram, a lelkemet teszem ki, a taxióra pedig megy, míg le nem csapják. Mint ahogy én rögvést önt. Hozzám csak olyan betegek jöjjenek, akik nem akarnak meghalni, akik észreveszik a Plöm-Plömben rejlő lehetőségeket. Felkínáltam önnek, igaz, némi kerülővel, s ön itt injekcióról beszél. Szégyellje magát, végeztem.

Tudela ezzel kivágta az ajtót és kipenderítette a rendelőből Avilát, aki röptében még annyit látott, hogy Plöm-Plöm kisasszony éppen egy férfit beteg ölében ülve rögzítette a legfontosabb adatokat.

A Bravo Murillón érte utol igazán Avilát a kutya hátfájás és az incidenst követően a Bravo Murillón múlt el. Fontos, hogy hihetetlen dolog történt. Hétköznapi és hihetetlen. Ez mindenél fontosabb. Nieves nem kedvelte a szimpla dolgokat. „Képzeld drágám, fáj a hátam, amíg te elváltál, elmentem doktor Tudelához, egy unalmas asszisztensnő felvette az adataimat, felírták az injekciót és tessék, nincsen hátfájás. Hátfájás? Még hátam sincs. Ezt add össze menedzserkalkulátor nélkül.” Nieves szabályszerűen kihajította volna. Irtózott a szürke dolgoktól, legyen az szín, hangulat, kaland, könyv, film, orvosi beavatkozás. Annál inkább vonzották viszont a rendkívüli fordulatok. Az orvosi rendelőben felkínálkozó nő, a doppel-skizofrénia archetipikus jegyeit magán hordozó, sanjuandepuertoricoi oklevéllel megkoronázott Tud-Tud-Tudela, a méreten felüli szivar, a világbéke a világháborús veszély mentén és még sok egyéb.

Avilát azért kicsit megviselték a történetek. A következő utcasarkon vett egy fűt banánt, egyet meghámozott, a héját feldobta egy lámpa tetejére. Ez azért jó, mert a helyi lap - Periodico Local - holnap megírja, hogy új, banánalakú lámpatesteket szerelnek fel az Avenida Fuengirolán. A következő napon helyesbíthet, hogy nem lámpatestről van szó, csupán egy tréfáskedvű szigetlakó banánhéjat dobott a lámpaoszlop tetejére. Ez azért jó, mert a földrejtett banánhéjon a vigyázatlan gyalogosok könnyen elcsúsznak, a lábukat szegik, - nem úgy, mint a kenyeret - mehetnek doktor Tudela steril rendelőjébe, ahol fennakadnak Plöm-Plöm kisasszony hegyes keblén és minden kezdődik előlről. Injekció? Nem. Plöm-Plöm? Igen. Köszönöm? Nem. Nincs benne köszönet.

A banán szétáradt Avila szervezetében. Miket fognak szegény banánra, meg nyomorult Avilára? Még hogy a banán szétáradt? Megfordult a fejében, hogy legalább két szemet kellene hagyni Nievesnek is, s akkor Nievesnek lenne négy szeme, plusz a napszemüveg, az már hat... Csakhogy a banán hétköznapi dolog, meg még romlandó is. Ki tudja azt is, meddig tart a világbéke-konferencia? Vannak charterjáratok, amelyek rejtélyes oknál fogva nem térnek vissza, meg aztán... Meg aztán a kedvenc félelem. Nieves gondol egyet, s ottmarad a világbékében a háború mentén. Megtetszik neki a hatökör férfiak kitartó legyeskedése, a félnótás nők heveny irigysége, egyéb földi élvezetekről - mint a szauna, a koktél, a jó regény a pasztell színű szállodai lakosztályban - nem is beszélve. A világbéke fontosságához mérten igen jól van kitalálva. Nieves nem szerette az apró ügyleteket. Ha elintéznivaló, minimum világbéke,

ha állat, a mamutnál kezdődik, ha étvágy, három előétel, két főétel és két postre. Ehhez képest kiválóan tartja ötvenhatos versenysúlyát. A banánt mind megette Avila. Valamikor a nagymama is megmondta. Little Avila, eat a little. Avila szót fogadott. Gyerekkorában a tengerparton érezte, mennyire fontos a jó táplálkozás. Kezdetben csak úszkált, majd Oión apótól kapott ajándékba egy deszkát és meglovagolta a hullámokat. Rengeteg tengervizet ivott akkoriban. „Fiacskám, nemsokára sóbányát nyitunk a gyomrodban” - mondták neki az öregek, akik viszont impotensek voltak. Ellenben nem voltak híján kellemes emlékeknek. Így gyakran ajánlgatták neki a lovaglás egy sajátos változatát holmi leányzók nyergében, amíg meg nem tanul a tenger hullámain a deszkán lovagolni. Nem Avila volt zseni, hanem az élet primitív. Tökéletesen megtanult hullámlovagolni, mint ahogy az várható volt. Elsajátította a motorozás tudományát, igaz közben átvészelt két elég súlyos bukást. Szerencséje volt mindkét esetben. Avila másként nevezte volna, de már utált örökké ellenkezni. Pillanatonként bejelenthetett volna különvéleményt. Csakazért is meg csakazért sem. „Nem én vagyok különvéleményen, hanem egy másfajta nézet van velem” - szokta mondogatni abszolút eredménytelenül. „A világ nem javul semmit” - állapította meg ilyenkor teljesen joggal. Ezzel sem törődött. Az életet, a dolgokat úgy vette, ahogy vannak. Nievessel sem tett kivételt.

Nem azért szólította meg a playán annak idején, mert különösképpen tetszett volna neki. Bogár szállt a szemébe és megkérte a legközelebb fekvőt, aki véletlenül nő volt és Nieves, hogy segítse a szeméből kihalászni. A műtét olyan eredményes volt, hogy esti koktélozásba torkollott, ahol felelősség nélkül társalogtak mindenről. A házasságot kölcsönösen hülyeségnek tartották, az együttélést is, még azt is, hogy férfiak vannak és nők, hogy az emberek öregszenek, de igazán lesújtóan arról vélekedtek, hogy két viszonylag normális benyomást keltő fiatal ekkora marhaságokat mond. A többi nem úgy ment mint a mesében, nem úgy mint a karikacsapás, hanem annyi történt, hogy szinte az első naptól elválaszthatatlanok lettek. Olyan maradinak, hétköznapiinak érezték az egészet, hogy időnként közönség előtt parádés veszekedéseket színleltek, mert mit szól a külvilág, amelyik egyébként le van sajnálva, hogy két ilyen menő fiatal már egy hete együtt jár, menthetetlenül fogják egymás kezét és egyik sem dobja a másikat. Az erőltetett veszekedés nem ment olyan jól mintha természetes lett volna. „Szamárdiszno” - kiáltotta egyszer Nieves Avila felé, mire ő: „Nieves, te lóelefánt.” Így mulatták az időt, mulattatták egymást és a környezetet a fiatalok. Senki nem csodálkozott, amikor bejelentették, hogy összeházasodnak. Avila az egyetemen tanult általános gazdaságnak. Az jó unalmas, nem kavarja fel az ember életét, személyiségét és úgy tűnik, elég fontos is - gondolta. Nieves tanítónak készült különösebb elhivatottság nélkül, de nyitott maradt lényegében az egész mindenségre. Egy dolgot tanult, húszat csinált és ötven iránt érdeklődött. Azért nem kérdés, honnan vette az energiát mindegyre, mert maga volt a megtettesült energia. Aztán valahogy belekeveredett a békemozgalomba. Ez a kábítószerekhez, a szexhez, a rockhoz képest elég unalmasnak látszott, ám pontosan ebben az unalomban találták meg önmagukat és egymást Avilával. Anyagi gondok nem gyötörték őket, volt tisztas baráti körük, nem hozzájuk hasonlókból, tehát örültek... Nem csoda, hogy idővel tömény irigység vont páncélt köréjük.

„Envidia... A legnagyobb dolog, a legerősebb mérge az envidia” - jegyezte meg Avila, mintha ettől bármi is megoldódott volna. Észrevették, hogy a helyzet viszonylag még akkor kedvezőbb, amikor - egyébként reménytelenül - megpróbálnak nem venni tudomást az irigyekről. Nieves egyre szaporodó külföldi útjai kifejezett rosszallást váltottak ki bizonyos körökből, személyekből. Kölcsönösen mondták egymásnak, hagyd, ne törődj vele és mindketten még jobban emésztették magukat. Legfőbb ideje volt, hogy gondolataikat megosszák egy harmadik személlyel, ám bár a harmadikat nem szerették emlegetni, mert környezetükben a harmadik emlegetése egészen más, az övékéhez gyökeresen eltérő képzeleteket szokott kelteni. Ez a

harmadik Francisco Álora művészettörténész egyetemi hallgató volt, aki már egyetemista korában jelentős saját tőkével rendelkezett megrendelésre készített festmények eladásából.

- Megvan, mi hiányzik belőletek - bökte ki egy alkalommal Álora.

- Na mi, na mi? - kíváncsiskodtak a címzettek.

- Bizony belőletek a művészet hiányzik. Konkrét valójában és tágabban értelmezve egyaránt. Ti például pofozkodtatok már?

Nieves és Avila dermedten néztek egymásra.

- Nem, szégyelljük, de még csak eszünkbe sem jutott. Tudjuk, hogy ez felettébb korszerűtlen, de eddig megvoltunk nélküle. Nagyon jól, mondhatom - tartotta meg Avila a védőbeszédet.

- Persze csak tréfának szántam - köhécselt Álora, majd így folytatta: - Csupán arra gondoltam, hogy valami szokatlant kellene csinálnotok. Utazzatok el, vagy maradjatok itthon, de tünjete el mindenki elől, egymás elől. Csináljatok képességvizsgáló tesztet, hátha valami egészen meglepő felfedezésre juttok. Ugye nem kell ecsetelnem, hány világhíresség csinált karriert majdnem öregkorában, de mindenképpen az öregkor küszöbén?

- Nem kell, nem kell - vetette közbe Nieves, - Ám ha akarod, úgyis ecseteled.

- Nem mondok el semmit. Amit nektek kell kitalálnotok, azt nem várhatjátok mástól, tőlem sem - szögezte le határozottan Francisco Álora művészettörténész hallgató, majd felkelt és távozott alaposan meglepett barátai köréből.

Két, egymástól szögesen eltérő fordulat következhetett volna be ezekután. Nieves és Avila, a két rendíthetetlen szerelmes csörgősipkát rak, az egyik elszegődik cirkuszi primadonnának, a másik kaszkadőrnek egy, a könyökvédős hivatalnokok eseménydús életéről szóló monstre filmprodukcióban, vagy a másik véglet: nem változtatnak semmit, marad minden a régiben. Nieves és Avilát olyan anyagból gyúrta a jelzők nélküli élet, hogy nem változtattak semmit, csupán egy valamit.

- Ez a barom egyet nem mondott - szúrt Avila jobb kezének mutatóujjával a levegőbe.

- Mit gyönyörűségem? - kérdezte Nieves.

- Hogy változtassunk lakóhelyet. Környezetváltozás, érted te behavazott havaska?

- Persze hogy értem sasszemű általános gazdász - kedveskedett a nő. - Akkor hát költözünk?

- Akkor hát költözünk, de még ne csomagolj. Először is lakást kell keresni. Középdraágát, középméretűt, középfínomat, ahol a férfitulajdonos vak és impotens, azonkívül megveti a női nemet.

- Olyan lakást keressünk, ahol markotányosnő a tulajdonos, általános gazdászokat eszik reggelire és mivel nyolc férjet már elfogyasztott, férfit látni sem bír.

Így évődve csúszott bele a felfedezés izgalmas délutánja a még izgalmasabb estébe és hónapok óta a legszerelmesebb éjszakába. Avila és Nieves azzal aludtak el, hogy másnap nyakukba veszik a várost, főként a tengerpartra futó utcákat, az elbűvölő terecskéket, és kerülve a kimondottan rossz hírű negyedeket keresnek egy másik lakást. Jóformán fel sem fogták, hogy végleg elhagyni készülnek megszokott otthonukat azért, mert jött a tanácsadók tanácsadója, a Francisco Álora, aki a kibicnek semmi sem drága elven gyökeres változtatást rendelt el az életükben mielőtt a dögunalom fölénné őket, vagy ők a tömény unalmat. Dehát unalomról szó sem volt, csupán az életükbe igyekeztek újabb és újabb színt vinni, na meg egy kicsit elterelni

a figyelmet, az irigyek, a kívülállók, a gyanakvók, a rosszindulatúak, a magabiztosak figyelmét önmagukról, hogy továbbra is élhessék komfortosan berendezett életüket.

Természetesen vetődött fel főleg Avilában a megalkuvás, a megfutamodás gondolata. Ettől dühbe jött, de az elhatározáson, hogy költöznek, képtelen volt változtatni. Van, amikor paradox módon éppenhogy megtenni könnyű valamit, amit úgy legbelül nem nagyon akar az ember, mintsem elmenekülni a cselekvés elől és meghúzódni a jótékony árnyékban vagy lustán sütkérezni a simogató napsütésben. Lakáskeresésben bőven volt tapasztalatuk. Feltérképezték a várost, kizárásos alapon akarták kideríteni milyen körzetek, barriók jöhetnek számításba a végleges választáskor. Egy ideig szórakoztatónak tűnt a dolog, áldották a nevét annak, aki a térképet kitalálta, majd váratlanul átkokat szórtak rá, mert nincs unalmasabb, mint órákig a térképet bújni. Némi elismeréssel vegyítve vetették meg az átlagturistát, aki bédekkerek rabságában csavarogja körül a világot és közben jóformán semmit sem lát, mert képtelen szabadulni a könyvtől.

- Induljunk el, aztán majd csak lesz valami - adta ki a jelszót Avila.

Rögtön látták ennek a módszernek a hátulütőjét is. Elindulni? Merre? Észak, dél, kelet, nyugat, dombnak föl, dombról le, előkelő negyedbe, a nép közé, üzlet, közlekedés, szórakozóhely... Nem, így sem jutnak messzire. Talán segítséget kellett volna kérni. Ingatlanügynöktől címetek. Megvan! Manuel Torrox, az operaénekes-ingatlanügynök. Nem lelkesedtek az ötletért. Körülbelül ez volt a véleményük egy botcsinálta ügynökről. Emlékeztek viszont egy másikra, akit szintén ismertek, de ezt nem szükséges feltétlenül hátránynak betudni. Lényegében botcsinálta volt Alfonso Monroy is, aki kereskedelmi hajó kapitányaként váltott át az ingatlanra. Irodabérlés, telefon, számítógép, pár bútordarab, meglehetősen széleskörű, bárokban megalapozott ismeretség, s már mehet is. Alfonso Monroyt előzetes telefonhívás után az Avenida Maritimán lévő irodájában keresték fel. Szolgálatiért előlegeztek a számára egy üveg whiskyt, amit Alfonso Monroy hajóskapitány némi szabadkozással ugyan, de elrejtett a szekrény mélyében viharosabb időkre, majd rövid tájékoztatást rögtönzött az ingatlanügynökök szerencséjének a forgandóságáról, bizonyos ügyfelek magatartásának kifogásolhatóságáról és az ingatlanpiac megélénküléséről. Avila és Nieves nem rágták le a körmüket izgalmukban, pedig az ügy érdekében kihangsúlyozták telefonon még Monroy élettársával is váltottak néhány tisztelő szót. A csapdát egyszerűen nem lehetett kikerülni. Monroy különösen a figyelmükbe ajánlott egy Severin Severino nevű törékeny öregurat, aki birtokol néhány lakást a tengerparton és mint hírlík, még egyetlen bérlőt sem nyúzott meg elevenen. „Kár, mert ez bizonyítaná, hogy valaki az ürge, hogy vér van ott, ahol vérnek kell lennie”. Az Avilában megszólaló kisördög menten el is hallgatott. Monroy kapitány kocsiját, személyes kíséretét, közbenjárását felajánlotta a költözni szándékozók számára. A látogatást azonban egy másik napra kellett halasztani, mert még meg kell beszélni a dolgot Severin Severinóval, aki nem nyúzza meg elevenen a bérlőket. Addig is Nieves és Avila szívesen látott vendégek a Parasol nevű bárban estéknként, ahol cucci perfekt társaság szokott összegyűlni. Víziszonytól szenvedő tengerészek, könnyű kikötői nőcskék, enyhén megkéselt apacsok - gondolta Avila megint csak a kisördög hatására, noha tudta, hogy ezeknek a bároknak a közönsége a legnormálisabb örültekből tevődik össze, akik a jó dumát, a jó koktélt, a kellemes szivarszót minden életveszélyes kalandnál többre becsülik. Monroy kapitány valódi tengerek hátán töltött évtizedek után kikötötte hajóját a Parasolban és egy édes kis nőcske mellett, akit nem ártall felajánlani ügyfeleinek, egyszóval boldognak, boldogtalannak legalább egy kis ártatlan csevejre.

Aviláék a következő napokban egy tapodtat sem mozdultak otthonról, ami meglehetősen különös egy délvidéki szigeten, ahol többnyire az utcán zajlik az élet bizonyos megszorításokkal a szeretkezéstől kezdve egészen a gyerekverésig. Számíthattak azonban arra, hogy a

kutya sem törődik velük. Miért pont őket kísérték volna gyanús tekintetek, amikor a ház egyik-másik férfilakója olykor lányosképű férfiszívet cipelt haza éjszakára. Az is előfordult, hogy gyanús elemek kábítószer ellenértékét akarták bevasalni. Elszántságukról baltával betört ajtó tanúskodott, annak drasztikus jeleként, hogy az adós bujkálhat akárhol, a föld alól is előkerítik. Az átmeneti bezárkózástól kettős hasznot reméltek a fiatalok. Végiggondolhatták egész addigi életüket sorrendben a harmadik lakásban, amelyet éppen elhagyni készültek. Másfelől lélekben felkészülhettek a majdnem váratlanul jött lépésre. Akadt bőségesen emlékeznivaló. Inkább annak a veszélye állt fenn, hogy menthetetlenül eltévednek az élmények sűrűjében. Szerették volna más és más szavakkal megeleveníteni a történéseket, esetleg valamely mindkettőjük által beszélt idegen nyelven, hogy frissebbnek hasson az, ami kissé avított, hogy a szemek kifényesedjenek, a szívek átmelegedjenek, a reménytelen vállalkozás azonban meghaladta behatárolt képességeiket. Mint oly sokszor, most is a feledékenység sietett a segítségükre. A váltakozó feledékenység. Hol úgy tűnt, hogy Avila feje rögzített valamit pontosabban, míg Nieves homályos körvonalakat látott, vagy még azokat sem. Hol meg éppen Avila úszott reménytelenül az emlékezet megkorhadt fadarabjai után, míg Nieves az életét tette volna rá, hogy úgy volt. Például a Mercado Central Humphrey Bogartra kísértetiesen hasonlító hentese nem harminccal, hanem csak hússzal csapta be őket, amit ők rögtön észrevettek, de nem szóltak volna a viláért sem, hiszen szerelmesek voltak, ennél fogva mindenkit szerettek, Bogartot, a hentest is, aki nem harminccal, hanem hússzal lógott nekik. Jót szórakoztak az egészen.

Az elmondottakon kívül volt egy fölöttébb praktikus szempontja is a nyilvánosságtól való elzárkózásnak. Várták Alfonso Monroy telefonhívását. A szakállas róka mihamarabbi hívást ígért, ha Nievesék nem esnének be egy este a Parasol nevű bárba, ahol rengeteg ember hatalmas világokat vált meg, ám hogy számtalan finom koktélt elfogyaszt az biztos. Napnyugta után Nieves rendre feltette a kérdést Avilának és Avila Nievesnek, vajon nem kellene-e végre ellátogatni a Parasolba, hátha ez a Monroy idő közben megkosodott és egy zsebre való címmennyiséggel tud szolgálni. A javaslatokat azonban könnyűszerrel elvetették, kivált, ha éppen hiányosabb öltözékben heverésztek az ágyon a coloniál stílusú szekrényel éppen szemben. A kis stúdió díszé mindössze egy akvarell volt. Valaki, lehet, hogy festő ijedtében bikákat pingált egy meredek, teraszosnak tűnő legelőre. „Annyi baj legyen, csak ki ne szabaduljanak a keretből” - szokták elereszteni a nem éppen művészi ihletésű megjegyzést. A bikáknak eszük ágában sem volt elszabadulni. Hogyne, hogy közröhej fogadja őket, mert leginkább sovány birkáknak nézhette volna őket az ember.

Monroy csak nem akarta felemelni a telefont, ezért nem maradt más választásuk, egy este felöltöztek, töltöttek némi aprópénzt az erszénybe és elindultak a Parasol irányába. Nem telhetett el több, két, legfeljebb három nap, mégis úgy érezték mintha hetekig lettek volna bezárkózva. Ismeretlennek tünnek az ismerős járókelők, úgy rémlett nekik, hogy néhány üzlet kicserélődött. A fillérekért autókat mosó csavargó szemlátomást a kövezetre köpött, ahogy meglátta őket, pedig máskor messziről hallózott. Megbolondult a világ. Az ember két napig nem húzza ki a lábát és már minden a feje tetejére áll. Az újságos standon egyenesen nem merték elolvasni a lapok főcímeit. Félték attól, hogy a skorbutos újságírók végzetes földcsuszamlásról számolnak be, s ők már nem is léteznek, csak a mennyországban. Mert abban viszont nem kételkedtek, hogy ha a világ elveszik is, nekik megmarad egy darabka hordozható mennyország, amelyet boldogan cipelnek egyik helyről a másikra abban a biztos tudatban, hogy az ilyesmi csak a legjobbaknak jár ki. Itt nincs protekció, cinkos összekacsintás, kenőpénz. Aki jó, az a legjobb és aki a legjobb, azé a hordozható mennyország.

A világ természetesen nem bolondult meg. Legalábbis nem lett két-három nap alatt még bolondabb, mint amilyen már amúgy is volt. Néhány harsányabb autóduda kiemelte az

imaginációs romlás közegéből a fiatalokat. Másról aligha lehetett szó, miután egyszer csak ott álltak a Girasol, illetve a Parasol nevű bár előtt. A nyitott ajtón pénznyelő automaták bugyogása ömlött az utcára. Látni lehetett a bárszékeken verebéként, vagy ha úgy tetszik fecskéként gubbasztó vendégek hátát, a sötét fölé akasztott sonkákat. Az egész olyan valóságosnak tűnt, mint még soha és pontosan azért volt egyszerre olyan valószínűtlen, hiszen a változatlanság ellenemond a mozgáseméletnek, a világ lényegéről alkotott jelentősebb felfogásoknak. Miután a kételkedésük nehézkesen oszladozott, a legősibb fogáshoz folyamodtak, próbára tenni a valóságot. Nyilvánvaló, hogy a bár nem léphet beléjük, ők viszont két lépéssel túljutnak a küszöbön, megérinthetnek mindent, amit csak akarnak, szólhatnak mindenkinek, legfeljebb nem válaszol, de odafordul és ez már valami. Számítás ennyire ritkán jön be, mint az övék. Felemelték a lábukat és az ajtón belülré kerültek, amely délvidéki módon sarkig nyitva volt. Az egyik bárszékhez valaki kutyát kötött. Különben az emberi jelenlét, diskurzus, nevetés, köhögés dominált. Az egyveleghez a sarokból énekszó is társult. A szivarfüstöt vágni lehetett. A vendégek egyike sem hasonlított Monroy kapitányra. Talán a nemrég elmúlt karnevál utóhatásaként álruhát öltött és ő az a dekoratív nőszemély, aki a szomszédjának most éppen csókra nyújtja a száját. Láthatóan nem csokolózásról van szó, hanem hála lerovásáról. Ennyire azért nem szükséges messzire menni. Először is érdemes figyelembe venni, hogy Alfonso Monroy a Parasol, vagy Quitasol vagy Girasol nevű bárban nem hajóskapitány, hanem vendégnek beosztott egyszerű közlegény, aki minden este a fedélzeten tartózkodik. Lehet vihar, lehet szélcsend, jöhet cápasereg, Monroy kapitányközlegény-ügynök mindenkor a fedélzeten, lehet rá számítani. Amint Nieves és Avila áthatoltak a szivarfüstön, észrevettek egy italt szürsölő, szakállas alakot, aki már csak azért is lehetett Monroy, mert éppen ő volt. Ugyan Avila még nem egészen biztos a dolgában. Szerette volna ezt az embert igazoltatni, ujjlenyomatot venni tőle, DNS molekulákkal, haj-, szövet- és bőrmintákkal operálni, mint a találékony mesterdetektívek, a körülmények miatt azonban minden bonyolultnak tetsző módszertől el kellett tekintenie. Ha így van, marad az ugyancsak legegyszerűbb ősi módszer. Hátbacsapja és a nevéen szólítja a kapitányt. Valahogy így: - Jónapot Monroy kapitány. Ha nem üt vissza, ő az. Ámbár nem biztos, mert lehet hogy pipogya, gyáva alak és nem mer visszaütni, sőt elárulni sem meri, hogy nem ő Monroy. Akkor meg minek az egész. Lehet egy ál-Monroy is, aki kapitánynak, ügynöknek adja ki magát, a címei magától értődően hamisak, nem vezetnek sehova, senkihez.

- Jónapot Monroy kapitány - érintette meg az italt szürsölő, szakállas alak karját Avila.

- Jónapot Avila - ejtette le a poharat ijedtében a szakállas.

Semmi kétség, ő a valódi kapitány.

- A kezét csókolom Nieves.

Kétség kizárva. Még Nieves is a nevéen szólítja és a kezét csókolja. Kapitány, lovag, illemtani ügynök, etikettcézár.

- Szóval eljöttek végre az én törzsbáromba - jegyezte meg Monroy.

- Eljöttünk - válaszolta Avila. - Erről volt szó nem? Arra kért minket Monroy kapitány, hogy látogassuk meg. Mintha valami üzleti ügy is elkezdődött volna közöttünk, de a világerő sem szeretnénk zaklatni.

- Üzleti ügy, hogyne - ismételt Monroy. - Beszéltem Severin Severinóval. Boldog, hogy megismerkedhet magukkal. A szépnemnek különösen nagy tisztelője, ugye nem haragszik a megjegyzésért Nieves kisasszony?

Nieves kisasszony nem haragudott, ellenkezőleg.

- Maga igazán lovag Monroy kapitány. Remélem azért közölte Severin Severinóval, hogy csupán lakást keresünk. Másodszor férjhez menni semmi kedvem, különben is útban volna az első férjem.

Avila el volt ragadtatva Nieves szalon-szellemességétől, a kapitányt pedig pofonvágni lett volna kedve. Tökéletesen ismerte a burkolt udvarlás alattomos formáit. Arról beszélni, hogy a nő egy másíknak tetszik és lényegében azt közölni, hogy nekünk tetszik. Az ilyen cselek olykor leplezetlen ajánlatokat takarnak, s ezt lovagiasabb korokban mint gyalázatot az ellenfél vérével szokták lemosni. Avila méltatlannak találta volna, hogy Severin Severinoba, egy öregemberbe mártsa törét, Monroy kapitánynak már szívesen levágta volna a fülét, hiszen úgylis felesleges neki, nem hallgat a szép szóra. Ahogy a túlzások mezejéről visszahátrált a realitások erdejébe, még némi büszkeséget is érzett. Nieves sikere az ő sikere is volt, Ő birtokolja ezt a ragyogó nőt. Majdnem úgy, mint a rabszolgatartók régen az afrikai feketéket. Azzal a különbséggel, hogy ő időnként valóságos aranylánkra fűzte féltett kedvesét. Elhalmozta mindenféle földi és földön túli jóval, hogy megtarthassa maga mellett. Szent meggyőződése volt, hogy a nőt mindennap és trükkökkel kell megtartani. Afelől persze nem volt kétsége, hogy adott esetben Monroy, Severino, meg az összes nadrágot viselő hatökör Nieveset akarná lefektetni. Az a néhány homokos csak a szabályt erősíti. Avila a párbaj gondolatát elhessegetve gyakorlatiasabb irányba terelte a párbeszédet.

- És mikor találkozhatunk Severin Severinóval? - tette fel a kérdést Alfonso Monroy kapitánynak, aki ezt egyáltalán nem vette rossz néven.

- Holnap este hétkor legyenek az Espronceda utca 8-as számú ház előtt.

- Ott lesz a lakás? - kíváncsiskodott Nieves.

- Nem, a lakás nem ott lesz. Ott találkozunk Severin Severinóval és onnan együtt megyünk megnézni a lakást.

- Nagyszerű - nyugtázta Avila és a maga részéről el is köszönt volna Monroy kapitánytól, aki az egészet egy kicsit másként gondolta.

- Ha már ilyen szépen összejöttünk, foglaljanak helyet itt mellettem, a napszemüveges úr majd egydel odébb rakja a videokazettáit, ha megkérjük.

A napszemüveges úr hallotta a felvetést és készséggel helyet változtatott a kazetták számára.

- Köszönöm, uram - hajolt meg feléje finoman Monroy kapitány és máris megkérdezhetette, mit parancsolnak a kedves vendégek, mert hogy azok, az biztos és hogy az ő vendégei lesznek, az még biztosabb. Nieves fehér rumot kért maracuja szörppel, Avila mentálisörrel. Az italhoz kis tányéron olajbogyót kaptak és fokhagymás lében kis gombákat. Ez már Monroy ötlete volt. Az ital megoldotta a nyelveket, így sok mindent megtudhattak volna a felek egymásról, a család emlegetése azonban nem volt különösebb szokás ezekben a beszélgetésekben. Ellenben Monroy kapitány tartogatott még valamit a fiatalok számára. Melegen ajánlotta, hogy keressék fel tetszés szerinti időpontban a Parasol bártól jó messze lakó Rodrigo Alameda de Villaflores márkit, aki rendkívül figyelemreméltó személyiség és mint ilyen, nagyrabecsüli az érdekes figurákat. Monroy kapitány beszélt a márkinak Aviláról és Nievesről, hétköznapi, de valamiféleképpen mégis feltűnő életvitelükről, Avila okosságáról, Nieves szépségéről. Avilának ínyére volt az értékmegosztás, Nievesnek nem. Szívesen elcserélte volna a szépséget az okosságra, legfeljebb még féltékenyebb lett volna Avilára, mint amilyen valójában volt. Hogy az észnek még a szikráját is elvitatják tőle, mert nő, ezt felettébb lehangolósnak és felháborítósnak találta. Nehezen feltartóztatható ingert érzett, hogy a kapitányt nyakon vágja. Arról fogalma sem volt, hogy Avila a kapitány fülére pályázott egy merőben más összefüggés-

ben. Monroy kapitány, mondjuk-e, ahogy a fülvágást, úgy a nyaklevest is megúszta. Nem lehetett tudni, ki az a Rodrigo Alameda de Villaflores márki. Ha ő kíváncsi egy Avilára, egy Nievesre, akkor nem lehet elvitatni tőle némi fantáziát. A dolog még imponálhat is, ha az ember eléggé hiú. De vajon eléggé hiú volt-e Avila és Nieves.

Nevet, címet mindent megkaptak Monroy kapitánytól. A márki készséggel várja őket, ha nem éppen a kútjait vizsgálja vidéken. Valamikor földbirtokai állítólag köddé váltak, és a vízhiányos szigeten átvedlett vízbirtokossá. Nem az a fontos, hogy a vízbirtokos vetekedhet-e a földbirtokossal, vagy hogy az artézi kút odaállítható-e az olajkút mellé, hogy kiállja az összehasonlítás próbáját. Vízhányban kincs a víz, jól jövedelmező árucikké válhat, ha az ember elég ügyes. Monroy kapitány információi szerint Rodrigo Alameda de Villaflores márki kezében minden arannyá változott. Képletesen szólva persze. Untig elég, ha a szomjat oltó, gyöngyöző víz szomjat oltó, gyöngyöző víz marad, a kutak nem apadnak el, a palackozónak van mit palackoznia és a nép nem csupán arehucasi mézezett rummal él, hanem vízzel is. Legalább azzal főz, s ha az alkoholtól eltiltotta az orvos, iszik is néhány pohár vizet.

Avila különösnek vélte Monroy kapitány ismeretségi körét, amelyhez ők is tartoztak Nieves-sel. Severin Severinoban az az érdekes, hogy ő Severin Severino, aki lakásokat gyűjtött, ahogy mások bélyeget, régi pénzt, képeslapot. Monroy élettársában az volt a különös, hogy ismeretlenül szívesen folytatott bárkivel telefonos párbeszédet. Villaflores márki pedig mintha folytatása lett volna Monroy kapitánynak, a tengerésznek, az egykori hajóskapitánynak. Tengerész és vízbirtokos, vízbirtokos és tengerész. A vízről pofáznak és közben nemes borokat, öreg rumokat vedelnek. Bort isznak, vizet prédikálnak. Ilyenek ezek a Monroyok-Villafloresek. Nieves nem izgatta ennyire a dolog. Egy márkival több vagy kevesebb, édes mindegy. Kezet csókol, szépséget dicsér, ha el nem felejt, reménykedik egy újabb és újabb találkozásban. Nem, házassági ajánlatot nem tesz, bár hallott szerető kedvesről, aki az imádott hölgy férjét hívta ki párbajra, hogy megkaparinthassa annak a szívét. Kétsége sem volt afelől, hogy a férj lesz az, aki áldozatul esik a szerelmi hevületnek, az örjítő féltékenységnek. Az ominózus párbaj elmaradt, a férj előzékenyen meghalt, ahogy illett előbb, mint a feleség, a vad szerető pedig felszívódott. Talán rájött, hogy kifizetődőbb, ha egy gusztusos kappan vérént ontja leginkább sütés előtt. Nieves azt tartotta, hogy ki kell várni a dolgok végét. Avila nem értette, miért a végén következik a dolgok vége, szóval nem értett semmit. A bárból végül is egy marék kíváncsisággal távoztak. Kíváncsiak voltak Rodrigo Alameda de Villaflores márki küllemére, lakására, szűkebb pereputtyára, ahogy mondani szokás. Plusz még érdekelte őket, visel-e bizonyos, a fajtájára nézve tipikus jegyeket a márki. Mert az, hogy földbirtokosból, terratenientéből átment vízbirtokosba, aguateniente vált belőle, sehogy sem tűnt tipikusnak. A birtok, a birtokos igen, annak jellege, víz, föld, levegő, lócitrom, miegyéb abszolút nem. Íme, a rejtély. Mitől márki a márki? Kitől és mikor kapta a címet a család, ki és mikor herdálta el a családi vagyont, hogyan házasodtak márkiék, a fajtájukból választottak-e férjet, feleséget, milyen szenvedélyeknek hódoltak, viseltek-e hadat valahol, valamikor, vagy csak nadrágot, szoknyát, ki mit? Kitüntették-e magukat valamely hadjáratban, hogy aztán egyenesen a király elé járuljanak a Zarzuelában, vagyis a királyi palotában a legbecsesebb kondekorációk átvételére? Ám a dolog legfeljebb itt folytatódik. És ott kezdődik, milyen küllemre Villaflores? Nyápic, jelentéktelen férfi, aki a légynek sem tud ártani csak azért, mert képtelen agyonütni, vagy tagbaszakadt, pirosposzgás dalia, akinek az ősei mórokat zabáltak reggelire? Külön érdekesek egy márki környezetében a nők. A kiskisasszonyok, a nagykisasszonyok, márkiné önagysága, aki nemzetsége rangjának a súlya alatt roskadozik vagy némi túltápláltságtól, hogy a szabó csak éjjel veheti le a méretet a félreértések elkerülése végett? Megveti-e a márkiné a férfiakat, vagy csupán egyet, a férjet, vagy fordítva?

Miközben ilyen világrengető apróságokon törték a fejüket, óhatatlanul kissé magára hagyták Monroy kapitányt, aki a magányból talán semmit sem érzett, tekintve hogy poharak és üvegek vették körül. A használtakat, az üreseket a camarero sűrűn lecserélte vagy éppen újra töltötte attól függően, mi volt a soros teendő. Az elfogyasztott italmennyiség kissé megviselte a tengeri vízhez szokott hajóskapitányt. Annyira azért nem, hogy szem elől tévesztette volna vendégeit, akiket egy óvatlan pillanatban máris baráttá avatott. A barátságot meg szokták pecsételni. Az italozó ember már csak olyan primitív, hogy a barátságot itallal pecsételi meg. Rengeteg itallal, hogy a barátság nyakig ússzon a lében, mert úgy az igazi. Útban hazafelé, mert az a Parasol, Quitasol, Girasol vagy mi az ördög is becsuk egyszer, szóval hazafelé Avila és Nieves azon töprengtek, mi történt velük valójában és miért történt. Eredendően semmi sem volt az akaratuk ellen, ami az életben előfordul. Pénzt nem sokat költöttek, mert vendégek voltak. A bukszát fölöslegesen töltötték meg annyi apróval, hogy Európa összes játékautomatájába elég lett volna. Severin Severinóval összejön a találkozó és még egy márkít is beszereztek, akinek újabb és újabb ismeretség lehet a folytatása. Mindez jóval több volt, mint amit az önkényes bezárkózás röpké napjai alatt el tudtak volna képzelni. Ez a Monroy nem olyan rossz fickó. Olyan, mint egy szárazra vetett hal. Igen, pontosan olyan. Mondjuk lazac, akihez egyszercsak így szólnak: „Lazac úr, ön mától kezdve ingatlanügynök a szigeteken, a tápláléka csicseriborsó rizsesnokedlival.”

Avila tudományos feltételezése szerint mindennek van oka, ennek értelmében feltette a nagy kérdést, miért lesz egy kereskedelmi hajó kapitányából ingatlanügynök? Megvan, mert hazudik! Azt hazudta, hogy kapitány volt, holott talán csak konyhai mosogató, na jó egy hajón. Az ingatlan már hihető, bár elég misztikus. Mindazonáltal nem volt a nyílt rákérdések híve. Mindig azt szokta mondani, hogy svájci alapon áll, családi állapot, fizetés, betegség, hogy csak a legalapvetőbbeket vegyük, tabutéma a számára. Ő sem kérdezi és őt se kérdezzék, mert kitér a válaszok elől. Ha a tükörbe nézett nagy ritkán, el kellett ismernie, hogy a svájci alapot időnként mellőzte. Az igaz, hogy ő mástól soha nem tudakolt családi állapotot, betegséget, pénzt, tőle azonban olykor megkérdezték, s előfordult, hogy válaszolt, aztán verhette a fejét a falba, hogy lehetett olyan marha, hogy egy jöttmentnek csakúgy elárulta a legbensőbb információkat. Ez volt még a kisebb dolog. Abban a pillanatban, ahogy Nievesnek beszámolt a vívódásairól, máris kapott a nyaka közé. A svájci alapot, a tabukat Nieves telepítette meg benne és szerette, ha igazodik a kialakult normához. Bár őszintén szólva kézzelfogható veszteség ritkán volt tetten érhető. Mindegy. Nieves szerint olykor a kézzel fogható veszteség sem kézzel fogható, de van. Előbb utóbb meg lehet róla győződni. Avila ritkán bocsátkozott tabu- és veszteségtani vitákba. Tudta, hogy csak ő húzhatja a rövidebbet. Az elméletre épülő rögeszme a legveszélyesebb, páncélos hadsereg képtelen rést ütni rajta.

A bárból hazaérve szenvedélyesen csókolózó párt találtak a kapualjban. A legjobb úton voltak a legjobb úthoz. Segítségre nem szorultak, kíváncsiskodóknak nem osztottak tiszteletjegyet. Avila és Nieves szemérmesen felosontak az első emeleti stúdióba, mintha bizony ők enyelegtek volna idegen kapualjban. Avila kívánta Nievest, de most olyan direktnek érezte volna, hogy szerelmesen közeledik a szerelmeséhez. Még Nieves azt hiheti, hogy a kapu alatt érte az ihlet. A bárki különben nem érdekes. Mindig azt szerette volna megelőzni, hogy Nieves értsen félre valamit. A dolgok természetéből adódóan ez nem mindig sikerülhetett. Ilyenkor arra gondolt Avila, hogy az ember fél élete az előítéletekkel való küzdelemben telik el, vagyis olyan küzdelemben, amely nem ejt látható sebeket, de maradandó nyomokat hagy. Akárhogy is, a kíváncsi kíváncsi maradt. Nieves különben is fáradt volt. Kissé nyomasztotta mindaz, ami történt és ami előkészületben van. Avila megnyugtathatta volna, hogy mindez elég normális, de nem nyugtatta meg, mert ő is fáradt volt. A tetejébe még sajnálatot is érzett, hogy egy kicsi, de barátságosra formált otthont elhagynak, mert jött egy örült pillanat, amikor egy fajbarom

még meg is erősítette bennük a kényszerképzetet, hogy újítani kell mielőtt még baj lesz, mielőtt felfalja őket a külvilág, esetleg ők falják fel egymást. Bedőltek a mesének, viselhetik a következményeket, ráadásul még a felelősséget sem háríthatják másra. Boldogság, balszerencse, felelősség, Severin Severino, Rodrigo Alameda de Villaflores márki - minden az övék. Ha ennyi minden, akkor meg minek a siránkozás. Nieves békésen elaludt. Avila bekapcsolta a televíziót, hang nélkül, ahogy szokta, amikor Nieves aludt, vagy koncentrációt igénylő fontos dologgal volt elfoglalva. Pedro Almodóvar pikáns filmjét adták. „Pepi, Luci y otras chicas del montón.”, „Pepi, Luci és a hegy más lányai.” A film nem kavarta fel, de nem is volt tőle elájulva, noha kifejezetten szerette Almodóvar filmjeit. Mikor már elég malacságot látott, az agytolulást elkerülendő benyomta a készülék gombját és kikapcsolt. Eltette magát másnapra.

Reggel új tejeskávéra ébredtek. A fejük kitisztult üresen és készen további baromságok befogadására. Az átlagos két téves hívás, esetleg címzett zaklatás ezen a hajnalon is bejött. A vonal túlsó végén mindkétszer zene hallatszott és valaki bársonyosan be volt rúgva. A bársonyosan azt jelenti, hogy üveggel a kezében heverészik. Már eleget ivott ahhoz, hogy mindenkit szeressen, felebarátjának tekintsen és a legjobban önmagát szerette. Avila pokolba kívánta a telefont, ennél fogva nem kizárt, hogy ott is lesz majd. A világ fejlődése még sok minden rosszat tartogat, talán ezt is. Telefon a pokolban. Az ügyeletes ördög felveszi, belehallózik és kikiált a központból. Mindig egy nevet, azt, akit hívnak. Ha nincs, akkor azt mondja, se baj, majd lesz. Reménykedjen csak, hogy a mennyországba kerül. A pokol tele van azokkal a rossztétellekkel, akik egykor reménykedtek... Reménykedtek? Abszolút biztosak voltak abban, hogy a mennyországban megkapják a három szoba összkomfortjukat, plusz házmester, plusz bejárónő, plusz feleség és üvegfalu úszómedence. Reménykedtek, aztán megnézhatték magukat. Vizesfalú odú a pokolban, a szuterénban, számlák egymás hegyén-hátán, s még egy jó csaj sincs sehol. A délelőtt derűs volt. A playa békés, majdnem néptelen, holott langyos tavaszi szellő lengedezett és a mozgóárusok szorgalmasan taposták a selymes homokot, ki átlátszó műanyagszandálban, ki mezítláb. A hordóhasú újságárus elnyújtott hangon kínálta a Diariot. A tenger hullámai nem voltak olvasó kedvükben. Noha rengeteg volt a fővenyen a szabad hely, Nieves és Avila sehogy sem akarták megtalálni a legmegfelelőbbet. Az egyik közel volt a vízhez, a másik távol esett tőle, a harmadikat túlságosan sütötte a nap, a negyedik mellett zajos gyerkőcök hancúroztak. Végül sikerrel jártak. Behunyt szemmel heverésztek a törülközőn, a párnát helyi divat szerint homokból emelték. Öt perc után Nieves indítványozta, hogy mielőtt a vízbe mennének fürödni, vegyék át a leckét újra meg újra. Mi legyen a taktika a Severin Severinoval folytatandó tárgyaláson? Kérdés volt számukra volta-képpen Monroy kapitány is. Ismerték a jelszót, hogy üzletben nincsen barátság. Lehet az ellenkezőjét hinni, de rá is lehet faragni. Ezt egyikük sem akarta. Jó, Monroy tapintható jóindulattal viseltetett irántuk, de úgy néz ki, hogy Severin Severino elkötelezettje, barátja is egyben. Két barát barátja egy harmadiknak, egy kulcsembernek. Melyik barátság az erősebb? Ki a jobb? A Real Madrid vagy az FC Barcelona? Az attól függ - szokták mondani és ennyi már elég, hogy az ember semmiben se lehessen biztos. A taktikával kapcsolatos megfontolásokat meg is kerülhették volna, ha ugyanakkor nem tiszta az ábra, hogy üzletről van szó. Lehet rosszul és még rosszabbul járni, lehet jól..., még jobban - legjobban nem. Mindig az van nyeregben, aki elad. Ebben a speciális esetben biztos. Más esetek kívül esnek az érdekeltségi körön. Avila bízott sokszor megdicsért logikai képességében, Nieves a sokszor győzedelmeskedő női fegyvertárban. Elvégre azért férfiak a férfiak, hogy ellágyuljanak és képesek legyenek bármikor a legfinomabb cselvetésnek bedőlni. Még a playán, a homokban fekvé tisztázták, az ő legerősebb fegyverük a várható ütközetben az lehet, hogy a költözés nem kényszer a számukra. Különböző figurák egymást felelősítő agyszüleménye, amelyen ott a vészkijárat. Kifelé, kihátrálni az üzletből. Monroy kapitány-ügynök megkapta a whiskyjét, Severin Severino kezét csókolhat egy olyan ragyogó nőnek, mint Nieves, egyszóval mindenki megkapja a

magáét és mindenki elmehet haza. Feltéve, ha van hol laknia. A jelek szerint ebben nem volt hiány. A végső konklúzió mégsem ez volt, hanem egy egészen merész valami. Mivel Severin Severinonak kiadó lakása van, Avilának pedig nem kényszerülnek arra, hogy azt bármi áron kivegyék, az üzlet szabályai, a kereslet-kínálat váltakozó játéka szerint feltételeket lehet szabni. Csak fel ne robbanjon mérgében Severin Severino és kibírja a megaláztatást Monroy kapitány, aki nem más, mint szárazra vetett hal a kétlábú emlősök világában. Ez már majdnem kimondott szemtelenség volt. Szemtelenség határok nélkül, mert a szemtelenség legvégső határán túl új tartományokra ragyog a nap. Ott a megbocsátás, az újraértelmezés. Magyarázatra szoruló, mesterkéltnél fogalom mind a kettő. A fiatalok elhatározták, hogy csak annyira lesznek szemtelenek, amennyire feltétlenül szükséges és annyira tisztességesek, amennyire úri passzióikra, hibás világszemléletükre nézve elkerülhetetlen. Majd egymást figyelmeztetik a megfelelő pillanatban. Egy köhintés, egy diszkrét rúgás a másik bokájába, a pantomim és a süketnéma jelbeszéd sajátos ötvözetének bizonyos elemei megteszik. Bizonyára Severin Severino sem védtelen. Máskülönben hogyan tett volna szert a világ legvonzóbb szigetén hatnyolc lakásra, hogy venné a bátorságot, hogy tisztességtelen ajánlatokat tesz mind fiatalabb nőknek, akik azt tisztességük mértékére jellemző módon el is fogadják - Monroy kapitány szerint. Monroy kapitány a nagy szemtanú, vagy talán a nagy mesélő? Ha ez így van, egyedül Severin Severino tesz túl rajta. Korban így méltányos.

Az ebédet egy tengerparti bárban költötték el. Miniatűr üvegből itták kedvencüket, a San Miguel sört. Úgy döntöttek, hogy utána hazatérnek és a kötelező szieszta után készülnek fel a nagy találkozóra, amely az időpont közeledtével egyre jelentősebbnek tűnt számukra a különböző ellenérvek dacára. Ezúttal nem találtak vadul csókolózó párt a kapualjban. Az ebéd utáni inger azonban menetrendszerűen jelentkezett. A kedvet és a képességet ennek megfelelően aprópénzre váltották. A pénzváltás után jólesően elszundikáltak. Telefoncsörgés ébresztette őket öt óra után pár perccel. Avila volt az áldozat, aki álmosan odabotorkált a készülékhez. Nem kis meglepődésére Monroy kapitány volt, akinek talán meg sem adták a számot. Erre az apróságra szerelem és alvás után nemigen figyeltek. A kapitány nem akart egyebet, csupán azt tudakolta, rendben van-e az esti találkozó Severin Severinóval, mert minden elő van készítve. Avila lassan kitörölte az álmat a szeméből és arra gondolt, mekkora idióta ez a Monroy kapitány. Kijátssza Severinot, önmagát, naivul elárulja, mennyire reszket, hogy az üzlet létrejöjjön, Severin Severinonak lakói legyenek, és ő megkaparintsa a nyomorult jutalékot. A következő pillanatban némileg megenyhülve egyszerű figyelmességnek tudta be az egészet, amelyen tetten érhetők persze a gyanútlanág és az üzleti ügyetlenség jelei, de mit számít, ha valaki őszinte figyelmességet akar tanúsítani mások iránt.

- Köszönöm a hívást Monroy. Minden rendben. Ott leszünk este hétkor. Espronceda nyolc, ugye?

Ezúttal viszont Avila árulta el önmagát. Az időpont visszaemlégetése azt jelezte Alfonso Monroy hajóskapitány-ingatlanügynök számára, hogy mégsem volt oktalán a fontoskodás, a telefonhívás, Avila nem biztos az órában, talán a helyben sem. Úgy kell feltételezni a legjobbat a másiktól, hogy titokban a legrosszabbra is fel kell készülni. Ez az ügylet talán most ennek a demonstrációs példája.

- Azt talán mondanom sem kellene Avila, hogy önöket semmi nem kötelezi az üzletre. Severin Severino rendkívül békés ember, aki mindig a másik fél szempontjainak a tökéletes megértésére törekszik. Mivel ez így van, igen gyakran sikerrel is jár, már ami a megértést illeti.

Avila a szavak hallatán el volt képedve. Mondani akarta, hogy „hallottál már ilyent Nieves?”, ha Nieves nem éppen a fürdőben tartózkodik, hogy rendbehozza magát. Még hogy a Severin

Severino békés ember... Szóval nem esz meg. De nemhogy nem esz meg, még az én szempontjaim tökéletes megértésére is törekszik. Na ettől mentsen meg minket a Guadelupi Szent Szűz. Ha ennyire megértő hírében áll, jó előre felkészült arra, hogy nem lesz üzlet, nem néz ki belőlünk annyi komolyságot, hogy egy ilyen dologban döntő elhatározásra jussunk. Továbbá nem feltételezi rólunk, hogy pénzünk van. Továbbá az előbbiekből következően egyáltalán nem biztos, hogy neki kiadó lakása van és a mi számunkra. De ha így van, mit akar Severin Severino, mit Monroy kapitány és mit akarunk mi drága Nieves. Netán arra iszunk majd áldomást, hogy nem jött létre az üzlet, mert hülyék voltunk mindannyian, akik ebben az ördögi körben mozogtunk. Boldogan összeölelkezünk majd, hogy ugrott a buli és mindenkinek megmaradt minden. Severin Severinonak a hülye lakása, nekünk a pénzünk, amelynek ezer helye van, plusz egy most már majdnem elérhetetlen álom, hogy maradhatunk a fenekünkön a XII. Pius utcában. Monroynak nem marad egyedül semmi. Még az a csöpp esze is elment a jelek szerint, ami volt neki.

- Severino nem haragszik. Igazán rendes ember - hebegett Avila a telefonba. - Mi sem haragszunk kedves Monroy, ha nem lesz üzlet, de azért nem feltartott kézzel megyünk. A feltételezés ugyanis reális, hogy valakinek kiadó lakása van, amelyet mi szándékozunk kivenni. Persze az egész egy sereg dologtól függ. Tudja, hogy van?

Az ilyen formális kérdésekre nem szoktak válaszolni, de Monroy kapitánynak nyomult annyi tengervíz az agyába, hogy mint kötelességtudó színész a végszóba, belekapaszkodott.

- Tudom, hogyan van. Az üzlet akkor biztos, amikor már megették a disznót, amit eladtak.

Kedve lett volna Avilának javasolni, hogy ismétlje meg ezt a tüneményes, nem kevés agrár-gazdasági folklórelemet hordozó mondatot, de akkora számárságnak tartotta, hogy nem akarta magát lejáratni. Meg igazság szerint szerette volna a beszélgetést mielőbb befejezni. Lassan már így is Monroy kapitánynak képzelte magát, aki felesleges telefonhívásokkal zaklat jobb sorsra érdemes ügyfeleket csak azért, mert valamikor egy szerencsétlen tengeri áramlás a szárazra sodorta és éppen ingatlanügynöknek kellett szegődnie. Holott éppen a fordítottja történt. A kapitány nyomja neki a sódert fél órája.

- Kedves Monroy, most fél hat van...

Ez hatott. A „Kedves Monroy”, vagy a „fél hat”, vagy mind a kettő eszébe juttatta a kapitánynak, hogy az idő lejárt, valamit hagyni kell estére is.

- Rendben van Avila, akkor este hétkor Espronceda 8. Vizontlátásra. Csókolom Nieves kezét...

- Hallod, csókolja a kezedet - kiáltott Avila a fürdőszoba irányába.

- Kicsoda? - süvített az éppen kilépő Nieves hangja.

- Hát a derék kapitány, a Moby Dick, egyébként az bálna volt, de kapitány vagy bálna mindegy, tökéletesen egyremegy.

A továbbiakban egy könnyű kávé mellett eldiskuráltak Monroy szellemi képességeiről, latolgatták kimeríthetetlennek látszó színészi eszköztárát és arra a meggyőződésre jutottak, hogy jobb híján a dolgokat úgy kell venni, ahogy vannak. A világ megváltoztatására tett sikeres kísérletek többnyire azzal kezdődnek, hogy az ember kifényesíti a cipőjét. Ha ezt megteszi, nem kevés. Ha még a Monroy típusú fickókat is megéri némileg, biztatóan halad a világmegváltás fénylő fárosza felé. Az odáig vezető út azonban Monroyokkal és Severinokkal van kikövezve. Mások felfogása szerint pedig bizonyára Nievessel és Avilával, tisztesség ne essék szólván.

A dolgok olybá vétele azt jelentette, hogy ki kell választani a megfelelő ruhát a megfelelő alkalomra. Nem túl elegánsan öltözni, nem is topisan. Pénzt annyit tölteni a bukszába, hogy Severin Severinót esetlegesen vissza lehessen hívni, ha egyszer ő kezdeményez valamit. A notesz és a ceruza nem árt, mint ahogy az óvatosság sem az efféle alakokkal, akik lakásokat adnak ki totál ismeretlen személyeknek. Nieves először is a színekkel óhajtotta megvadítani a két férfit, s kiváltképpen Severin Severinót. Elvégre Spanyolországban a színek és a színvak bikák országában vagyunk. Másodszor Nieves azt is pontosan tudta, hogy a ruhát nem elég felvenni, viselni is tudni kell. No ebben részéről nem volt hiányosság. Vetélytársai egyenesen attól örültek meg, hogy Nievesnek minden jól állt, ami nekik pocsékul, a fordítottját el sem lehetett képzelni, mert egyszerűen nem létezett. Magyarázat lett volna rá számtalan, vagyis lényegében nem volt rá. Mindegyik bizonyult egyszerre elfogadhatónak és elfogadhatatlannak.

Elsőül egy sötét vállpántos ruhába bújt, illegette magát a tükör előtt, majd feltette Avilának az évszázados kérdést, no, hogy áll?

- Megmondjam? - felelt vissza Avila abszolút értelmetlenül. Nieves nyilván azért kérdezte, hogy megmondja, továbbá ismervén önmagát, kérdés nélkül is állást foglalt volna. Még továbbá Nieves úgyis addig molesztálta volna, míg valamilyen választ nem kap. Hát kapott.

- Drágám, most pontosan olyan vagy, mint a graubündeni hóhérok szövetségének tiszteletbeli tagja ezernégyszáz-nyolcvankettőben.

- Miért azok milyenek voltak ezernégyszáz-nyolcvankettőben? - felelt vissza Nieves abszolút feleslegesen, mert a pontos választ Avila sem tudhatta, a hasonlat azonban olyan szemérmetlenül találónak tűnt, hogy még büszke is volt legújabb találmányára, a graubündeni hóhérok szövetségének tiszteletbeli tagjára ezernégyszáz-nyolcvankettőben, vagyis pontosan tíz évvel azelőtt, hogy Kolumbusz felfedezte Amerikát. Arról aztán végképp fogalma sem volt, mi köze mindennek az ártatlan Kolumbuszhoz.

Nieves sértődötten kibújt a ruhából és pillanatok alatt magára öltött egy másik vállpántost, amelyen a tenger hullámzott és fölötte sirályok szálltak. Várta a hatást. Avila körbejárta kétszer, karját a mellén keresztbefonta és így szólt:

- Azt akarod, hogy a kapitány tengeri betegséget kapjon? Persze tudom, egy kis nosztalgiát szeretnél benne ébreszteni eredeti hivatása iránt. Elvégre nem tudhatod, milyen volna az igazi ingatlanügynöki formaruha. Ramón Gómez de la Serna mindenesetre örülne az ötletednek. Ami engem illet, még el tudnék képzelni egy kis divatbemutatót, hiszen este hétig azért van időnk.

Nieves nem válaszolt, szó nélkül ruhát cserélt. Ezúttal vállpántok nem voltak. A térdig érő, derékban húzott könnyű ruhát a mellrészén, ott ahol kell, aranylógombok díszítették.

- Ez meg olyan, mint a...

- Mint a...? - hegyezte kíváncsiságát Nieves. - Ha erre is tudsz mondani valamit, legény vagy a talpadon Avila az Úr ezerkilencszáz-nyolcvanhatodik esztendejében a Kanári-szigeteken.

- Szerintem, szerintem - méricskélte Avila az újabb látványt. - Szerintem te most kiköpött olyan vagy, mint a kalkuttai brigadérosok valamikor a múlt század közepén.

- Kicsit én is úgy érzem magam - ismerte el Nieves. - Az egész szekrényt azonban nem szeretném felpróbálni. Ennyit nem ér a te Severin Severinód. Még ránéz a ruhára és húsz százalékkal megfejezi a bérleti díjat.

- Vagy ingyen odaadja a lakást, ha veled költözhet egy fedél alá. Természetesen kettesben.

- Neked tisztára elment az eszed - bókolt Nieves Avilának. - Szerintem ne foglalkozzunk most a te komplexusaiddal. Nincs rá időnk. Vagy olyan féltékeny, amilyen vagy, vagy olyan szerelmes, amilyen vagy és elhagyott a józan ítélőképességed, ahogy ez időnként előfordul veled. Rendben?

- Rendben. Micsoda?

- Ne kezdjük előlről. A megfelelési együttható pontosan a helyén van, ha elosztod kettővel és veszed az árapály játék ma reggeli mutatóit. Tehát?

- Tehát, ha te is kész vagy graubüdeni, kalkuttai, ramóngómezdelasernai... akkor indulhatunk. A cím, remélem, nálad van.

Az Espronceda utca a ciudad jardin déli, az Atlanti-óceánhoz közel eső részén húzódott. Pontosabban meghúzódott. Szerényen, röviden, mint a névadó költő valamely epigrammája. Ha ezen az órán járókélők lejtettek volna a tizenkettedik Pius utcán, mint ahogy nem lejtettek, egy fiatal nő és férfi hétköznapi vitájának lehettek volna szem- és fültanúi. A vita tárgya az volt, merre induljanak az Espronceda utca felé, üljenek autóbuszra, hívjanak taxit, esetleg vegyenek igénybe egyéb járművet. Avila őszintén sajnálta, hogy nincsenek a városban olyan szolgáltató irodák, amelyek egy-egy hétköznapi vitát eldöntenének főleg házastársak között. Mindent szabad, csak lebecsülni nem a nézeteltéréseket, a jelentéktelennek látszó konfliktusokat. Olyan időket élt és írt a világmindenség, amikor egy afrikai diplomata kidobta a feleségét az emeleti ablakból, mert futballmeccs nézése közben merészelte önaccsága zavarni. Látszólag harmóniában élő szerelmesek szorongatták egymás nyakát a nagyobb nyomaték kedvéért. Az Otelló szindróma világszerte hozta a vadhajtásait. Minden valamirevaló férfi szerecseneknek, minden valamirevaló nő tragikus sorsú Desdemonának képzelte magát. Avila az afrikai diplomata cselekedetéből a meghitt közvetlenséget, a családi intimitás jelenlétét hiányolta. A gyötrő kétség, az előkészítő, megelőző monológ közvetlenebbé, hitelesebbé varázsol egy szélsőséges szituációt. Az áldozatul kiszemelt nőnek is ideje van megfogalmazni a saját kétségeit, félelmeit, aztán jöjjön, aminek jönnie kell. Egészen más, hogy a téboly határára vivő rögeszme a halált hozó cselekedet előszobája, s nem egy olcsó szenvedély, adott esetben egy ócska futballmeccs.

A vita az útvonal és a közlekedési eszköz kiválasztásáról csak addig tartott, amíg be nem fordultak az Espronceda utcába, s ott is a nyolcas szám elé nem értek. A házon kívülről nem látszott semmi rendkívüli. A nyolcasban legfeljebb annyi érdekeset lehetett felfedezni, hogy fordítva is nyolcas, a falak reménytelenül fehérek, s ezt még csak hangsúlyozták a kapubejárót árnyékoló afrikai akác vörös virágai. A leglényegesebb azonban az volt, hogy elsőnek érkeztek. Ez a körülmény izgalmassá tette számukra a várakozást. Lehetett találgatni, ki lesz a második, illetve a harmadik, honnan érkeznek a többiek, milyen ruhát viselnek, mit mondanak majd elsőül. Monroy kapitány szakállas figurája tűnt fel előbb. Kemény, határozott léptekkel közeledett, a gomblyukában piros hibiszkusz tündöklött. Olyan volt az egész kapitány, mint egy operettbonviván térdencsúszva megtett szerelmi vallomás előtt. Hibiszkuszról nem volt szó. Szerelmi vallomásról sem. Avila arra gondolt, jó lesz résen lenni, nehogy meglepetés vegyen rajta erőt egy ártatlannak induló ingatlanügylet álarcában. Nehogy hirtelen indulatból felpofozza Monroy kapitányt, aki párhaj formájában igyekezne elégtételt venni a lovagiasságán esett sérelemért. Monroy kapitány szerényen meghajolt a várakozók előtt. Tartózkodónak mutatkozott, amennyire egy operettbonviván lehet térdencsúszva megtett szerelmi vallomás előtt tenyéryi piros hibiszkuszvirággal a gomblyukában. Nievesben ezúttal is szerencsésen keveredett az intelligencia az egészséges női hiúsággal. Kézszorítás közben finoman Monroy kapitányra kacintott, aki ezt vehette volna biztatásnak is, ha nem tapasztalta volna ki hosszú

tengeri pályafutása alatt, hogy a hajót kísérő halrajokat praktikusabb célok vezérlik mintsem az, hogy tiszteletet rójanak le egy fából és vasból készült buta monstrum előtt.

Ha megbeszélte találkozóra várjuk azt, aki még nem érkezett meg, szinte mindig előbukkan a kérdés, hol van. Hol a harmadik? Ennél jóval értelmetlenebb formában is elhangzik? Ugye a harmadik még nem érkezett meg? Ha valaki rendelkezik a látás képességével, nyilvánvaló a válasz: persze, hogy nem érkezett meg, hogy az ördögbe érkezett volna, amikor szemlátomást nincs sehol. A távollévőről azért is beszélni szoktak, hogy ne kelljen a mondandókat direkt módon a jelenlévőkhöz intézni. Annak ugyanis volna értelme.

- Severin Severino még nincs ugye?

- Látja kedves kapitány, nincs - próbálta türtőztetni a mérgét Avila. Nieves körítésnek mosolygott. Ez volt kettejük közt a munkamegosztás. Az egyik felrobban a méregtől, a másik mosolyog, óvatlan pillanatban a másik robban fel mérgében és az egyik mosolyog.

Nieves és Avila között hosszú időre ki voltak osztva a szerepek. Talán már a születésük előtt. Az egybekelésük óta mindenképpen. Te leszel fiam, így Avilához, aki kényelmetlen, ostoba szituációban majdnem felrobbansz, vagy fel is robbansz, s te leszel lányom, így Nieveshez, aki hülye helyzetekben kényszeredetten mosolyogsz. Tőled ugyanis nem várhatni el, hogy még kellemetlenebb közegben nyakonvágod az illetőt, mert elfogyott a türelem, el a szó és már csak egy nyakleves segít. A férfi a lovag, az őserő, az ősemlék, a vad ösztön, akinek egyszerűen csak az a feladata, hogy lesújtson.

- Severin Severino tud a dologról, ugye? - kérdezte hét óra után kilenc perccel arcucsapással felérő impertinenciával Avila. Monroy kapitány tengerészeti-ingatlanügynöki kézikönyvében szerencsére nem szerepelt a nyakonvágás, mint orvosolási módszer. Másképpen Avila ott nyújtózik ki helyben és az egész lakásbérleti procedúra botrányba, mentőautóba, rendőri eljárásba torkollik.

- Severin Severino kérem szépen tud a dologról - válaszolt a türelem felső fokán, szertartásosan Alfonso Monroy kapitány. - Kétszer egyeztetettünk telefonon, adtam fel neki táviratot, ma délelőtt pedig a hostess-szolgálatot is kiküldtem hozzá némi provokatív felhanggal.

- Nekem tetszik ez a némi provokatív felhang - csúszott ki önkéntelenül Avila száján. Ha letagadta volna is, kíváncsi volt a nyakatekert fordulat valódi tartalmára.

- Tudja Avila szigetünkön számtalan szolgáltatás létezik már. Mint ahogy némely autómárkához bármely meggondolásból golfkészletet, színes televíziót adnak ajándékba, csak hogy elvigyem az ő járgányukat, rendelhetek hostess hölgyet a kedves barátomnak különböző elképzelésekkel. Severin Severino egyedül él már régóta, híján van a bársonyos szónak, a velúros cirógatásnak. Ezért tehát arra gondoltam, hogy megkérünk egy bájos kisasszonyt, oldja néhány félórára Severino barátunk ordas magányát. Mi erről a véleménye, kedves Avila?

Avila nem tudott ellenállni a direkt megszólításnak. Szakértői pózba helyezkedett, úgy hogy irigysége esetleges csíráit a póz tökéletesen elfedje és így szólt.

- Monroy kapitány, amit ön tett, igazán lenyűgöző cselekedet. Akár az ön, akár Severin Severino helyzetébe képzelem magam Nieves előzetes, vagy utólagos szíves engedelmeivel, csak bámulni tudom az ön emberi figyelmességét. Ez az embertől emberig ható odaadás lehetne talán lefelé vivő korunk parányi reménysége. Természetesen meghajolok a hostess hölgyek önzetlen odaadása előtt is, hiszen még a fizetett szolgáltatás sem nélkülözheti az önzetlenséget, az odaadást, ha nívós akar lenni.

Nievest a rosszullét kerülgette a kenetes felszólalások hallatán. Egyre azon törte a fejét, hogyan lehet megszabadulni a fenékberúgási ingeről. A leginkább úgy, hogy jól fenékbe rúgod azt, aki miatt az embert feltartóztathatatlanul előveszi a fenékberúgási inger. De nem. Nem akarta megtörni a röhejes áhítatot, amely Monroy kapitány és Avila esetében is azt a célt szolgálta, hogy leküzdjék a saját fenékberúgási ingerüket. Még a pusztá gondolat is olyan filmbőrleszkesnek tűnt. Mi lett volna akkor, ha Monroy, Avila és Nieves aprópénzre váltja a kicsinyes óhajt, körberugdossa az Espronceda utcát és csatlakozik a tűzijátékhoz az ismeretlen Severin Severino, aki bizony ebben a pillanatban fordult az utcába. Ha ugyan ő volt az.

Három tekintet fordult egyszerre ugyanabba az irányba, ahonnan fütyörészve érkezett egy inkább középtermetű mint magas és inkább alacsony mint közép- és magastermetű férfi. Ami elsöre feltűnt, hogy békebeli idők lecsúszott grófjainak cilinderje díszítette a fejét, fehér selyem nyaksálát viselt és a stílust megtörő, sportos utcai zakó gomblyukában piros hibiszkuszvirág kerekedett.

Az anyja hibiszkuszát - nyomta el csodálkozását Avila. Úgy látszik, a hibiszkusz volt a megbeszél jel.

„Miért hagyták ki őket az egyezségből, hiszen akad még hibiszkuszbokor ezen a féltekén, van gomblyuk is éppen, ha kell. Ismereteiben szimbólumok után kutakodott. Vajon milyen titkos társaság, szabadkőműves páholy egyezményes virága lehet a hibiszkusz? Mit kell tenni ahhoz, hogy más is csatlakozhasson a bűvös körhöz.”

Severin Severino aztán tudta mi az illem. A várakozókat megpillantván a cilindert mély meghajlással messzire röpítette, a gomblyukból kiemelte a hibiszkuszvirágot és alázatos mosollyal Nieves felé nyújtotta.

- Fogadja hódolatomat Nieves kisasszony. Maga sajnós sokkal szebb, mint Monroy kapitány azt nekem elővezette. A sajnós talán meglepi önt, én viszont természetesnek veszem a használatát, mert még egyszer mondom, sajnós, eszébe juttatja ez a szépség az ember saját fogadtékosságait.

Most Avilát kerülgette a rosszullét. Ha rajta múlik, elmenekül a szélrózsa minden irányába és bottal üthetik a nyomát. A rossz érzést azonban elnyomta a kíváncsiság, mi az ördögért jött mindenki az Espronceda 8. alá, mikor nevezett utcához, házhoz, vörös afrikai akáchoz látszólag egyiküknek sem volt köze. „Virágoznak a gesztenyefák a Champs Elysées-en.” Egyezményes rejtiszöveg ügynökök között. Aki megfejtí a gesztenyefát, birtokba veheti valakinek az életét, a Champs Elysées-t, rábukkanhat a félelmetes titokra. Az Espronceda nem Champs Elysées, az afrikai vörös akác nem gesztenyefa. Akkor hát mi?

Severin Severino elengedte Nieves hosszan szorongatott kezét. A végre elengedett kéz tehetetlenül hanyatlott a formás csípő mellé. A helyzet továbbra is kínos maradt. Egyedül Monroy kapitány lehetett az, aki a zátonyra futott hajót megfelelő vizekre vezetheti. Monroy vélhetően nem egészen úgy gondolta. Ellenben teljességgel váratlanul Severin Severinóhoz fordult és bemutatkozott neki.

- Köszöntöm önt kedves Severin Severino. Legfőbb ideje, hogy bemutatkozzam. Alfonso Monroy hajóskapitány-ingatlanügynök vagyok, ám ha úgy jobban tetszik önnek, ingatlankapitány, hajóügynök. Tudja, ha az ember az én koromban változtat hivatást, az újonnan választottat egy kicsit óhatatlanul az előző befolyása alatt gyakorolja. Így még mindig szerencsésebb, mintha az ingatlanról váltottam volna a tenger hullámaira. Magam is elcsodálkozom néha, ha ügyfelemnek ilyesmit kiáltok a telefonba, hogy orrvitorlát felhúzni, mentőcsónakot leereszteni satöbbi. Többen néztek már hibbantnak, sőt olyanok is voltak, akik visszavonták eladási, vásárlási megbízatásaikat. Az ilyenekről én csak annyit mondhatok, hogy képtelenek

értelmükkel az emberi lélek legmélyebb rejtelseibe hatolni, de én azon a nézetem vagyok, jobb is. Képzeljük el, milyen rombolást hajtanának végre adott esetben.

Avila most is, mint máskor, eltérő vágányon tartózkodott. Az Espronceda 8. nem hagyta nyugodni. Odabolondítani az embert este hétre egy ismeretlen helyre, ahol lényegében egyik félnek sincs keresni valója. Létrejöhetett volna a találkozó egy tengerparti bárban cortado, café con leche, zumo de naranja mellett, a Santa Catalina parkban sakkozó, dominózó férfiak tőszomszédságában, esetleg egy árnyas magánlakásban, hiszen Severin Severinonak annyi van. Annyi van? Mennyi van?

- Espronceda nyolc - szólalt meg hangosan Avila.

- Tessék parancsolni - mosolygott kedvesen Severin Severino.

- Uram, tudtommal önt Severin Severinonak hívják és nem Espronceda nyolcnak. Jól is néznénk ki.

- Én kérem az Espronceda nyolcra igen érzékeny vagyok. Ezt a kezelő orvosom is megállapította. S mivel úgy tartotta, hogy a kutyaharapást szőrivel, azt ajánlotta, gyakran keressem fel ezt a helyet, mert itt a protuberanciák és a miazmaók olyan arányban keverednek a füstölt hal, a kokain és a sült banán illatával, ahogy azt az én szervezetem megfelelőnek ítéli. Kérdésére tehát az a válaszom, hogy miattam találoztunk az Espronceda 8. számú ház előtt, amely ráadásul tudtommal lakatlan. Ezt a körülményt azonban Monroy kapitány volna képes megerősíteni vagy megcáfolni. Nos, Monroy?

Monroy kényelmetlenül érezte magát, hiszen megszólították és ő is tudta, hogy magyarázattal tartozik. Látszólag pénzzel tartozni kellemetlenebb. De nem mindig, íme, itt a kivétel, amely erősíti a szabályt. Kérdőleg néznek rá többfelől is. Meghátrálni aligha lehetett.

- Kedveseim! - nézett hallgatóságára fenségesen a kapitány. - A megszólításból talán arra lehetne következtetni, hogy hosszabb szónoklatot óhajtok tartani. Bevallhatom önöknek, mi sem áll tőlem távolabb. Részint az önök drága figyelmének és türelmének a határa, részint a nekem célzott kérdés, felszólítás azonnal teljesíthetősége feleslegessé tesz itt minden köntőfalazást. Egy ingatlanügynökre nézve bizonyára nem kis szégyen, hogy éppen ingatlanügyben határozatlanságának, tájékozatlanságának ad hangot. Akár így, akár úgy, bizony nem tudom, hogy lakják-e vagy sem az Espronceda nyolcat. A dolgok jelenlegi állása szerint abszolút mellékes körülmény.

Avila szégyenkezve sütötte le a szemét. Szégyenkezve, mert már megint alantas, direkt gondolata támadt. Egy csengetéssel, egy ajtónyitással bármikor meggyőződhetnének egy konkrét állítás igazságáról vagy hamisságáról, ez azonban nem volt a levegőben. Meg aztán csak úgy ismeretlenül nem csengetgetünk be egy házba. Sem az etikett, sem a dolgok burkolt értelmessége nem engedhette az ilyen primitív próbát. De már csak a játék kedvéért is érdemes feltenni az ellenkezőjét. A csengetésre, a kilincsrázásra kijön a házból egy vad ismeretlen pofa, tagbaszakadt, mint a cirkuszi elefánt. Odabent éppen valami áldásos tevékenységet kellett félbeszakítania egy félnótás Severin Severino, egy bolondos kapitány-ingatlanügynök és két rászédett fiatalember kedvéért. Esetleg a kedvesével folytatott meghitt beszélgetést, esetleg éppen az ebédre szánt kappan nyakát készült elvágni, s erre puff megzavarják. Kijön vérbenforgó szemekkel, vérben forogott konyhakéssel, fülében a félbehagyott kedves legutolsó sikolya. Mit tesz, mit tehet irtózatoss felháborodásában? Egyre fokozódó sebességgel olyan pofonokat oszt ki, hogy még a cirkuszi elefánt is megcsodálná. Ha nem, galambszelídséggel megkérdezi az ismeretleneket, mit akarnak. „Kérem, csak azt szeretttük volna megtudni, hogy lakják-e a házat vagy sem.” Íme a lehetséges válasz, mire a lehetséges viszontválasz: „Ha az urak és a hölgy, aki fölöttébb tetszik nekem, várnak egy pillanatot, azonnal hívom a rendőr-

séget.” Bizony ez már rendőrségi eset. Megtudni, hogy nincs otthon senki, nem lakik senki, aztán visszajönni jutazsákkal és elmozdítani minden elmozdíthatót...

Avila szerette levezetni a dolgokat. A puszta fejtörésen kívül még némi haszna is volt. Megelőzhetett például egy felesleges incidenst, egy fárasztó erőszakot, amely a világméretű tapasztalatok szerint csak erőszakot szült volna.

- Akkor most az Espronceda 8-as ház elől, ha Severin Severino is egyetért velünk, elindulunk - adta ki körmönfontan a jelszót Monroy kapitány.

- Egyszóval megyünk lakásokat nézni - nyugtázta volna Avila Nieves nevében is. Ekkor azonban meglepő dolog történt.

- Milyen lakásokat? - kérdezte Severin Severino.

- Hát a lakás lakásokat, ahol laknak a lakosok - kombinálta a szavakat Avila, hogy elősegítse a megvilágosodást. Ugyan kombinálhatta. Severin Severinonak nem gyulladt ki a lámpa, csak nézett maga elé száz borjú nézésével és újabb támpontokat várt a kérdezőtől, hogy kitaláljon az emlékezetkihagyás sötét rengetegéből.

Fogytán volt Avila türelme. Tisztában volt azzal, hogy két közvetlen és egy közvetett megoldás van. Az egyik közvetlen megoldás, hogy menten agyonvágja Monroy kapitányt, aki ettől végleg zátonyra fut, a másik, hogy a végzetes cselekedet előtt vagy helyett újra meg újra kikérdezi a kapitányt, miről tudhat Severin Severino, hol vannak a kiadó lakásai, ha egyáltalán vannak és miért nem akarja őket kiadni, ha egyszer a lakásbérletből él. A közvetett megoldás pedig az lehetne, hogy a nulláról kiindulva maga világosítja fel a megszeppent öregembert, ha már egyszer teljesen tudatlan. A negyedik lehetőség, hogy Severin Severino hibbantnak tettei magát, ami viszont elég közel állt a valóságos állapotához. Avila azt sem tartotta kizártnak, hogy az öreg szórakozni akar és ehhez megtalálta a megfelelő médiumot Avilában, Nievesben és félig-meddig az átkozott Monroy kapitányban.

A hirtelen beállt csendben Monroy kapitány Severin Severinóhoz hajolt és a fülébe súgott valamit. Az öreg arca a titokzatos szavak hallatán felderült.

- Ó, a lakások, hát persze, hogy a lakások. Ne haragudjanak, de én ezt a találkozót véletlenül összekevertem egy másik találkozóval, amelyre nem a lakások adtak volna alkalmat, hanem tisztesség ne essék szólván, a nők. Tudják a találkozások olyanok az én életemben, mint partra vetett halnak a vízre vetett halastó, amelyben újra megleli önmagát. A magamfajta ember nem élhet találkozások nélkül. Nem véletlen, hogy mára is vagy három van nekem beiktatva. Ezt Monroy kapitány sem nagyon tudhatta. Hiszen ő csupán az egyik, aki a létfontosságú találkozóimat szervezi. Summa summárum lakások vannak. Ámbár ebben a pillanatban mindegyikben laknak, de próba szerencse. Lehet, hogy az egyik bérlőt éppen most ütötte meg a guta, a másiktól esetleg megszökött a felesége és amilyen gyarló a férfinép, a férj meg utána. Mi történik ilyenkor meg olyankor? Megürül a lakás. Nézzünk csak a dolgok után. Reménykedem valami kiadós botrányban.

- Severin Severino úr, mi voltaképpen, szóval Nieves meg én... - akarta volna mondani Avila tovább, hogy eszük ágában sem volt költözködni, csak egy baromtól kaptak egy hülye ötletet. Baromtól hülye ötletet, inkább kerülő úton, mint sem, és ezt az egész környezet-, meg levegő-változást azért találták ki, hogy kitaláljanak valamit. Pótcselekvés a javából. Tudja Severino, pótcselekvés a javából, mint az ön találkozásai a találkozások kedvéért, a cirkuszi elefántok játékaik, amelyek csak a közönségnek jelentenek élményt, de maguknak az elefántoknak nem. Mindig kell az áldozat, a helytállás, a szolgálat, hogy valaki ezen a földön ne unatkozzon. És mindig kell az unalom, hogy valaki ezen a földön áldozhasson, szolgálhasson.

- Elmegyünk elsőként a Benito Benitez utcába - vezényelt Severin Severino. - Nem kell ide jármű. Fiatal koromban gyaloglóversenyt nyertem San Mateo és Puerto Rico között. Mondjam-e, hogy nem San Juan de Puerto Ricóról van szó, nem is más földrészek Puerto Ricóról, hanem itt a szigeten a tengerparti meredélyeken elérhetőről. Menjünk barátaim, menjünk.

A Benito Benitez utcában, Severin Severino egyik állítólagos lakásán fura kép fogadta az érkezőket. Rugós törrel néhány bankjegy és egy üzenet volt az ajtóra tűzve. Severin Severino a bankjegyeket csodálkozva a pénztárcájába gyűrte, az összehajtott papírlapot gondosan szétteregette és hangosan olvasni kezdett.

- „Öreg! Csókoltatom magát. Jobb főbérlet akkor sem találhattam volna, ha előkelő ír bevándorló család sarjaként New Jersey amerikai kertállamban látom meg a napvilágot. Távoznom kell sajnos, mert már égett a lábam alatt a talaj. Tudom a játékszabályokat. Valamikor boldogabb időkben a bűn útjára léptem, a sorsom hát az üldöztetés. A zsernyákok? Teszik a dolgukat, ennyi az egész. Nem vagyok hülye elkapatni magam. Legyen boldog Severino és adja ki a lakást valami rendes embernek. Olyannak, mint én voltam. Üdvözli... Melyiket is mondjam a számtalan álnevem közül. A pénz a magáé. A többit majd legközelebb.”

Severin Severino a levél olvasásakor láthatóan elérzékenyült. Szípgás közepette tovább is adta, hadd győződjön meg mindenki arról, ami ma, tegnap, tegnapelőtt történt a Benito Benitez utcában. Dátum a levélen nem volt. Talán azért, mert a rendőrségnek támpontul szolgálhatott volna.

- Íme, az önök lakása - merült fel Severino önmagából. - A kulcsokat természetesen hoztam magammal.

Ezzel a belső zsebéből méretes karikát halászott elő rajta kulcsokkal. Némi keresgélés után határozottan megragadott egy kulcsot, a zárba illesztette, elfordította a helyes irányba, majd megnyitotta az ajtót. A fiatalok nem voltak elragadtatva attól, amit láttak. Már túlságosan is egyszerűen bebútorozott egyetlen szoba. A szekrény mögött ránézésre vékony fal. Talán csak préselt falemez valódi fal helyett, s ezt rögtön igazolta, hogy a szomszédban, a fal mögött valaki elköhintette magát. Mintha csak a szobában lett volna.

Avila agyának érzékeny szeizmográfíával felmérte az összes elképzelhető zajt a szerelmi vallomástól a zongorázásig és a felmérést követően szinte már várta a nemleges választ, amely mint egyetlen lehetséges határozat megjelenik képzelete monitorján. Határozott nem a bérletre, nem a Benito Benitez utcára, Severin Severinora, kiváltképpen, ha ilyenek a lakásai egytől-egyig. Valamire persze jók, még talán együttélésre is, de nem nekik, akik egészen eddig viszonylag háborítatlanul éltek stúdiójukban, egy összehasonlíthatatlanul jobb környéken. Gyermekkoruktól kezdve feltehetően kaphattak volna jobb nevelést is, mint amilyent kaptak, járhattak volna például angol tornára, bécsi keringőre, hiragana írásjel olvasásra, így is szorult azonban beléjük annyi, hogy kétségeiket egyelőre még a legfinomabb változatban sem akarták megosztani Severin Severinoval. Csupán annyit jeleztek, hogy nem szeretnék a dolgot elsietni. Az ilyen öles döntések időt igényelnek mindenekelőtt. Aludjon rá mindenki, de nagyon köszönik az öreg fáradozását, Monroy kapitány közreműködését, amelynek hatékonyságáról egyáltalán nem voltak meggyőződve. Tudták, hogy ilyen könnyen nem lehet megúszni, hiszen Monroy, Severin Severino lakásokról beszéltek, vagyis több lehetőségről. Ha nagyon szorította volna őket az élet, hogy minél előbb otthonra leljenek, ők maguk erőltetik a további kutakodást Severin Severino lakásai között. Mivel erről szó sem volt, szívük szerint azonnal távoztak volna, hogy végre kettesben lehessenek szabadon és akár neveltükben a földön hemperegve értékeljék ki a lakáskeresési akciót. A birkalegelőn hizlalt tapintatlanság azonban,

mint mondtuk, távol állt tőlük, így megadóan várták, hogy Severin Severino Monroy kapitány hathatós támogatásával adja ki a megszabadító jelszót, mint a filmrendezők: „Mára ennyi, végeztünk, befejeztük”. Severin Severinonak ilyesmi esze ágában sem volt, legalábbis egyelőre. Sőt, kilátásba helyezte a következő célpontot, a calle Sarasatet, azaz a Sarasate utcát, amely légvonalban talán ötszáz méterre lehetett az ajtófélfába szúrt törtől, a bankjegyeektől, a búcsúlevéltől, vagyis a Benito Benitez utcától. Mielőtt azonban odamennének, kötelező elfogyasztani egy vagy két pohárkával a megismerkedés öröme, mint a találkozás eddigi egyetlen eredményére. Bárban ezen a környéken nem volt hiány. De a homokosokat és az utcalányokat nem volt egyszerű kikerülni. Hogy méterenként kokaint akartak nekik eladni ékesszóló spanyol, angol nyelven, az már hozzátartozott a szokásos utcaképhez, hangulathoz.

Még egy német söröző, cukrászda látszott a legmegbízhatóbbnak, egyben a legunalmasabbnak. Itt bő lére főzték a kávé, percekig haboztatták előírászerűen a sört és azonnal hozták a számlát, nehogy a tisztelt vendég ingyen sörrel a gyomrában megszökjön és ettől a gyalázatos érzéstől heveny lelkifurdalása támadjon.

- Ki mit kér, ki mit kér? - ismételte Severin Severino, majd meg sem várva a választ whiskyt rendelt mindnyájuknak, ahogy ő mondta, a legjobb fajtaból. Avila megütközve fogadta a közhelyszerű fordulatokat, lett légyen az szó, szituáció. Egy szép napon ráébredt azonban, hogy a közhely valahol mélyen talán az emberivel, a megszokott emberivel azonos. Például a legokosabb, legfantáziadúsabb ember is azt mondja időnként, hogy jónapot, hogy a levest melegen szeretem, megkérdi, hogy elzártad-e a gázt édesem, s az édesem válaszol is, ha nem öngyilkos szándékkal nyitotta ki azt. A közhelyek kiküszöbölésének görcsös szándéka legfeljebb azzal jár, hogy újabb közhelyek furakodnak a régiek helyére és az ember, aki irtózatossá okosnak képzei magát, egy tapodtat sem jutott előbbre.

Koccintás után Severin Severino vitte a szót. Elemében volt az öreg. Szinte bánta, hogy lakásokkal vesződnek, amikor sokkal kellemesebb elfoglaltságokat is kínál az élet. Még az ő élete is, pedig már túl van az innen. Nem beszélve az olyan fiatalokról, mint amilyen Nieves és Avila. Szerencsére ezek a társalgások nem fajultak odáig, hogy az intim szférát érintették volna. Avilát különösen, de Nieves is kellemetlenül érintette volna, ha valaki egzisztenciájukat, családjuk honnanjövételét, származását firtatja. Nem mintha szégyellni, takargatni valójuk lett volna ezen a téren. Ritka szerencse volt az is, hogy a beszédes Severin Severino ezen az estén valahogy nem akarta elmesélni saját megpróbáltatásait az élet tengerén. Ezt elégedetten nyugtázta Monroy kapitány is, aki azóta a pár óra óta, amióta együtt voltak, lényegében felfüggesztette hivatása gyakorlását. Képelete messzi tengereken járt, amelyeket szerencséje volt közvetlen közletről megismerni. Zsigereiben felsajdult a hosszú tengeri utat követő szárazföldi imbolygás, az a leküzdhetetlen „művészösztön” amellyel titokzatos beidegződésre hallgatva majdnem évente átfestette otthonában az ajtókat, az ablakkereteket. A szomszédok olykor ujjal mutogattak rá, mint aki megbolondult, noha ő pontosan tudta, hogy a szomszédok bolondultak meg, akik az egészből egy kukkot sem értettek.

Monroy tisztában volt azzal, hogy ezen az estén nem mérlegelheti ügynöki tevékenységét a szokásos módon, vagyis az üzleti siker, sikertelenség nagyjából megbízható mércéje szerint. Ez az este már ugrott. Nem az egyetlen volt, amit megengedett magának, illetve ha nem engedte is meg, meg kellett, hogy engedje, mert a szerencse így fordította feléje bamba ábrázatát. Csodák csodája a szerencsét csak bamba ábrázattal bírta elképzelni. Bamba, mert fogalma sincs, kinek, miért osztogatja a kegyeket, a sorscsapásokat érdemekre, bűnökre való tekintet nélkül. Ha az embert elhagyja ideiglenesen az üzleti szerencse, tengerésznyelven szólva merüljön alá a szárazföldön lehetőleg egy pohár whisky jégkockái közé, ahol részegen kijózanodhat, vagy józanul lerészegedhet. Az egyik normálisabbnak tetszik, mint a másik.

Mivel már a harmadik whiskynél tartottak, az üzleti siker, az ügynöki fáradozás aznapra végleg lekerült a napirendről. Severin Severino rettenetesen szerette az életet. Nieves kezét hajszál híján majdnem megkérte Avilától, akit a lány édesapjának gondolt. Ha megsejti szegény Severino, hogy Avila marhaságból bele is ment volna a kegyetlen játékba... Szerencsére nem került rá sor, mert szörnyű lett volna az öreg számára másnap vagy harmadnap a kijózanodás, ami menthetetlenül bekövetkezik.

A józan ész a legnagyobb részegségben is képes felülkerekedni. Nieves keze maradt megkéretlenül, a Sarasate utca azonban nem maradt megnézetlenül. Egy erős kávé követően összeölelkezve, egymásba karolva egészen addig elbotorkáltak. A zibongó utca ügyet sem vetett rájuk. Az estéli korzózó tömegben nem ők voltak az egyedüliek, akikbe markolatig hatolt az alkohol. Legfeljebb ők voltak az egyedüliek, akik holmi lakásokat hajkurásztak, noha volt fedél a fejük felett.

Útközben még betértek egy bárba, ahol újabb kávé hajítottak le, majd megint nekirugaszkodtak a távnak. A kapitány állt az élre. Jelszavakat röpített a levegőbe, mint régen, amikor még igazi kapitány volt és legénység fogadta a pattogó vezényszavakat. Nagy nehezen eljutottak a Sarasate utcáig. Itt azonban elfogyott a tudomány. Severin Severino egyszerűen elfelejtette, hol van lakása, amelynek a kiadhatóságát ellenőrizni lehet. Értetlenül nézett maga elé, majd az égre. Várta volna mindenhonnan a segítséget, de nem volt segítség. Monroy kapitány is a vállát vonogatta, mentegetőzésképpen, hogy ő nem tehet semmiről. Tökéletesen megbízott Severin Severinóban, aki kissé furcsán viselkedik. Az elfogyasztott italok csak rontottak a helyzeten. Felesleges azonban az italokra fogni. Az ital hatása reggelre elmúlik. Vajon lesz-e kiadható lakása reggelre Severinonak a Sarasate utcában vagy máshol, visszajöhet-e örökre elvesztett józansága, vagy egyre mélyebbre küzdi magát az őt körülvevő homályban, zűrzavarban. Severin Severino a szájalomraméltó öregember, aki kiadó lakásokkal hiteget ingatlanügynököket, jobb sorsra érdemes fiatalokat. Az ittas emberre a túlzott aggodalom éppúgy jellemző lehet, mint a totális szenvtelenség. Severin Severino túlzottan nem búslakodott azért, mert elveszítette a tájékozódási irányt. Az utcát végül is megtalálták. Az elfogyasztott alkoholmennyiség ismeretében már ez szép teljesítménynek minősült. Egy hászámot meglelni nem sokkal reménytelenebb. Kis segítséggel minden megoldható. Megállítani az első járókelőt, nem ismeri-e véletlenül Severin Severinot, akinek lakása van a Sarasate utcában. Ha az illető azt válaszolja, hogy igen, ismeri, s a lakása a 68 per bében található, akkor minden rendben. Ha nem ismeri, próbálkozni lehet az összes többi járókelővel. Az összes elvileg megbízhatóbb tudomással bírhat az ügyben, mint egyetlen, kiváltképpen ha helybéli mind. A kérdezősdi Avila ötlete volt. „Elbújtatták”, jobban mondva eltakarták Severin Severinot, amennyire lehetett és egy szembejövő férfinak azon nyomban nekiszegződött a kérdés: „Uram, nem ismer véletlenül egy Severin Severino nevű embert itt a Sarasate utcában?” A férfi mogorva „nimmel” felelt és ez majdnem elvette a kedvüket a további faggatózástól. Hogy ez mégsem következett be, egy feltűnően öltözött, magas, fekete nőnek volt köszönhető, akit még kiszemelni sem kellett, mert nemének abba a kategóriájába tartozott, amely kategória képviselői szokták eleve kiszemelni kérdezőbiztosait, leszólító lovagjaikat, a nyájaiktól eltévelyedett, tanácstalan birkáikat. A hölgy jött, jött, egyre csak jött, Avila pedig köszörülte a torkát, hogy a kérdés úgy legyen feltéve, amint még soha. „Hölgyem, nem ismer véletlenül egy Severin Severino nevű embert itt a Sarasate utcában?” A hölgy megállt, csipőjét mollos lágysággal finoman megringatta, mandulavágású szemét egészen európaira kerekítette és így dalolt.

- Arról a Severin Severinóról van szó, akinek apartmanja volt valaha itt a huszonháromban?

Avila e pillanatban biztosabb volt mindennél abban, hogy a földkerekség csupán egyetlen Severin Severinot hordoz a hátán, vagyis megfogta az istennő lábát. A gondolattól kimelegedett. A lehetőség is elgyönyörködtette, hogy az alkalmi kíváncsiskodás nem zárul egy mogorva nemmel, egy kurta igennel, a visszakérdezés, az istennő által felvett póz folytatást ígért. Egyelőre persze csak a párbeszéd folytatását. Ez viszont azon múlt, hogy rögtön legyen képes reagálni.

- Úgy látom hölgyem, igen jól ismeri azt a bizonyos Severin Severinot, akit én keresek.

- Hogy jól-e? Nem jól, azt az apróságot is beszámítva, hogy vele éltem hat esztendeig. Vigyázzon, mert szexmániákus az uram, annyit mondhatok, illetve volt.

Avila nem értette, miért kellene neki tartania egy már idősebb szexmániákus férfitől. Féltjenek tőle, a tizenhatéves lányok, a botozó dédnagyanyók, meg a feltűnően öltözködő fekete bombázók, akiktől a szexmánia távol áll, mint tigristől az emberevés. Hanem ennél sokkal inkább izgatta a hozzá intézett mondat záró része: „...illetve volt.” Ez már elgondolkodtató. Társalog valakivel egy vitathatatlanul élő férfiről, aki immáron a fekete démon és az ő közös ismerőse, egyszercsak bemonadják, hogy „volt”. Mi az hogy „volt”? Kigyógyult a beteges mániából és most abszolút közömbösen hallgatja a diskurzust a tőle elidegenült szenvedélyről? Nem kellett sokat várnia Avilának, a démon máris kielégítette kíváncsiságát.

- Úgy hallottam uram, hogy szétválásunk után nem sokkal behajították a tengerbe egy szikláról és ottveszett. A részletekre vonatkozó kérdésektől nyugodtan megkímélhet, magam sem tudok többet. Annyit mondhatok, megérdemelte a sorsát, az ilyenek mind így végzik.

Avila nem hallott arról, hogy a szexmániákus exférjeket sűrűn hajigálják holmi sziklákról a tengerbe. Ha így volna, San Augustintól egészen a Canterasig kirakhatták volna a megtelt táblát. Arról nem beszélve, hogy felettébb megnőtt volna a szigettől párszáz kilométerre rajzó cápák érdeklődése a citált partszakasz iránt, amiből pedig az következett volna, hogy a turistaforgalom, a víziélet a nullára csökken. Erről szó sem volt. Egyedi eset lehetett hát a tengerbehajítás. Olyannyira egyedi, hogy a brutális cselekedet áldozata túlélhette, partra úszott és ott lapít hármójuk, Nieves, Monroy kapitány és Avila takarásában, ha ugyan ő az. Ilyenkor szoktak ismertetőjegyekkel előhozakodni, hogy végképp meggyőződhetnek, ugyanarról a személyről beszélnek-e, vagy másról, csupán névegyezés esete forog fenn, vagy még rosszabb. Severin Severinonak hívják netán a világ összes disznó férfinját, hogy aztán melyiket hajították a tengerbe felháborodott némberek vagy felszarvazott férfi vetélytársak, azt nem lehet tudni. Avila számára olyan jelentéktelennek tűnt Severin Severino, hogy képtelen lett volna ismertetőjegyekkel operálni. Elhajította a cylinderjét, tulipiros hibiszkusz a gomblyukában, alig észrevehető, tisztességtelen ajánlat Nievesnek... Mindez semmi. Valami más kellene. Lövedék a hasfalba fúródva, tetoválás a test rejtkehelyein, ott volt-e négyszáz esztendeje Lanzarote védelmében Tirso de Molina drámaíró oldalán, amikor a démon kecskebőr tömlőben vizet vitt a katonáknak, ismeri-e azt a titokzatos jelszót, amely annyira titokzatos, hogy nem ismerheti senki. Severin Severino viselkedése nem árult el semmit. Az öreg úgy elázott, hogy azt sem tudhatta, mi történik körülötte, hogy bújtatják egy gyönyörű nő elől, aki hetet-havat összehordott róla, a szexmániákusról. Még azt is tudni vélte, hogy a szikláról a tengerbe hajították. Csúnya vég, ha onnan nézzük, hogy az embert általában akarata ellenére szokták vízbe dobálni. Szép halál, ha a hajigálók eltalálták a repítés ívét, egyszóval ha rendelkeztek némi művészi érzékkel. Nem látszott értelmesebb megkérdezni Severinot, mit szól a dologhoz. Bármilyen tisztázásra csak holnap a kijózanodás után kerülhet sor. Ha ebben a pillanatban hirtelen előlépne mögülük Severino, a démon talán nyomban elájulna, ott helyben kellene felmosdatni, felpofozni, a szívét masszírozni, szájától szájig lélegeztetni, lelket lehelni belé, amire kis híján ők is majdnem rászorulnak. Részegek voltak, mint a csap, hacsak nem a

környező világ volt ordenaré módon berúgva, ők pedig keményen állták a sarat még ezzel a rettenthetetlen nővel szemben is, aki itt Severin Severino szexmániájáról és erőszakos haláláról mesél. Avila feladta a küzdelmet. A kezdeti megrázkódtatás után arra koncentrált, hogy a nőt minél előbb lerázza, Severino előbújhasson a takarásból és reménytelenül folytathassák útjukat a megismerés izgalmas célpontjai felé. A logika azonban ezúttal is behatolt az elméjébe. Ha együtt éltek ezek itt ketten, akkor lakniuk is kellett valahol mégpedig együtt az elválásig. A „valahol” magától értődően egy konkrét hely, olyannyira, hogy tán még neve is van, utcanéve, házszáma. Mi sem volna egyszerűbb, mint megkérdezni a démont, hol éltek együtt hat esztendeig.

- Aztán hol éltek Severin Severinoval? - bukott ki a száján váratlanul a beszéddé formált gondolat, hogy maga is meglepődött.

- Mondtam önnek uram, hogy kíméljen meg a részletekre vonatkozó kérdésektől. Azért kell már az első, látszólag teljesen ártatlan tovakodást elhárítanom, mert majd következne a második, a harmadik és így tovább egészen addig, hogy vajon volt-e közöm néhai férjem halálához, esetleg én voltam az, aki némi segédlettel letaszítottam őt a szikláról.

Avila bocsánatot kért. Belátta a további kíváncsiskodás értelmetlenségét. Gyengéden megfogta a démon kezét, kérdőleg társaira pillantott, majd kezét csókolt, a nő pedig ringó járással távozott.

- Béke poraira - szólalt meg Severin Severino, aki még mindig nem fogta fel a körülötte történeteket. A hasonló szituációkban általában bevett fordulatokkal szoktak az emberre támadni. Valahogy így például: „Maga vén gazember, nem szégyelli magát. Tönkretette ezt a szegény nőt, aztán a tengerbe hajította magát és nem átalott túlélni a saját halálát.” Avila eltekintett a szemrehányástól. Ha valaminek nem volt értelme ebben a percben, akkor az a Severinot illető korholás lehetett. Monroy kapitány hümmögött a szakállába, Nieves meredten nézte Severinot, aki kikelt a hullámok közül és lám lakást készül éppen kiadni. Lakást, de milyen lakást és legfőképpen hol. Avila a túra felfüggesztését javasolta volna szíve szerint. Egy olyan lakás, ami tegnap sem kellett és ma sem kell, igazán várhat egy napot, egy hetet. Ami a legfontosabb, ma elindult az akció. Severin Severino elhajította a cilinderjét, vele a józanságát, az emlékezetét is. Az sem elképzelhetetlen, hogy a kis intermezzo a fekete démonnal leleplezte a vén lókött. A tengerbefúlás óta a nem létező lakások bérletbe adása a legfrissebb csínytevése. Igazán szép teljesítmény egy vízbefúlttól. Arról Avila is megfeledkezett, hogy a démon kérdés formájában elárult valamit abból, amit nem akart. „Arról a Severin Severinoról van szó, akinek apartmanja volt valaha itt a huszonzárban?” Igen. A kérdés pontosan így hangzott, csak aztán másra terelődött a szó. A nő rémesen tetszett neki, szeretne volna marasztalni még, ezért használt fel minden eszközt, hogy nyújtsa, terebélyesítse a társalgást. Elég rendesen sikerült a zavaró körülményekhez képest. A háta mögött lapult Severin Severino, árgus szemekkel figyelt Monroy kapitány, az árgus tekintetet az elfogyasztott alkohol nyilván csak hangsúlyozta. Az viszont igaz, hogy Nieves a dolgukban biztos feleségek szikla nyugalmával várta a fejleményeket. Felőle órákig társalognak volna a fekete nővel. Ma az volt a feladat, hogy a végére járjanak valaminek. Hogy a vége időnként kerülő utakon közelíthető meg, az inkább természetes, mint sem.

Sarasate 23. Ha a nő ezt említette, ezt kell megnézni.

- Felebarátaim - fordult teátrális gesztussal a társasághoz. - Megnézzük a Sarasate 23-at. A hölgy említése szerint ott lakott valaha egy Severin Severino.

- Kicsoda? Én? - kérdezte a részegek harcos öntudatával Severino.

- Azt még nem tudhatjuk, hogy ön vagy más - szolt Monroy kapitány. - Van egy információnk, azt szeretnénk ellenőrizni. Elég normális elképzelés, nem?

- De - legyintett lemondóan Severin Severino.

- Akkor hát? - így Monroy.

- Akkor hát? - így Avila.

- Akkor hát? - így Nieves.

- Akkor hát szeretlek benneteket kedveseim - zárta a sort Severin Severino, aki nagyon szeretetteljes hangulatban volt.

A Sarasate 23., Avila alig hitt a szemének, éppen a Sarasate 23. alatt volt. Nagy ház, alacsony kerítés, görögös kert, a kaputelefon fölött egy név: „Valdefuentes.” Valdefuentes, azaz nem Severin Severino. De hát ez még nem volna baj, végül is a tulajdonjog lehet Severin Severinoé, miközben Valdefuentes a bérlő, és az ő neve szerepel a házon. Mindez elég kézenfekvő feltételezés. Csupán az kérdőjelezi meg, ami egyébként majdnem minden, hogy Severin Severino körül meglehetősen zűrösnek látszik a helyzet. Tengerbe fulladt, de él, lakásai vannak, de nincsenek. Valahogy nem akar egyezni semmi semmivel, legfőképpen nem Severin Severino Severin Severinoval, ahogy várná a külvilág, s főleg várná az a kis társulat, amely ma reggelig szentül meg volt győződve arról, hogy minden a legnagyobb rendben, a dolgok nem fejtetőn állnak, hanem a talpukon, ahogy kell, s a lakáskeresésnek nevezett kaland megmarad szokott hétköznapi medrében kicsapongás nélkül, ami már nem stimmel. Kikötöttek néhány bárban, mint Alfonso Monroy hajói régen Gibraltárban, Santanderben, Cadizban, Lisszabonban. Lecövekeltek különböző italok mellett és a többi között arról elmélkedtek, mennyire megvetik az alkoholistákat, egyáltalán bármilyen listákat. Bizonyos pillanatokban a lakáshistória feledésbe merült. Nem véletlenül, mert a maracuja-koktélből kikelt az egész földkerekség. Az ital maga volt a széles óceán, rajta hajók úsztak, mit hajók, úszó városok, az úszó városokban zajlott a nagyvilági élet. Nők elől-hátul rendesen dekoltálva, testőrrel biztosított ékszerek, elegáns, nagyhangú pasasok, akiknek csupán pénzből volt többjük, mint ön-bizalomból. Színes bársonnyal bevont pódiumon formaruhás zenekarok játszottak. Pálmafa tetejében fehér zongora, az énekes liánon ereszkedik rajongói közé. A női rajongók odaadása túlment minden határon, csak azért, hogy az életbe belefáradt, hajdan vigyori anyókák azt mondassák rosszállólag: ilyenek a mai nők.

Avilának a mai nők ellen nem volt kifogása. Nem a szent életükre, a makulátlan múltjukra, hófehér elsőáldozó ruhájukra volt kíváncsi, hanem húsvér szépségükre, lélegző, szívdobbanó és dobbantó valóságukra. Közülük valónak tartotta természetesen Nieves is. Közülük valónak és köztük is a legszebbnek, a legizgalmasabbnak. Nem nagyon tett lakatot a szájára, amikor arról volt szó, hogy a lényegről a legilletékesebbet, Nieves is tájékoztassa. A „visszaélés” szó meg sem fordult a fejében, olyan elemi erővel érkezett az életébe, hétköznapijai, ünnepei szokványos forгатagába a lány. Csodálatosnak találta érzelmeinek hirtelen egyszólamúságát. Egy csöppet sem érezte úgy, hogy áldozatot hozott, amikor visszavonult a lehető legkisebb átmérőjű körbe, a meghitt páros magányba. Egyszerűen nem engedte, hogy szóbeszéd, pletyka, kívülről érkező, bármilyen jóindulatúnak álcázott szándék zavarja lényének megtalált egységét. Erősnek hitte magát, végtelenül erősnek. Képzletben számtalanszor hártott el akadályokat, győzött le ellenfeleket. Mindig a legnagyobbakat, a legveszélyesebbeket. Ha néha tükörbe nézett, hős formátumú óriás tekintett vissza rá. Néha szinte kicsinek érezte a tükröt, a szobát, a házat, ahol lakott, az utcát, s majdnem az egész világot. Aztán elvette Nieves feleségül és lecsillapodott. A dolgok a helyükre kerültek - szokta mondani, s a dolgok mintha egyetértőleg bólogattak volna.

A zavartalan, boldog életvitelben nem jelentett kitérőt a lakáskeresés egyelőre eredménytelen kalandja Severin Severinoval, Monroy kapitánnyal és Nievessel. A baj végül is Severinoval van. Villafuentes és Sarasate 23. Perceken belül minden és mindennek az ellenkezője kiderülhet. Avila megnyomta a csengő gombját. „Tessék” - szólt bele egy hang a kaputelefonba.

Kellemetlen ez a „tessék”. Olykor egész önéletrajzzal illik rá válaszolni. Az sem baj, ha tanúk, kezesek vannak, akik nyilván csak akkor hitelesek, ha értük is tanúskodnak, kezeskednek és így tovább. A vég nélküli bizalomnak a vég nélküli bizalmatlanság az ellentéte.

- Villafuentes urat keressük - mondta Avila a készülékbe. - Valamit ugyanis tisztázni szeretnénk.

Már megbánta, hogy ezt mondta. A valaminek a tisztázása általában problémát sejtet és ki az, aki szereti a problémát, amit ki tudja milyen áldozatok árán még tisztázni is kellene. Lehet, hogy valakinek az a jó, mármint hogy minden tisztázódik, a másoknak, ennek a Villafuentesnek pedig éppen az, hogy nem tisztáz semmit. Felhánytorgatni a múltat, amely már elszunnyadt, elnyugodott, elvenni valakinek a feleségét, miután azt már elvették, rágyújtani a szivarra, amely régóta ég... Önmagáért való akadékoskodás, törött bors a másik orra alatt. Nem szoktak örülni az ilyesminek.

- Én csak egy szerény hivatalnok vagyok a haciendán, nem tudom, mi tisztázni valónk lehet egymással - mondta a hang, amely egyébként férfié volt.

- Még én sem tudom egyelőre, ám ha beszélhetnénk, akkor tisztázhatnánk, mi az, amit tisztáznunk kellene.

- S ha én erre nem vagyok hajlandó? - kérdezte a hang.

- Akkor szenyor nagyon megnehezíti néhány tanácstalan ember életét. Kiváltképpen egy bizonyos Severin Severinoét, akit gondolom ismer ön.

- Várjanak, nyitom - hangzott a válasz.

A kapu kinyílt, a már megviselt társaság belépett. Alig tettek pár métert, rózsaszín fürdőköpenyes férfi sietett elibük.

- Bocsássanak meg a várokozatásért - mondta a férfi mentegetőzve. - Általános hibám, hogy nehezen elegyedek szóba gépekkel, gépeken keresztül. Különösen mióta valakinek az üzenet-rögzítőjét egyszer kisasszonynak néztem és el akartam venni feleségül. Hallották volna, micsoda hang volt az kérem, maguk is rabul estek volna kérem tisztelettel.

Tágas teraszra vezette őket a férfi, ahol helyet kínált mindegyiküknek. Kávéval, üdítővel is akart kedveskedni, de a jövevények elhárították. Szerettek volna minél előbb bizonyosságra jutni és távozni. Severinot nem lehetett elrejteni. A kerti székből ülve kezével eltakarta félig az arcát, ez volt maximum, amit tehetett inkognitója érdekében. El volt készülve mindenre.

- Tehát önök egy bizonyos Severin Severinora volnának kíváncsiak - tért a lényegre Villafuentes.

Most a kapitány vette át a szót.

- Igen, arra. Állítólag itt van lakása a Sarasate 23-ban. Legalábbis ezt az információt kaptuk.

- Kérdés, hogy kitől? - így Villafuentes.

- Ha nem fontos, akkor nem árulnánk el - dadogta zavarában Monroy kapitány. - De voltképpen az informátort is leinformálhatnánk az ön segítségével, ha kérdéseinkre válaszolna. Helyesbíték, mindössze egyetlen kérdésünkre szíveskedjék válaszolni.

Villafuentes jelentőségteljesen bólintott.

- Válaszolok, amennyiben tudok. A felebaráti segítségtől nem szoktam elzárkózni. Mi Villafuentesek az életünket tettük fel arra, hogy embertársainkon segítünk. Valamikor hajdanán, történelmi időkben a Villafuentesek még életüket is készek voltak a spanyol hazáért, Hispánia dicsőségéért feláldozni. A haza az áldozatot általában jó szívvel fogadta, noha nem mindenkor volt hálás. Hálát azonban csak az vár, aki mindent számításból tesz. Én most itt állok készen a megmérettetésre. Még talán akkor is kielégíteni az önök kíváncsiságát, ha abból nekem esetleg hátrányom származna.

- Miféle hátránya? - kíváncsiskodott a kapitány.

- Olyan hátrány, hogy mondjuk... Olyan hátrány, amely gyakran meghatározott előnyök kísérőjelensége. Válaszolok az önök kérdésére és ezzel akarva, akaratlan kiadom magam. Ismeri a szituációt kedves...

- Monroy kapitány...

- ...szóval kedves Monroy kapitány. Előfordult az életben nem egyszer, nem kétszer, hogy visszaéltek valakinek a gyanútlanásával, a jószívűségével.

- Bátran fejtse csak ki szenyor a véleményét, de biztosíthatom önt arról, hogy a mai nap kivétel lesz az életében. Mi csupán...

- Már megbocsásson Monroy kapitány. A szélhámosságok kivétel nélkül úgy altatják el a becsületes emberek éberségét, hogy előzetesen megnyugtadják őket. Meghatározott célokért írásban, pecséttel adnak becsületszót, bizonyosságot, aztán az esküdöző elrepül, az írás megmarad, de nem jó semmire. Ember nélkül az írás aligha ér valamit.

- Szenyor Villafuentes, ön úgy látom keserű tapasztalatokra tett szert az élet viharában, hogy eredeti mesterségem fordulatával éljek - vágott közbe Monroy kapitány. Villafuentes azonban nem hagyta magát.

- Félreértés ne essék uraim, én tökéletesen megbízom önökben. Pontosabban annyira, amennyire önök is megbíznak bennem. Miután az eltelt öt perc alatt bőven kiállták a türelem próbáját, most már bátran előhozakodhatnak a kérésükkel, akarom mondani a kérdésükkel.

Bátorság? Nem a bátorságon múlt, hogy lesz-e eredménye a mindeddig sikertelen próbálkozásnak, hogy a szószátyár Villafuentes végre megszabadul a lelki nyavalyáitól, örökletes birkabégetésétől és megbízható adatokkal szolgál Severin Severino kilétével kapcsolatban. A kérdez-felelek odavisszái folyondárként hálózták körül egyébként is lelassult cselekvési ösztöneiket. Monroy kapitány szabályszerűen leblokkolt és most még a csuklóerősítő gumikarika sem volt neki kéznél, hogy néhány nyomogató mozdulattal áthidalja a beállt zavart, mintha csak Villafuentes nyakát szorongatná, amit készséggel megtett volna. Avila résen volt. Megérezve a beállt csend kínosságát a kapitány segítségére sietett.

- Estimado szenyor Villafuentes. Van nekünk egy kedves barátunk, Severin Severino. Ő a legszébb informátor szerint, aki csak elképzelhető, a Sarasate 23-ban birtokolt lakást valamikor. Ön a megmondhatója, megfelel-e a valóságnak az információ, vagy csupán arra jó, hogy tovább keressünk.

Villafuentes teljességgel felfogta kulcsszerepét a nehéz szituációban. Úgy trónolt a székén, mint a kínai császár. Kínai császár rózsaszínű fürdőköpenyben? Avilának röhöghetnékje támadt. Villafuentesnek viszont nem. Még mindig nem volt elég biztos a dolgában, hogy megbízhat-e a váratlan jövevényekben, akik lényegében nem akarnak semmit. Éppen ez volt a számára gyanús. Jövevények, akik nem akarnak semmit és veszik a fáradságot, hogy ártatlan

polgárokat zaklassanak éppen a Sarasate utcában. Kitalálnak egy szerencsétlen Severin Severinot, annak az állítólagos lakását, meg az öreganyjának az öreganyját. Miért nem tőle magától akarják megtudakolni közvetlenül? Miért jobb ezeknek a kerülő út, mint az egyenes beszéd? Miért? Hát nem furcsa?

Tévúton bóklászott Villafuentes. Nem számolt azzal, hogy lehetséges módon ad abszurdum a lakást akarják kihúzni alóla, amennyiben igaz, hogy a kérdéses Sarasate 23. még mindig Severin Severino tulajdona. Nyíltan felkínálják neki a lehetőséget, hogy takarodjon a fenébe, mert új bérlő érkezett, aki valamiért szimpatikusabb, mint ő. Ha nem is szimpatikusabb, a felesége feltétlenül szebb, mint a sokévi átlag. Különböző ürüggyel be lehet majd kopogtatni hozzá, elfogyasztani vele egy kávé vagy bármit, miközben a férj éppen valahol máshol tartózkodik. Villafuentes még mindig nehezen állt kötélnek. Talán taktikai hibát vétettek, amikor négyen rohanták meg egyszerre a Sarasate 23-at, mintha az bizony beveendő erőd volna. Elég lett volna egy is, hogy a bivalynak a szemébe nézzen, aki szenyornak képzelet magát eléggé el nem ítélt önhittségében. A szemébe egy bivalynak? Egyáltalán nem biztos, hogy bármelyikük szívesen vállalkozott volna rá. Attól a pillanattól fogva, hogy az Espronceda 8. előtt oly emlékezetes módon találkoztak, a sorsuk mintha összefonódott volna. De talán nem is attól a pillanattól fogva, hanem már akkor, amikor Monroy kapitány első ízben említette, hogy Severin Severinonak főleg a tengerparti övezetben kiadó lakásai vannak, s ha a fiatalokat a dolog érdekli, semmi akadálya. Négyen érkeztek, négy jó barát, sorstárs, üzlettárs, szerencsájuk, szerencsétlenségük közös, részegségük is bár eltérő fokozatokkal. Most már egy a lényeg, hogy Villafuentes megadja a megfelelő választ, vagy menjen a fenébe. Ha nem, akkor ők mennek a fenébe.

- Hát kérem... - húzta ki magát, amennyire csak lehetett Villafuentes. - Severin Severino úr, ámbár fogalmam sincs, mennyire úr, évekkal ezelőtt eladta a házat valakinek, akitől én vásároltam meg. Az illetőt így én csak hírből ismerem, de mondhatom, az is elég. Ha még van öt perc türelmük, elmesélem azt, amit én tudok, pontosabban, amit én hallottam.

Avila azt hitte, nem jól hall. Öt perc türelem. Hogy nekik van-e... Amikor ez a Villafuentes már kezdetben nem akart szóba állni vele. Később pedig mindent elkövetett, hogy elfogyjon a türelmük. Semmire nem volt hajlandó. Ezúttal meg még ő akar mesélni Severin Severinoról. Íme a nyakonragadott szerencse, vagy a nyakonragadott szerencsétlenség.

Villafuentes belefogott a mesébe.

- Uraim és hölgyem, hölgyem és uraim. Dőljenek hátra kényelmesen foteljeikben és jól figyeljenek. Severin Severinoról én azt hallottam, hogy tehetséges cirkuszi artista volt, légtornász, a felesége meg bármily szellemesen hangzanék is nem műlovarnó, hanem malabarista vagyis egyensúlyozó művész, valaha gyönyörű fekete nő a fáma szerint. Hogy éltek, hogy sem, fogalmam sincs, legfeljebb következtetni tudok abból, hogy egyszer csak szétváltak az útjaik. Itt véget is szoktak érni ezek a szokványos történetek, az övék azonban annyiban eltért a szokványtól, hogy később a rendőrség körözte Severin Severinot, mert a felesége, pontosabban a volt felesége rejtélyes körülmények között a szikláról a tengerbe zuhant. Zuhant? A tengerbe hajították. Állítólag szemtanú is volt, aki félelmében nem vállalta a tanúskodást, mert annyi krimet látott a moziban, s annyi szörnyűséget olvasott a napisajtóban, hogy a rendőrséggel való együttműködés szorgalmazásán csak kacagni tudott, akár én. Hogy még rejtélyesebb legyen az egész, a nő holttestét soha nem találták meg. Vagyis nem volt áldozat, nem volt tettes, de volt bűntény. Állítólag. Mondom állítólag. A történetek ismeretében fölöttébb furcsállom, hogy önök éppen ezt az embert, ezt a Severin Severinot keresik. Ennyi erővel kereshetnék a feleségét is, bizonyára jó szolgálatot tennének vele a rendőrségnek, s talán mindannyiunknak, bár megmondom őszintén, nem hiszek a legkisebb dolgok legnagyobb jótékony-

ságában, nem hiszem, hogy a bolha hasonlóval hívhatná fel magára a figyelmet, mint az elefánt. Vagy tévednék?

A társaság elalélt a véget nem érő monológától. A meglepő információk olyan töménységben zúdultak rájuk, hogy szinte levegő után kellett kapkodniuk. Villafuentes uralta a terepet. Kivívta valamennyiük megdöbbenését és ez még kevés. Lehetséges gyilkost szorongatnak maguk közt. Nem a nyakát, amit esetleg kellene. A szorongatás bűjtatással azonos. Bűjtatják Villafuentes elől, ahogy annak előtte a fekete démon elől bűjtatták, s rejtegetik-rejtegették tudtukon kívül a hatóságoktól is, ha igaz a szörnyű mese a tengerbe dobott feleségről. Még egy rejtélyes haláleset, amelyet ugyancsak túlélhetett az áldozat. Ezek egymást dobálták a tengerbe talán közmegegyezés szerint, hogy aztán mindegyik leadja a mesét a másik bűnös cselekedetéről, miközben mindketten életben vannak és szabadlábban szövik sorsuk fonálát, mintha mi sem történt volna. Ki beszél itt már kiadó lakásról? Ki Sarasate 23-ról, Benito Benitez utcáról? Két gyilkost kell keresni, aki feltehetően nem követett el semmit vagy elkövette a legszörnyűbb életellenes bűnt. Igen ám, de nincsen áldozat, s ebből az következnek, hogy sem gyilkos, sem bűntény, sem tanú, sem valamirevaló nyom. Mit szoktak ilyenkor a mesterdetektívek csinálni? Sherlock Holmes előkapja hegedűjét, szólózik egy kicsit, majd a hangszer letéve fogja a kalapját és elmegy a gyilkosért. Olyanról is hallani, hogy a detektív letartóztatta önmagát és nem tudta bizonyítani ártatlanságát. Avila tehetetlenségében megragadta a mellette ülő Nieves kezét és hevesen csókolgatni kezdte. Közben olyasmit suttogott a legillatosabb tenyérbe, hogy a gazembert ki kellene nyírni szemrebbenés nélkül.

- Milyen gazembert? - fordult feléje ültő helyében Nieves.

- Valamennyi gazembert - hörögte vészjósló hangon Avila. - Lakást keresünk, gyilkost találunk, bérlőt zaklatunk, gyilkost bűjtatunk, gyanútlanul látogatjuk a bárakat, gyilkossal parolázunk. Gondolom nem így képzelted drágám a mai napot.

- Hát nem - ismerte el Nieves. - De biztosak legfeljebb abban lehetünk, hogy nem lehetünk biztosak semmiben. Elismerem, hogy ez elég közhelyszerű megközelítése annak a lehetetlen helyzetnek, amelybe kerültünk, de pontosan egy ilyen fordulat illik rá. Mondd, mivel érdekeltük ki, hogy ez megessen velünk?

Avila más fordulatot alkalmazott volna a helyzetre, de nem látta szükségét, hogy nyelvi változatok között botladozzon. Éppen elég volt a helyzet, amibe valóban kerültek. Villafuentes meséjére nem volt mit mondani. Akár hitték, akár nem, most már ketten találták úgy a dolgot, hogy Severin Severino kétes egzisztencia, akinek nemhogy lakásai nincsenek, hanem még a gyilkosság árnyéka is rávetül. Isten irgalmazzon persze, ha véletlenül áldozat volna. Maga sem tudta megmondani miért, az áldozat szerepét illőbbnek találta a megismert Severin Severino egyéniségéhez, mint a vérszomjas gyilkosét. Ámbár ostobaság ez is. A legtöbb gyilkos nem vérszomjas, csupán gyilkos. Az is elég vér nélkül, nem? A kérdést belül önmagához intézte. Úgy válaszolt rá, hogy elég a gyilkosnak egy előre el nem tervelt, vérszomj nélküli gyilkosság. Avila egyszerre akarta is meg nem is, hogy kívül kerüljenek a Sarasate 23. kapuján. Akarta egyfelől, mert már az agyára ment Villafuentes fontoskodása, rózsaszín fürdőköpenye. Másfelől tartott az esetleges következményektől. Arról fogalmuk sem lehetett, mit fogott fel a történetekből, a Villafuentes által leadott meséből a legérdekeltőbb, vagyis Severin Severino. Ha bárki másról mondanának a jelenlétében hasonlót, talán felugrik és az asztalt a többiekre borítva fejvesztetten elmenekül, esetleg magas fejhangon kikéri magának a rágalmozást, miközben belül a mellét dagasztja a büszkeség, hogy hosszú pályafutása során nem akármekkora gazember kerekedett belőle. Severin Severino réveteg tekintete mindent elárult. Ez pontosan annyi, mintha azt mondtuk volna, hogy a réveteg tekintet nem árult el semmit. Az utóbbi pár órában már jóformán meg sem szólalt. Néha felkapta a fejét egy-egy hangosabb szóra, majd

újra visszahullt önmagába. Nevének említése sem tett rá különösebb benyomást. Valaki egy bizonyos Severin Severinoról beszélt, feleségről, szikláról, gyilkosságról, rendőrségi körözésről, s róla a legsúlyosabb mondanók, vádak is leperegtek. Egy ideje nem volt önmaga, nem volt Severin Severino. Ez esetben viszont semmi nem róla szól, hanem egészen másvalakiról, akit véletlenül Severin Severinonak hívnak, s ez a valaki az övével kétségtelenül azonos néven rettenetes bűnöket követett el, esetleg azért, hogy aztán a másik Severin Severinora lehessen kenni.

Már vagy egy órája élvezhették Villafuentes kellemesnek nem mondható vendégszeretét és még mindig nem jutottak semmire. Monroy kapitány a Severinoéhoz hasonló pózba vágta magát. Vitathatatlan, hogy ingatlanügynökként átmenetileg felsült. Az összes közvetítő tudománya nem ért annyit, mint a legapróbb kagyló a tengerparton, nem ért annyit, mint a maradék sör, amit a jobbízű sörösök higiéniai megfontolásból vagy másért meg szoktak hagyni a pohár fenekén. Nem ért annyit, mint a ki tudja hányadszor megismételt polgármesteri ígéret, hogy megtisztítják a belváros utcáit a drogosok által elhanyagolt fecskendőktől és még inkább a drogosoktól. Nemrég Bonavante püspök a Szent Cecília templomban visszavonta a szenteltvizet, mert a drogosok benne mosták ki fecskendőiket. Monroy kapitánynak még az is megfordult a fejében, hogy visszamegy a tengerre, ám ez adott esetben nemcsak rajta múlt volna. A tengert el lehet hagynia a hajósnak, de visszatérni nem egyszerű. Ezzel Monroy nagyjából egyet is értett, miután eddig soha nem gondolt arra, hogy hátat fordít az ügynökségnek, a firenzei grófoknak, a német sörmágnásoknak, az angol brókereknek és az emigrált magyaroknak. Bőven elengedőnek érezte a tengeren töltött időt ahhoz, hogy szárazföldi foglalatosság után nézzen. Az ingatlanozás pedig hozott neki annyi eredményt, sikert - az anyagi vonzattal magától értődően -, hogy előrelátása szerint végképp lecövekelt parányi irodájában megrendelői címek társaságában az Avenida Maritimán.

Ami Nievest illeti ösztöneiben hordozta a megfelelő helyzethez leginkább méltó magatartás kulcsait. Nem kevés volt benne a gyengébb nő alázatából, amelyet erősített az Avilához fűződő eddig megingathatatlan érzelm. Míg más az örökös darálásból, szüntelen beszédből profitált, ő mázsás hasznot húzott a súlyos hallgatásból. Olykor szinte erőltetni kellett, mondjon már valamit, szólaljon már meg, ha okvetlen fontosnak tartották, hogy ő is letegye a névjegyt. Mivel ritkán szólalt meg ösztökélés nélkül, elég gyakran tudott olyasmivel előhozakodni, ami a környezet figyelmét magára vonta. „Mondd csak még egyszer” - szokták kérlelni. Vagy: „Hogy is mondtad Nieves, ha szíveskednél megismételni”. Ilyenkor Nieves megadóan mosolygott és eleget tett a kérésnek, gazdaságosan, egyre kevesebb szóval. Ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy egy olyan állítás, miszerint sok beszédnek sok az alja, nem avatja akadémikus doktorrá a szűkszavúakat, akik esetleg azért hallgatnak, mert képtelenek értelmesen megszólalni, képtelenek okosat mondani. Nieves egyébként azt sem értette teljesen, miért kellene csak okosat mondani, s minden pillanatban magvas közléssel szórakoztatni, vagy éppen büntetni a környezetet. Avilával ritkán beszéltek ezekről a dolgokról miután úgy fogadták el egymást, ahogy voltak. Óvakodtak a kinevezésektől, az állandó jelzőktől és a jelzőktől általában. Ha valamely mondatrészt szívük szerint száműztek volna a nyelvből az a minősítő jelző volt, ami szerintük a legtöbb galibát okozza az életben. Nyelvtudományi szempontból tarthatatlan volt az elméletük és ezt pontosan tudták, nem tagadhatták le. Bármennyire szereték volna, nem tagadhatták le, hogy időnként az élet őket is a jelzős szerkezetek felé terelte. Nem bújhattak ki a melléknévvel történő minősítés kényszere alól.

Pillanatról pillanatra szembesültek a kérdés aktualitásával. A Severin Severino körül kialakult helyzet is megkövetelt valamiféle jelzős állásfoglalást. Ki kellett volna mondani kerek pereg, hogy Severin Severino ilyen és ilyen, ahogy ezt bárki tette volna a helyükben. Ők azonban nem voltak hajlandók lemondani saját egyéniségük sajátos aspektusáról. Felhozhatták

volna mentségül, hogy tisztelik Severin Severino életkorát, hogy az egymásnak ellentmondó információk alapján nehéz megfogalmazni az igazságot, hogy az igazságot legfeljebb tényekben lehet megragadni, de nem jelzőkben, amelyeknek az erőssége, mértéke a legtöbb esetben vitatható. S legvégül elküldhettek volna mindenkit oda, ahonnan jött, hagyják őket békén. Nem történt semmi. A véletlenek játszottak össze úgy, ahogyan összejátszottak. Véletlen minden, ami ezen a napon történt, véletlen Severino, a fekete démon, Villafuentes, az igazság kideríthetetlenlensége, s az is, hogy a sors éppen őket vezette a lakáskeresési kaland szereplőinek az útjába. Mindez akkor is véletlen, ha Severino azt állította, hogy vannak kiadó lakásai és tényleg vannak, ha Monroy csupán a hivatását gyakorolja kiadó lakások és rászédhető ügyfelek hajszolásával, ha Avila és Nieves minden kényszerből távol adták a fejüket egy kis kalandozásra.

Lassacskán feljött a hold. Még majdnem azelőtt, hogy a nap tüzes korongja a horizonton az Atlanti-óceánba bukott. Fáradtság vett valamennyiükön erőt. Severin Severino látszólag elbóbiskolt ültő helyében. Villafuentes ügyet sem vetett rá. Ez viszont annak a jele lehet, hogy személyesen nem ismeri az öreget, akiről annyi érdekeset locsogott. Igencsak meglepődhetett volna, ha az öreg hirtelen megtáltosodva felugrik a helyéről és bemutatkozik: „Severin Severino vagyok az ön szolgálatára. Ismétlje csak el azt, amit az imént az én kedves úti-társaim szórakoztatására összehordott.” Érdekes szituáció lett volna. Vajon mit vont volna vissza azonnal Villafuentes és mit tagadott volna le abból, amit olyan nagy garral előadott. Tovább nem volt min töprengeni. Avila felelősséget érzett most már azért, hogy ne éjszákazzanak egy vadidegen házában a teraszán és Nievessel visszanyerjék órákra felfüggesztett szabadságukat, amelyről megfosztotta őket egy abszolút felesleges kaland és egy vitatható egzisztenciájú öregember, Severin Severino.

- Szenyor Villafuentes, volna egy javaslatom - fordult Avila a rózsaszín fürdőköpenyhez.
- Tessék, tessék, csak ki vele bátran - adta a pökhendit Villafuentes, mintha a bátorságon múlt volna, hogy Avila és köre nem kerekedett fel és távozott rögtön az első kedvezőtlen impressziót követően.
- A bátorságot hagyjuk meg a harcosoknak - vélekedett Avila. - Csupán arról van szó, hogy megköszönve az ön türelmét és mesélő kedvét, mi itt négyen lassan nyugovóra térünk. Tudja szenyor, mindenkit vár a családja. Egyikünkért-másikunkért talán aggódnak is. Előfordulhat, hogy egy kedves rokon éppen azt fontolgatja, felhívja a rendőrséget és közli az eltűnésünket. Ez esetben még tovább bonyolódna a már így is eléggé bonyolult helyzet. Akaratunkon kívül még ön is kellemetlenségeket szerezhetne önmagának. Képzelve el, rendőrség, sziréna és mindez a semmiért. Aligha kapnánk dicséretet. Jobb hát, ha mindezt megelőzendő, illendően távozunk megköszönve az ön nagylelkűségét, hogy fokozatosan rávezetett minket a helyes útra, meggyőzött bizonyos dolgok értelmetlenségéről.
- Én köszönöm, hogy az úr a többiek nevében is köszönetet mond. Ritkán fordul elő, hogy a hacienda, vagyis a pénzügy szerény szolgájának a véleményét igénylik egy ilyen fölöttébb delikát, felelősségteljes ügyben. Azt hiszem, igyekeztem a kívánalmaknak a magam tehetsége szerint a legteljesebb mértékben megfelelni. Ha előre tudhattam volna, hogy ilyen illusztris vendégek lépik át házamat, a Sarasate 23. küszöbét, esetleg készülni is tudok az adott tárgykörből, adatokat gyűjtök ismeretségem felhasználásával. Vannak információk, amelyekhez én, Villafuentes könnyebben hozzájuthatok, mint önök. Azt azonban belátom, én sem tudhatom, mi történt végül is az önök Severin Severinojával. Isten irgalmazzon neki, ha szegény feleségét a szikláról a tengerbe hajította, isten irgalmazzon neki, ha a feleség hajította volna szegény Severin Severinot a tengerbe. Szívvel kívánom, hogy a halálát úgy élje túl, ahogy feltehetően túlélte, az ég legyen irgalmas és megbocsátó, ahogy feltételezem önök is megbocsátanak neki.

Egyébként nem ártott volna, ha megtudom jövetelük valódi okát. Azt ugyanis nem hihetem, hogy egy régóta eltűnt személy ekkora vihart kavart az önök igen tisztelt háza táján.

Avila nyelt egyet a szavak hallatán és a képzeletében egy duplacsövű vadászfegyver jelent meg, amellyel bizton elhallgattathatná ezt a szószátyár ürögöt, de a spanyol csizma, a fojtó csavar is megtette volna, mint némaságra kényszerítő eszköz. Mindezek híján már csak abban bízhatott, hogy lesz elég ereje felállni, Severin Severinot a karjaiba venni és Villafuentestől, a kapitális, billogos baromtól végső búcsút venni. A végső búcsú kissé gyászosan hangzott, de Avila még azt sem bánta. Torkig volt már az egésszel. Aggasztotta, hogy odahaza nem rendelkezik olyan tablettákkal, amelyek álmaiból elhessenthetnék a rózsaszín fürdőköpenyeket, hiszen azok majd biztos előjönnek és a zsebük helyén varrott szájjal szünet nélkül a fülébe duruzsolnak.

- Akkor hát? - így Avila.

- Akkor hát? - így Nieves.

- Akkor hát? - így Monroy kapitány.

- Akkor hát csókoljatok meg engem is - zárta a sort Severin Severino, majd kifelé botorkáltak egy rózsaszín fürdőköpeny kíséretében, amelynek be nem állt a zsebe, illetve a szája. Mikor az utcán voltak és becsukódott mögöttük a szigetvilág legbeszédesebb házának kapuja, Avila nagyot sóhajtott. A sóhajtás ereje hajszál híján elsöpörte valamennyiüket. Hajszál híján, tehát nem söpörte el. „Itt állunk a Sarasate utcában” - morfondírozott Avila. „Rengeteg irány van rengeteg irányban, az összesből egy a miénk Nievessel, a többi oda tart, ahova akar. Leghelyesebb, ha eltűnik a szélrózsa minden irányába, s többé elő sem kerül.” El kellett ismernie, hogy fáradt volt és némi keserűség lopózott a hangjába. Ezt a napot, amelyet éppen búcsúztatni készült, a lehető legfeleslegesebbnek érezte életében, noha ennek a napnak is szereplője volt az ő oldalán a szeretett Nieves. Mindegy, akkor is. Nieves tudta azt, hogy Avila időnként nem ismer tréfát, nem ismer kivételt, nem ismer Nievest, legfeljebb utólag megbánja, s virággal vagy anélkül bocsánatot kér, amit rendszerint meg is kap. Ahol a bántás, ott a megbocsátás.

Elegáns lendületet már képtelen volt adni a búcsúzásnak, némán megrázta Monroy kapitány és Severin Severino kezét, belekarolt Nievesbe és elnyelte őket a langyos éjszaka. Amíg az önmagába visszatérő köröket rótták a Sarasate, a Benito Benitez, az Espronceda és egyéb utcákban, amíg végighallgatták Severin Severino tengerbe öletésének, feltételezett gyilkosságának, majd a csodálatos túléléseknek a történetét, leereszkedett a sötétség. „Szent sötétség, de jó hogy elfeded az emberi gyarlóságot” - fohászkozott magában. Szólani már egészen hazáig nem volt kedve és ereje.

A kapun belépve azt várta, hogy egymást marcangoló szerelmesek gubancába ütköznek. Egy ilyen élmény egyszeriben kiemelte volna őket a nagy semmiből, amelyben a legkülönfélébb ürügyekkel egész este keringtek. A sors kegyes volt hozzá. A „megrendelt” szerelmesek ott falták egymást a kapualjban. Közelgő jóllakottságuk jeleként erotikus nyögéseket hallattak. Belépőjegyet nem osztottak, segítségre nem szorultak, így gyorsan felosontak a lépcsőn és visszakapták a megszokott otthont, amelyet méltatlanul elhagyni készültek. Miért is változtatja az ember állandóan a helyét? Azért, mert képes rá? Azért mert képtelen egyhelyben maradni? Azért, mert szüntelen keres valamit, amit ezen a módon aligha talál meg? Miért? Miért? Értelmes magyarázatot nehéz találni. Igaz, hogy a világ meglehetősen nagy és megismerésre csábít. Az is igaz, hogy nagysága következtében belakhatatlan. Következésképpen a kört, az érdeklődést nemhogy tágítani kellene, hanem egy pontra leszűkíteni és azt olyan nagygyá, jelentőssé növeszteni, mintha maga a világ lenne. Elmélet aztán van. A kis

stúdióról, arról, amelyet Nievessel laktak, kellene bizonyítani, hogy elfér benne a világ mindenestül. Az esetlegesen kinnrekedő részek nem érdekesek. Nyilván azért rekedtek kint, mert senkinek sem hiányoztak. „A világ közepe ott van, ahol mi vagyunk drágám” - szokta le-szőgezni Avila minden tudományosságot nélkülöző lelkesedéssel. Természetesen komolyan hitte, amit nagy merészen állított. A maguk teremtette világban külön jelentőséget tulajdonított a személyes használati tárgyakkal. A tárgy nem az ember, de az ember vele együtt egész, hiszen ahogy az ember formálta tárgyakon keresztül, tárgyakkal a világot, úgy formálta a világ a tárgyakon keresztül az embert. Avila levetette az ingét, megnézte magát a tükörben és arra gondolt, hogy őt a tükör alkotta a tükörképére. Biológiailag biztosan nem állta meg a helyét a magyarázat, de olyannyira megnyerte a tetszését, hogy azon nyomban elfogadta. Nievesnek is javasolta volna, hogy bújjon ki a ruhából, mutassa meg a tükörnek a legtökéletesebb testet, amely létezik és legyen a sajátos elmélet igazolása. Nieves ezen az éjszakán nem volt kapható Avila bolondériáira. Végignyúlt az ágyon és az igazak álmát aludta a szépeké mellett. Avila szokása szerint bekapcsolta a televíziót. Megint Pedro Almodóvar, kedvenc rendezője filmjét adták, ezúttal a Matadort. A hangot levette és így bűvölte magát álomba Pedro Almodóvar, a kedvenc rendező közreműködésével.

Avila álmában néptelen tengerparton futott Fuerteventura szigetén. Csak ő volt, az óceán, a homok és az égbolt. „A tenger szomorú azoknak, akik magányosak.” Avila azt kérdezte magától, hogy magányos-e. Egy tündér felelt helyette, aki az óceán hullámaiban vele párhuzamosan szökölt. Időnként hangosan szólították egymást, a hangot azonban elsodorta a szél. Így maradtak magányosak, maradt a futás a playán, a szökellés a hullámokban, maradt a párhuzamososság és egy illúzió, hogy a párhuzamosok a végtelenben találkoznak. A végtelen ott volt a tengerparton Fuerteventura szigetén és a párhuzamosok nem találkoztak. Mit tudnak a fizika, a matematika törvényszerűségei arról a valóságról, amely értelmi úton nem megragadható, csak az érzelmekkel, csak az álmokkal? A tündér nem szerepel a tudományos tételekben, pedig létezik, az álmokat nem foglalta szabályba senki pedig ugyancsak léteznek, ha igaz az, hogy szerzőjük a hétköznapi, emberi valóság. Sokszor elmélkedett azon, hogy olyan szépen, egyszerűen kellene élni, ahogy álmodik az ember. Nem véletlen, hogy az álmokat hiába igyekszik megfejteni az emberiség mióta világ a világ. Túl szépek és egyszerűek ahhoz, hogy az ébrenlét túlkomplikált machinációi a lényeg közelébe jussanak. Még a szörnyű álmok megfejthetlenségében is volt valami racionális mag, egyetlen megragadható elem, amelyből kinőhetett, kifejlődhetett az egész terebélyes borzalom.

Máskor azt álmodta, hogy tengerparti teraszon ülnek Nievessel. Jön a pincér, megáll az asztaluk mellett némán és vár. Abban a hiszemben, hogy esetleg nem hallották jól a szokásos felszólítást, mert a hullámozás zaja felszívta a hangot, ők szólították meg a pincért. Kérnek két ezt, azt, am azt, olykor a szokásosat, olykor nem azt. A pincér szó nélkül sarkonfordul, majd kisvártatva üres tálcával újra megjelenik és megint vár. Ez a jelenet többször is megismétlődött, mire ők tanácstalanul, a fejüket csóválva távoztak. Ahogy visszanéztek a teraszra, a pincér még mindig ott állt az asztal mellett némán. Balgaság lett volna arra törekedni, hogy megfejtsék az álmot. Biztosak voltak abban, hogy az álomnak sem sikerült őket megfejteni, ami a viszonyosság elve alapján legalább olyan fontos lehet. Ébrenlétben, már egy valóságos teraszon pincérek, gyöngyöző italok jelenlétében arról beszélgettek, hogy az álom a létezés egy igen fontos síkja, amelyet a gyarló ember fajtájára oly jellemző módon elhanyagol. Ezzel létezésének egy igen lényeges tartományáról mond le - önként, öntudatlanul és nem dalolva. Arról fogalmuk sem volt, hogy megfelel-e a tudományosság elvének vagy sem, mégis bizonyosak voltak abban, hogy az ember akkor is álmodik, amikor nem, esetleg az álmok helycserét hajtanak végre. Nieves álmodja Avila álmát anélkül, hogy tudná és fordítva, Avila kapja Nieves álmát. Ha már idáig jutottak, meg is fogalmazták egyszeriben, hogy vannak

egyfelől a női álmok, másfelől a férfi álmok. Ezekután már csak arra kellett törekedniük, hogy néhány jegyet ragasszanak mind a kettőre. Nieves számárságnak tartotta az egészet és ezt leplezetlenül be is vallotta Avilának, aki ezen ritkán sértődött meg, mert pontosan tisztában volt azzal, hogy olyasmiről társalognak, ami tele van számukra megoldhatatlan rejtéllyel.

A hasztalan lakáskeresést követő napok eseménytelenül teltek el. Nem nagyon volt kedvük újra meg újra átrágni a történeteket, hiszen jóformán nem történt semmi, legalábbis a történekek jól megkülönböztethető ismérvei szerint. Valahogy az idő is szétfolyt a kezük között, nem különben az a néhány, névvel illelhető személyiség, akivel kapcsolatba kerültek a lakáskeresés örve alatt. Mintha csak álom lett volna az is, hogy az Espronceda 8. előtt néhány ember útja keresztezte egymást, s a néhány ember között Monroy kapitány, Severin Severino mellett ott voltak ők is. A fekete démon, Villafuentes a rózsaszín fürdőköpenyében aztán abszolút álomszerűnek tűnt, színes foltként úsztak el a történekek és a megnevetések fő motívumai mögött. Csupa kideríthetetlen személyiség, csupa bizonytalan esemény. Állítások és cáfolatok egymás hegyén és hátán. Hogy ki hajigált és kit a szikláról a tengerbe éppúgy nem lehetett tudni, mint azt, hogy Severin Severino azonos volt-e Severin Severinoval. Csak a tenger volt a maga elmozdíthatatlan hatalmasságával, és a csillapíthatatlan vágy, hogy a hátán ússzanak, hogy a közvetlen közelében lélegezzék be a sós párákat. Ahogy ott feküdtek a parton, s a lábukat nyaldosták a tajtékos habok, még inkább áhítoztak arra, hogy magukra öltsek a súlyos vízfüggőnyt, amely le-lecsúszott róluk, majd újra beterítette őket. „Itt vagy mellettem és mégis rettenetesen hiányzol” – suttogta szerelmesen Avila Nieves fülébe. Ugyanígy voltak az Atlanti-óceánnal. „Tudod, ha nem te lennél a feleségem, akkor a tengerrel kötöttem volna házasságot” - bolondériázott Avila. Kissé felelőtlenül, mert Nieves belekapaszkodott a saját képzeletébe és „megrendezte” a ritka nászt. Avila talpig a saját bőrében, a szemében egy-egy ezüstösen csillogó hallal, az óceán átlátszó, kékeszöld fátyolban, a fején algakoszorúval. Természetesen nagyon is óhajtották egymást férjül, illetve feleségül, a kezükre gyűrűként fényes kagylókat húztak, a lakomán valósággal lerogyott az asztal a sok finomságtól. A szalvétán dísznek, nehezeknek tengeri csillag tündöklött. Avila hozta a színre merülései alkalmával. A merülések mindannyiszor kalandos vállalkozásnak bizonyultak. A csillagokat Avila fedezte fel a partközeiben. Fehér nadrágban, mezítelen felsőtesttel állt a parton, bámult a messzeségbe, majd tekintetével hirtelen maga előtt kutatta a tengert. Alig pár lábnyi mélységből, ő legalábbis azt hitte, tengeri csillagok ragyogtak vissza rá. Már készülődött is, hogy ott, azon a helyen nyomban leereszkedik a vízbe és felhossa a csillagot, amikor egy hang figyelmeztette, vigyázat, mert optikai csalódás áldozatává válik, a csillag legalább tíz méterre van a felszíntől. Elhessegette magától a hangot, s azonmód nadrágostól beleereszkedett a vízbe. Rúgta magát lefelé, lefelé, ám sehogy nem akart leérni a fenékre. Amikor már azt hitte, hogy a tüdejét szétrepeszti a víznyomás, akkor ütközött valami keménybe, a csillag volt, amit ügyel-bajjal a felszínre hozott. A násznépnek fogalma sem volt, milyen áldozatok árán sikerült a lakodalmi asztalt feldíszíteni, de hát a násznépnek nem is dolga, hogy a részletekért aggódjon. Nieves féltékeny volt a tengerre, különösen ha a ritka nász intimebb részleteire gondolt. Legszívesebben tilalmakat állított volna Avila elé, hogy mely napon és órán nem látogathatja kedvesét, a tengert. Avila nevetett az egészen, persze hogy tetszett neki a tengeri nász a tengeren a tengerrel és egy olyan remek asszony oldalán, mint amilyen Nieves, aki még a hullámokban is vetélytársat látott. Az egymás felé küldött vágyakat, gondolatokat némelykor megzavarta egy-egy apróság. Furcsa, szakállas férfiú gázolt mellettük a habok közé, a füléből vattacsomók éktelenkedtek, a vállán biciklitömlő átvetve, mintha csak alkalmas volna úszóguminak. A hullámozás zaja és a sirályok vijjogása elnyomta az emberi hangokat, az azonban tisztán látható volt, hogy a furcsa férfiú beszél a biciklitömlőhöz. „Ez meg biciklitömlőt vett feleségül” - állapította meg Nieves és egy cseppet sem csodálkozott rajta. Egészen jó feleség lehet egy biciklitömlő. Sokat nem beszél az biztos, szép kerek és bármikor a sarokba lehet hajítani, amit

egy feleséggel nem nagyon lehet megtenni. Kedve lett volna megtudni, milyen jövője van egy élettelen tárgy és egy félnótás ember házasságának, ugyanakkor attól is tartott, hogy szétrombol egy idillt. Ehhez nem volt joga.

Tengeren, tengerben, tenger mellett, tenger alatt és fölött mulatták a ráérős napszakokat, míg nem egy hétvégén, amikor sokáig aludhattak volna, autódudálás ébresztette őket. Az ablakból szakállas alakot láttak kikászálódni egy citromsárga Opel Corsa kormányra mögül, Juan Antonio Miranbell volt, az impresszionista festő. Fölpillantott az ablakra. Vigyorgó ábrázata messziről elárulta, hogy jó ügyben jár.

- Délre húzok Maspalomasba, gyerekek. Arra gondoltam, hogy velem tarthatnátok - kiáltotta egy szuszra, amikor már belül volt az ajtón.

- Legalább egy pillanatra üljön le, hogy átgondolhassuk a dolgot - kérte Avila.

- Mit kell ezen átgondolni, egy szatyorba beledobáljátok a legszükségesebbet és már itt sem vagyunk.

Lényegében igaza volt Juan Antonio Miranbellnek, az impresszionista festőnek. Értelmesebbet aligha lehet csinálni egy napos hétvégén, mint egyik tengerpartról átugrani a másikra, egyik playárról elszökkenni a másikra. Maspalomas azonban kivétel volt az egyik-másik játék egyhangú folyamatában. Logikus magyarázata látszólag nemigen volt, miért szükséges, hogy az ember a tengerparton időnként a tengerpartokat cserélgesse. Aki az átlagosnál jobban ismerte a vidéket és ezek közé tartozott Miranbell, az impresszionista festő, az képes volt felhozni néhány meggyőző érvet, miért induljon valaki szombat reggel délre, Maspalomas irányába a tengerparti autópályán. Ellenkezésnek nem volt sok teteje, így Nieves és Avila pontosan úgy cselekedtek, ahogy azt számukra Miranbell diktálta. Ismerték Miranbell híres jelszavát: „nem kell más, csak a zsebedbe a hitelkártya és indulhatsz a nagyvilágba.” Pár perc múlva már az autópályán zúgtak dél felé. A reptér irányában hagyták el a várost, amely egy napra nélkülözni lesz kénytelen őket. Nem tudták volna eldönteni, kinek nagyobb veszteség. Juan Antonio Miranbell Nieveset ültette maga mellé előre. „Ennyi nekem is kijár a mai napon” - jegyezte meg szélesen vigyorogva, miközben kaján pillantást vetett Nieves napsütötte combjára.

Juan Antoni Miranbell véletlenül keveredett az életükbe. Egyszer a hirdetések böngésztek az Espot Semanalban, amikor Nievessel a következő szövegre bukkantak: „Miranbell impresszionista festő műtermében rengeteg kávé és színvonalas festőlecke várja az érdeklődőket.”

- Megvan, ez az! - kiáltott fel örömeiben Avila. - Éppen erre van szükségem.

- Hogyhogy erre? - kérdezte Nieves.

- Úgy hogy jogom van kipróbálni magam a művészetben. Teilhard de Chardin, a filozófus mondta, hogy az alkotó mindenkinben benne van, csak el kell indítani. Ha mindenkinben, akkor bennem is, nem gondolod? Reménykedjünk benne.

Nieves pillanatok alatt ráébredt, hogy hajlíthatatlan, megmásíthatatlan rögeszmével van dolga. Egyet lehet tenni, hagyni futni Avilát, amíg el nem fárad és önmagától fel nem adja a nem tudni mivel, nem tudni kivel folytatott versenyt.

- Egyszóval? - kérdezte szinte már csak a forma kedvéért.

- Egyszóval ide nekem az újságot, a hirdetést, a telefonszámot, megnézem én ezt a Juan Antonio Miranbell impresszionista festőt. Ha netán costumbrista, reneszánsz, barokk vagy neoeklektikus, az sem baj. Főleg érdekel a rengeteg kávé. Hátha még konyakot is kapunk hozzá.

Így is történt. Telefonon felhívta Juan Antonio Miranbellt. Előrebocsátotta, hogy túl sokat ne várjon tőle, de ő is szeretné kipróbálni a képességeit. Ha netán kiderülne, hogy tehetséges, tudja mi a dolga, azonnal távozik a művészetek világából. Nem szeretne ellenségeket keresni magának. A szöveg olyannyira megtetszett Miranbellnek, hogy végighahotázta a beszélgetést és szinte már a dróton keresztül, lényegében ismeretlenül barátságába fogadta Nicolas Delgado Avilát. A bemutatkozó látogatás megbeszélte időpontjában egész csöbör kávé várta a fiút. Miranbell egzotikus tájakat, csendéleteket ábrázoló akvarellek társaságában a keblére ölelte. Komisz barna kis kávészivarkákkal kínálta. Olyan jól elbeszélgettek másfél órát a művészetekről, hogy Avila azt is elfelejtette megkérdezni, mennyibe kerül egy festőlecke. Juan Antonio Miranbell nem felejtette el. A fiú tudára adta, hogy mivel a tehetség csíráit véli felfedezni benne, a taníttatása természetesen ingyenes. Avila egyik ámulatból esett a másikba. Tehetséges ő és a képzőművészetben, ugyan honnan veszi ez az alak, hiszen közömbös dolgokról fecsegték összevissza gondosan ügyelve arra, nehogy a lényegre valahogy is érintsék. A gondosság meghozta az eredményét. Avila beható ismereteket szerzett a másfél óra alatt a játékvasutak rejtelmes világáról - rejtelmes, mert a szigeten vasút nem volt -, név szerint találkozhatott a tenger mélyének apró élőlényeivel, részese lehetett a mesék jóvoltából Miranbell utazások során szerzett gasztronómiai élményeinek és bepillantást nyerhetett a festőt körülvevő hölgyek illatos miliójába. Másra már tényleg nem jutott idő. Illetve dehogynem. Közben megittak egy liter kávé, elfüstöltek egy tucat szivarkát. Majd végezetül Juan Antonio Miranbell bocsánatot kért, hogy tovább nem ér rá, de fogadnia kell a következő jelöltet. Többet nem árult el.

- Na mesélj, mi volt? - kérdezte otthon Nieves.

- Növendéke lettem egy irgalmas szamaritánusnak - válaszolt Avila. - Ámbár nem tudom, hogy a szivarozás, a kávéivás és a végtelen dumák mellett jut-e idő majd a krokizásra, festészeti problémák tisztázására. A pasasnak könnyen lehet, hogy valami beütése van, mert máris kijelentette rólam, hogy látja bennem a tehetség csíráit.

- Még mindig jobb, mintha valami fertőzés csíráit fedezte volna fel benned.

- Honnan tudod, lehet, hogy azt fedezte fel, csak éppen fedőnevet használt. Különben is a tehetség olykor rosszabb, mint a fertőzés. Arra a tehetségre gondolok például, amely kiaknázatlanul marad. Gondolhatok arra is, amely fellobban, majd bármilyen okból kioltja önmagát. Megkockáztatom, hogy van kifejezetten ártó tehetség is, amely önmagán kívül esetleg másoknak is árt. De mit beszélek én itt annyit, egyelőre tehetségről itt szó nincs, legalábbis ami az én nem létező művészi tevékenységemet illeti.

- Akkor meg különösen szép ettől a Miranbelltől, hogy így kiszemelt téged magának - intette Avilát Nieves.

- Szép, szép, én is így látom. Csak el ne bízzam magam. Tudod, milyen rossz a magasból a földre zuhanni.

- Tudom, tudom, persze hogy tudom, hiszen én még tudtommal soha nem zuhantam a földre, hacsak a tudtomon kívül nem.

- Aztán képzelj Nieves, rólad is beszéltem a Miranbell mesternek. Mondhatom, felkeltetted az érdeklődését. Azt mondta, olyan plasztikusan tudok beszélni a női szépségről, hogy ő látatlanban belemenne egy veled való frigybe. Nos, mit szólsz ehhez?

- Nem szólok semmit, mert egy nagy marhaság.

Avila egyetértett vele. Egy nagy marhaság. A továbbiakban azon elmélkedett, hogy a mester-től nem kapott semmiféle praktikus útmutatást a jövőre nézve. Nem gondolt nagy dolgokra.

Hogy is volna nagy dolog egy rajzmappa, néhány ceruza, esetleg festék. Avila nem tudhatta, hogy a késleltetett bevezetés a művészet rejtelmeibe a metódus része volt. Juan Antonio Miranbell riasztónak vélte, ha a növendéket rögtön az első műtermi látogatáskor vásárlásokkal, mesterségbeli fogásokkal, tudnivalókkal zargatják. Ebből a szempontból szerinte a felnőttet éppúgy kell kezelni, mint a gyereket, sőt egy kicsit még úgyabbul. A következő foglalkozásra két nappal később a megbeszélte időponthoz képest pár perc késéssel érkezett Avila. A kávé, ki tudja hányadik eresztés, már lefőtt. Juan Antonio Miranbell mestert női társaságban találta. Valamikor szép, érett fekete asszonynak mutatta be a mester. Mari Sanchez Maluenda asszony azért iratkozott be Juan Antonio Miranbell mester óráira, mert tragikusan elhunyt kedvesének portréját kívánta megfesteni fénykép alapján. Miranbell nem látott semmi különöset az ötletben, kivétlenül aztán végképp nem. Meglepődni csak akkor lepődött meg, amikor Mari Sanchez Maluenda asszony a tárgyi kellékek beszerzése során háromszáz darabból álló festékkészletbe ütközött és mivel gazdag volt, azonnal megvásárolta. A nagy ijedtségre a mesternek rögvest kávézhatnékja, szivarozhatnékja támadt. Kiadta úgymond a feladatot, aztán lerogyott egy fotelba és behunyta a szemét. Talán megpróbált háromszázig elszámolni, vagy addig amennyibe egy ilyen végtelen festékkészlet pezetában kerülhet. A számolás meghaladhatta pillanatnyi kedvét, mert a fotelból egyszercsak felugrott és újabb kávé után nézett.

A hirdetésre saját bevallása szerint rengeteg érdeklődő telefont kapott Miranbell mester, a mértéket azonban nem akarta eltéveszteni. Miért pont háromnál, nem tudni, - bejelentette az érdeklődőknek, hogy sajnálja, de az iskola megtelt, újabb növendéket nincs módja fogadni. Hogy kit ajánl maga helyett? Bárkit, aki hirdeti magát és hajlandó tanítványokkal vesződni. Avila éppen egy római kancsó másolatát igyekezett ceruzavégre kapni, amikor egyszercsak félreállt a festőállványtól és elhatározta, hogy véget vet a voltaképpen még el sem kezdett leckesorozatnak. Miranbell mintha megérezte volna a szándékot, odalépett hozzá és ügyet sem vetve a növendék pillanatnyi elbizonytalanodására, habozására, néhány praktikus tanáccsal látta el. Ezek közül a legfontosabb talán ez volt: „No pierdes el objeto de la vista.” Ne veszítsd a tárgyat szem elől. Ez a legfontosabb. Szem és tárgy. Kapcsolat a kettő között, amelyet először meg kell teremteni valamilyen módon, másodsor, ha megteremtődött, nem szabad többé elveszíteni. Miranbell mestertől nem álltak távol az életszerű példázatok. Így szólt:

- Avila barátom. Ez olyan dolog, mint amikor a playán megpillantasz egy gyönyörű lányt és meg akarod szerezni. Ha már észrevetted és elhatározad magad, mi a legfontosabb, na mi? Hát az, hogy ne téveszd szem elől. Tudom, a te generációd úgy vélekedik, ha eltűnt az egyik szép lány, majd jön a másik, a harmadik és így tovább. Ebben van is némi igazság itt a szigeteken. Ám azt se felejtsd, hogy ahogy az elsőt, a másodikat kiszemelled és szem elől tévesztetted, úgy valamennyivel megtörténhet. S ez voltaképpen nemcsak velük, a lányokkal, hanem veled is történik. Igen fontos ezt megjegyezni. Hova lennének szigetcsoportunk legszebb hölgyei, ha már észre sem venné őket senki a playán, az utcán, a bárban vagy bárhol. S hova lennének, ha ugyan észrevennék őket, a következő másodpercben azonban már másfelé fordulna az érdeklődésed.

Kérdő tekintet meredt Avilára, érti-e a magyarázatot. Megnyugtatta Juan Antonio Miranbell mestert, hogy túlságosan is. Csak az nem volt világos számára, miért nem osztja meg a mester ezeket a titkokat, ha ugyan titokról van szó Mari Sanchez Maluenda asszonysággal, aki közben rendületlenül haladt előre a kedves portréjának megfestésében.

Egy napon betoppant a harmadik növendék is, Ana Perez Honrubia, aki egyébként divattervezőnek készült. A választott hivatáshoz elengedhetetlennek tartotta, hogy leckéket vegyen

Juan Antonio Miranbell mestertől. Három ennyire különböző indíttatású, érdeklődésű és felkészültségű növendék ugyanannál a mesternél az egész atlanti szigetvilágban nem létezik - gondolta Avila, miközben azt is tudta, hogy ezzel a lényeghez nem tartozó körülménnyel neki egyáltalán nem kell foglalkoznia. Hála Istennek. Foglalkozzon vele az, akinek nincs jobb dolga. Miranbell mester rendületlenül főzte a kávé és élvezte azt, hogy az órákon rajta kívül nemigen beszél más. Az eredményes tanulás, munka feltétele, hogy megfelelőek legyenek a körülmények, a növendékek ismerjék a hallgatás törvényét, valamint a legfontosabbat, hogy a tárgyat, a modellt, a motívumot soha ne tévesszék szem elől, mégha erre kérné is őket valaki. Avilának minden mértéken felül tetszett az elmélet. A playáról és a nőkről hozott példázat megerősítette benne a hitet, hogy élete talán leglényegesebb ismeretéhez jutott Juan Antonio Miranbell mester jóvoltából. Ő már soha nem fogja szem elől téveszteni a tárgyat, amely tetszés szerint behelyettesíthető. Tekintetével, minden érzékével elszántan kapaszkodott a római kancsómásolat görbületeibe, felületeibe. De nem elég belekapaszkodni, a látottakat rögzíteni kell és visszaadni a vásznon, a rajzlapon ceruzával, szénnel, ecsettel. Hogy idáig eljutott, máris nyakig elmerülni látszott egy kívülről oly vonzó mesterség ismeretvilágában. Természetének nem volt sajátja a könnyű meghátrálás. Ehhez képest időnként rezignáltan vette tudomásul, hogy bármikor képes volna feladni az embert próbáló vállalkozást és vissz térni józanul kijelölt, megszokott határai mögé, amelyeket egy meggondolatlan pillanatban próbaképpen, pusztán emberi kíváncsiságból átlépett. Ismerte persze, hogy ismerte a „bátraké a szerencsé” jelszót, ám bár nem tudta, miért bátorság szabad akaratból szellemi kalandokba bocsátkozni.

Juan Antonio Miranbell mesternek kitűnő érzéke volt ahhoz, hogy a lehető legpraktikusabb jelekkel a helyes irányba terelje az eltévelyedő figyelmet. A mester tudta, mennyi tanulság rejlik a tanácsaiban, ha valakinek eléggé kifinomultak az érzékei ehhez. A kifinomult érzéket azonban nem lehet a Cruz Mayorban, az El Corte Inglés bármely emeletén megvásárolni. Azt akkor sem adják ingyen, ha lényegében ingyen adják. Ha nem veszi valaki a fáradságot... Ez volt a másik fontos intelem a tárgynak a szüntelen szemmel tartása mellett. A fáradtságnak a vétele, úgy ahogy a lélegzeté. A kettő a lényeg szempontjából talán ugyanaz. Fáradságot, lélegzetet senki helyett nem lehet venni. Aki ezt várja, annak vége művészpályán és az élet más területén egyaránt. Avila mindennek tudatában újra meg újra fáradhatatlanul nekirugaskodott a feladatnak. A következő és a következő kávé átsegítette néhány buktatón. Olykor már úgy érezte, nem is ceruzával, szénnel rajzol, ecsettel fest, hanem azzal a fekete nedűvel, amelyet mértéktelenül ontott magából egy fáradhatatlan kávéfőző. Juan Antonio Miranbell, az impresszionista festő a masinát betöltötte, beindította, majd nevetve jegyezte meg, „hadd dolgozzon”. A masina szót fogadott, dolgozott, Miranbell mester pedig látszólag elégedetten járkált szám szerint három növendéke között, vigyázva nehogy túl sok időt töltsön egyik mellett a másik rovására és a különbség szóvátehető mértéket öltön. Mértéktelenséget kizárólag a kávéivásban ismert el, másban nem.

Egy ízben a napi festőleckét követően kettesben maradtak Miranbell mesterrel. Mari Sanchez Maluenda asszony és a divattervezőnek készülő Ana Perez Honrubia korábban távoztak. Avila is fogta volna a mappáját, hogy búcsút intsen Miranbellnek, a mester azonban megkérte, maradjon még, hiszen nem is kávéztak. Ez nem volt igaz. Ha hazugságtól beomolna a mennyezet, mind a ketten ott helyben végezték volna be örökre a festőleckéket, mester és tanítványa. Ám ebben az esetben nem valami kárt okozó aljas ferdítésről volt szó, hanem ártatlan, kegyes hazugságról egyelőre ismeretlen cél érdekében. Miranbell leültette magával szemben a fotelba, kávé tölthet neki, megkínálta komisz kis szivarkáival, majd amikor már jóízűen füstöltek, a mester megszólalt...

- Nos, Nicolas Delgado Avila, magának még nem is beszéltem magánéletem egy alig észrevehető szeletéről, a nőkről. Eredetileg nem is óhajtottam beszélni, főleg magának nem, aztán mégis meggondoltam magam. Hátha hölgykapcsolataim megidézése is hozzájárulhat ahhoz, hogy közelebb kerüljünk egymáshoz.

Avila fészkelődni kezdett a fotelban. Valahogy nem nagyon tetszett neki a dolog. Juan Antonio Miranbell folytatta:

- Bizonyára feltűnt önnek is, hogy hölgyet, a két növendéket leszámítva, nem lát a környezetemben, asztalomat, falaimat nem díszítik mosolygó dámákat ábrázoló, úgynevezett családi fényképek, de talán még női kéz nyomait sem nagyon tudja felfedezni, hacsak el nem árulom, hogy hetente egyszer bejárónő jön, s rak körülöttem viszonylagos rendet. A guta kerülget, amikor azt látom, hogy mindent az élére akar állítani. Azt a fogalmat szegény, hogy művészi rendetlenség, nem ismeri. Nem tudja, hogy a művészi rendetlenségnek is megvan a maga logikája, amely a számomra a rend képében jelentkezik. Szóljon csak, ha nagyon untatnám.

- Á, dehogyan untat Miranbell mester - reagált Avila elég ügyetlenül.

- Szóval ha folytathatom, volt nekem koszorús menyasszonyom, s ebben nem is a külsőség a lényeg, hanem az, hogy egy nálam kilenc évvel fiatalabb nő hajlandó lett volna értem kolostori nyugalomát feláldozni. A kolostort nem jópofaságból említem, mert szakításunk után nem sokkal egy innen távol lévő kolostor lakója lett, úgy néz ki, örök időkre. Próbáltam vele feleleveníteni a kapcsolatot, nem sikerült.

Most majd feltehetően az jön, hogy a mester meg férfiúi rend kapuján kopogtatott, hogy hátat fordítson a világi életnek - gondolta kajánul Avila. Hangosan nem mert volna megkockáztatni sejtését, de jobb is, mert egészen más következett.

- Ha hiszi, ha nem, volt egy élettársam is két és fél évig - folytatta Juan Antonio Miranbell, az impresszionista festő. - Egy darabig úgy nézett ki, hogy megtaláltam életem asszonyát, ő meg bennem azt a férfiút, akivel nyugodtan vállalhatja a hétköznapiakat, az ünnepnapokat, aztán megint közbeszólt valami. Nem fogja elhinni kedves Nicolas Delgado Avila, hogy ez a valami a festészet volt, vagyis a mesterségem, életem addigi egyetlen értelme. Szegény Lolita nehezen tűrte, hogy női modelljeim voltak, hogy a modellhölgyek egy-egy akthoz feltárták előttem megejtő szépségüket. Véletlenül tudom, hogy még a kulcslyukon is leskelődött az istenadta, nem lépem-e át azt a határvonalat, amely a feltételezések szerint normális esetben húzódik a modell és a művész között. De kérdezem én önt kedves Avila, most melyik a normális, az hogy nem lépi át modell és művész azt a bizonyos láthatatlan határvonalat, vagy az, hogy átlépi? A válasz, bevallom, olykor igen nehéz volt számomra. Az élettárs szempontja, azt hiszem, világos. Óvakodjunk minden civil megnyilvánulástól. Mit mondhat a modell? Igaz, hogy a művész fizet óránként ennyi és ennyi pezetát, azaz felfoghatom munkának is a dolgot, de mégis csak több mint munka, ha egy esendő, bűnre csábítható férfi előtt levetkőzöm és izgatóbbnál izgatóbb pózokban helyezkedem el a pódiumon. A művész aspektusából aztán a legbonyolultabb minden. Őt a külvilág, a hozzánemértők siserehada eleve malacnak, könnyelműnek, bohémnak tartja. Csírájában felesleges volna tagadni gyengeségeinket, de beismerni is. Az adott szituáció, az adott modell, a pillanatnyi fizikai- és lelkiállapot dönt a dolog alakulása felől. Önnek elmondhatom, volt már szépséges modellem, aki abszolút hidegen hagyott. Meg is sértődött és pár alkalom után faképnél hagyott. Aztán volt olyan modellem, aki fél órával a munka megkezdése után azért távozott végleg tőlem, mert a szememben állítólag valami olyan fényt látott megcsillanni, amely őt az emberevő kannibálok mohóságára emlékeztette. Nem, nem a pápuák földjéről jött az istenadta, mint esetleg ön

gondolhatná, s nem is tudom, honnan ismerhette volna az emberevők szemében megcsillanó mohóságot. Szóval mielőtt bekaphattam és megehettem volna, faképnél hagyott.

A kezdeti rossz sejtés újra elővette Avilát. Ha Miranbell mester még tovább sorolja a nők meghódításában elért kudarcait, a meséje egyszer csak átcsap egy idegen terepre, ahol az azonosneműek üzik az azonosneműek szerelmét. Köszöni, ő ebből nem kér. Látott már egyet s mást és még többet hallott, sőt már ajánlatot is kellett elhárítania, de nem óhajt még egyszer szembesülni egy tőle ennyire távol álló dologgal.

- Lolita lelkem tehát nem bírta elviselni a modelleket. Nem várhattam meg, hogy esetleg kínos szituációkba keverjem a hölgyeket és nem utolsósorban önmagam, ezért ünnepélyesen megkértem az én Lolitámat, hogy szíveskedjék elhagyni a házamat. Én nem ellenőrzöm, mit visz magával. Vigyen, amit jónak lát, csak a nyugalmamat hagyja meg nekem, meg azt a fajta szabadságot, amely nélkül művész nem élhet. Az eset kicsit hasonlatos ahhoz, ahogy a francia festő rendezte le a felesége és a házba fogadott leányzó közt kialakult konfliktust. A feleség kikötötte, hogy vagy a lány megy a háztól, vagy ő. A festő a lány maradása mellett döntött. Ugye, tanulságos? Mentségemre legyen mondva, én már a velem történtek után ismertem meg a francia festő esetét, aki bevallom még sajátosabban rendezett le egy problémát.

Ennyi intimitás felfedése után Avila szinte illőnek érezte, hogy ő is kiadjon magából valamit. Titkai nem voltak, szerelmei nem tartoztak a rendhagyó kategóriába. Igen jókor, idejében sodorta a véletlen az útjába Nievest, akit a kezdeti hős fogadkozások után elég hamar feleségül vett. Ha ezt így elmondaná Miranbell mesternek, talán kizavarná a műteremből. Micsoda dolog az, hogy még egy nyomorult apácát sem tud felmutatni. Pucérkodó modelleket, akik után leskelődik a betegesen féltékeny élettárs, pedig végképp nem. Valamire azért kíváncsi volt.

- Megkérdezhetem kedves Miranbell mester, milyen nő volt az élettársa?

- Tudtam, tudtam! - vágott ököllel a levegőbe Juan Antonio Miranbell impresszionista festő.

- Mit tudott meg a kedves mester?

- Azt tudtam, hogy párbeszédünkben egyszer csak előkerülnek a hétköznapi praktikum aprólékos szempontjai. Ön most valószínűleg azt várja tőlem, hogy a megfelelő összevetés után párhuzamot vonok Lolita és a modellek között. Erre több okból is semmi szükség. Semmi szükség, mert női erények dolgában igazán nem kellett szégyenkeznie az én Lolitámnak. A hétköznapi praktikum logikája szerint alkotásokkal tudom igazolni, hogy az én Lolitám is modellt ült nekem nem egyszer, nem kétszer. Igaz, talán kevesebbet igazgattam őt a beállításkor, mint a modell hölgyeket. Ennek azonban nem a vonzalomban megmutatkozó különbség volt az oka, hanem az, hogy az én Lolitám, tisztesség ne essék szólván, értelmesebb volt a modelleknél, meg aztán azért éltünk együtt, hogy az átlagnál jobban megismerjük egymás elképzeléseit. Elmondhatom önnek, meg is ismertük. Triviálisra fordítva a beszédet, a modellek szenzációsan jó nők voltak, de az én Lolitám sem maradt el mögöttük.

Avilának valahogy nem tetszett ez az elővezetés. Nem volt kétséges előtte, hogy a modellek sokkal jobb nők lehettek, mint Lolita az élettárs. Ha valaki ilyesmit mond, hogy „nem maradt el mögöttük”, legfeljebb az igaz, hogy nem maradt el sokkal. Ezen a szinten azonban már pár milliméter, egy röpke mosoly is jelentős különbségnek bizonyulhat. Avila még kérdezett volna egyebet is Miranbell mestertől, de félt attól, hogy túlságosan messzire megy. Inkább menjen a mester olyan messzire, amennyire csak az életéből, a sztorizásból futja.

- Szóval így voltam én a nőekkel Avila. Nem csoda, hogy az idő múlva szinte vámpír hírében álltam a környéken. Magam is megdöbbsentem, amikor visszahallottam, hogy bizonyos nők

állítólag tölem származó nyaki harapások nyomait tudták felmutatni annak bizonyosságául, hogy én a vérüket szívtam, mert csak az ő vérükkel feltöltekezve tudtam festeni. Még hogy én vámpír. Ha valaki egy csirkenyak átvágásáról beszél, akkor én egyszerűen odébbállok, mert az ilyesmit még hallgatni sem bírom, nemhogy nézni és sajátkezűleg végigcsinálni.

Most meg a vámpír szúrt szöget Avila fejébe. A vámpír szöget Avila fejébe. Ennél találóbban nem is lehetne szólni egy feltételezett vámpírról. Avila sokat hallott ezekről a különös lényekről. Nem tudta pontosan, hol végződik a valóság és hol kezdődik a legenda. Régi ismerőse, Molatón Higuieruela jutott az eszébe, aki valamilyen erősportot űzött és rendszeresen járt a vágóhídra, ahol frissen levágott marhák meleg vérének itta. A frissen levágott marha meleg vére bizonyára nem finomabb, mint egy szép női modellé, akivel az élvezethez még az is társult, hogy a marháéval ellentétben az egész női test tartogatott határtalan élményeket.

Molatón Higuieruela történetéhez hozzátartozik, hogy róla nem terjedt el a nőekkel kapcsolatos vámpírizmus híre. Vagy ügyesen csinálta, vagy éppen azért, mert sem ügyesen, sem ügyetlenül nem csinálta. Juan Antonio Miranbell mester olyan balga, hogy még el is meséli a képtelen vádat, amellyel állítólag több nő egybehangzóan illeti. Avila tudta, hogy többségi alapon nem kell felülni semminek, különben hova lenne a világ. Valahol mégis csak Miranbell jellemzője, hogy női kapcsolataiban felmerült a vámpírizmus vádja. Lehet, hogy vér nem folyt, de voltak harapások és lehettek sebek. A női nyak érzékeny hangszer, amelyet nem tanácsos fogakkal tépni. Ennyit még egy festőnek is tudnia kell, aki szakértőnek számít a női test szépségének birodalmában.

Avila tüntetőleg az órájára pillantott. Nieves el sem tudja képzelni, hogy Miranbell mester felnőtteknek szóló rémmeséit hallgatja kolostorba vonult és kiszívott nyakú női szeretőkről, egy lehetséges vámpírral parolázik bezárkózva kettesben és kész újabb és újabb rémtörténetek befogadására. Miranbell kissé kifáradt a mesélésben, ajka újabb kávékortyokra áhítozott, de a findzsa alján már alig volt. Lovagias lévén meg akarta osztani a maradékot Avilával, aki szintén lovagias lévén udvariasan elhárította. Miranbell mester elmélyülten kevergette sűrített tejjel finomított italát. Hosszan bámulta a folyadékban szántott köröket, amelyek rendre elsimultak, miközben az ő arca egyre gondterheltebbé vált, homlokráncai szoborszerű domborulatokba, mélyületekbe merevedtek. Régen érezte már magát ennyire levertnek, mint most, amikor hosszú idő után feltárta valaki előtt magánéletének számára is megfejthetetlen titkait.

Avila nem volt képes hasonlóval, vagyis kitérővel viszonyozni Miranbell mester közlékenységét. Határon túl és határon innen egyaránt ízléstelennek tartott volna, hogy a szerelmi életéről beszél egy idegennek. Ám hogy nem minden a szöveg, az viszonylag hamar kiderült. Egyszer Nieves előre eltervezetten megjelent az ominózus műteremben. A hatás mondhatni tökéletes volt. Juan Antonio Miranbell, impresszionista festő csak állt megkövülten az ajtóban és egy pillanatra le nem vette a tekintetét arról a nőnek álcázott jelenségről, aki belibbent a lakásba. A katalán Miranbell hirtelen elveszítette megszokott kapaszkodóit. Elfelejtette, hogy ő a tengerparti sziklák, a mediterrán ég, a barcelonai Ramblas, a Sagrada Família, a Mont Juic, a Güell park neveltje, s ezekhez az élményekhez később ráadásnak kapta a Puerta Ricoba vezető hegyi út szerpentinjeit, a tágas perspektívákat, a terori házak faerkélyeinek tirádáit, a szigetek őslakóinak festői arcélét, a piac kardhalait, lazacait, villamos rájait, a bazárok kitörmött hullóit, a macskacápákat, a karnevál lepedőseit, murgásait, királynőit, az óceáni hajnalok hullámlovassait, a kissé füledt, illatos éjszakák lovagjait, műlovarnőit. Mindent látott eddigi életében, még a női szépséget is megannyi férfipróbáló árnyalatában, azt a női szépséget azonban, amely valamennyi árnyalatot egyesítette volna magában, vagyis az eszményi nőt, nem. Nievessel az eszményi nő érkezett meg a műtermes legénylakásba. A látogatás kissé felborította a festőleckék szokásos rendjét. A tárgy időlegesen nyugodtan elveszhetett a szem

elől, Miranbell mester biztosan nem törődött vele. Avila megszokta felesége sikereit, ha eleinte nehezen viselte is. Igyekezett a dolgok pozitív oldalát látni és ez időnként hallatlan erőfeszítéssel és nem kevés intelligenciával sikerült neki. Miranbell, aki kimondottan nem szerette, ha a műteremben sokat beszélnek, ezúttal maga szegte meg az íratlan szabályt. Először is azzal, hogy negyvenöt kérdéssel intézett rohamot a védtelen Nieves állásai ellen. Nieves szerencséjére nem volt teljesen védtelen. Szépségét nem egyszer és nem kétszer környékezte meg a felszínes férfiúi érdeklődés. Olyan sokszor, hogy megtanulta kezelni a problémát. Miranbell mester elégedett lehetett, mert negyvenöt kérdésére egytől-egyig választ kapott. Hogy megfelelő-e vagy sem, az a rohamozó férfi hiúságának e percben teljesen közömbös volt. A dolog, na meg az alapvetően nem kíváncsi festő természetéből adódóan a kérdések többnyire magukban foglalták a választ, csupán megerősítést vártak egyetlen irányból. Nieves nem maradt adós a megerősítéssel, csak akkor esett gondolkodóba, amikor a mintegy háromnegyedórás, kissé egyoldalú párbeszéd végén megígértették vele, hogy ugye máskor is el látogat a műterembe. Majdnem kibukott a száján, hogy ugyan mi az ördögnek jönne még egyszer és még egyszer a mesterhez. Avila bőven helytáll kettejük helyett is. Hasonló szituációkon edződött ösztöne szerencsére visszatartotta benne az elhamarkodott feleletet és röviden így szólt: „hogyne”, s ez a mestert rendkívüli elégedettséggel töltötte el. Ha ennyivel, ilyen kevéssel boldoggá lehet tenni egy embert, akkor felesleges komplikálni az életet - gondolta Nieves és nem komplikálta az életet.

Nieves látogatása után a festőleckék visszatértek a megszokott kerékvágásba, csupán Avilának kellett elviselni egy-egy gyengéd hátbavágást, mint szerencsésnek, aki olyan nőt birtokol érdemtelenül, mint Nieves. Miranbell mesternek természetesen fogalma sem volt érdem és érdemtelenység valóságos munkálkodásáról a fiatalok szerelmében, a realitások egyáltalán nem érdekelték. Az önmaga értékeiben, uram bocsá' tökéletességében kételkedő férfinak eleve meggyőződése volt, hogy olyan nőt, mint Nieves nem lehet megérdemelni. Az események további alakulását illetően a szélsőséges változatok felmondták a szolgálatot. Nem jöttek be Miranbell reményei, hogy Nieves ezentúl majd gyakran feltűnik a műteremben, és megszépíti az impresszionista festőleckék félórát, leginkább persze a mester számára. Abból sem lett semmi, hogy az első találkozással lényegében lezajlott az utolsó is Miranbell és Nieves között. Avila közbenjárása azt eredményezte, hogy rendszertelenül is mind szabályosabbá vált a viszontlátások gyakorisága. Mindez úgy történt, hogy kevés csorbát szenvedtek a festőleckék, ellenben a felek felfedezték a hétvégeket, az estéket, Aviláék lakásul szolgáló kis stúdióját vagy éppen a városban üzemelő nagyszámú bár valamelyikét.

Familiáris kapcsolat alakult ki Nieves, Miranbell mester és Avila között, mégpedig úgy, hogy alantas váddal egyiküket sem lehetett illetni. A családias jelleghez szervesen hozzátartozott, hogy Miranbell egy-egy hétvégén minden előzetes bejelentés, kérdezősködés nélkül beindította sárga Opel Corsáját és a stúdió felé vette az irányt. A sziget déli részén húzódozó playákra invitálta barátait. Egy ilyen meghívást nemigen lehetett visszautasítani.

- Délre tartok Maspalomasba, gyerekek. Remélem, velem jöttök.

Némi szabadkozás, pár perc várakozás és már zúgtak is dél felé az autópályán. Miranbell szokás szerint maga mellé ültette Nievest. Avila a hátsó ülésből nézhette a panorámát, az úton útfélen előbukkanó tengert és azt, ahogy Miranbell mester jóleső pillantásokat vet Nieves lábára. „No pierdes el objeto de la vista.” Ne veszítsd a tárgyat szem elől. Nieves nem tárgy, ám modellnek a legelső, ha ez egyáltalán szóba kerülhetne. Ha voltak egyáltalán Miranbellnek Nievessel tervei, a modellezés egyelőre nem vétetett napirendre. Avila olykor feltette magának a kérdést, vajon belemenne-e ilyen kérésbe, de soha nem tudta eldönteni. Igazságosabb pillanataiban odáig elment, hogy az ilyesmiről mégis csak Nievesnek kellene döntenie. Ha őt

is megkérdezik, vegye megtiszteltetésnek, vagy hárátsa el, mint abszolút felesleges kerülőt egy könnyen eldönthető dologban. Avila elnevezte Miranbellt Maspalomas megszállottjának. A mesternek nem volt jó a Playa de la Laja, a Playa de Malpaso, a Pozuelo, a Pesquero, a Hullera, a Tufia, az Oyó de la Garza, a Cruces, a Cabrón, a Cardón, a Tarajalillo, a San Augustin, a Playa de las Burras, noha ezek az autópályáról mind megközelíthetők lettek volna útban Maspalomas felé. Egyet ismert csak el, Maspalomason a Playa del Inglés. Rögeszméjének szerves része volt, hogy valahányszor csak megcélozták a sziget legdélibb települését, ahol az érzékeny emberben az Atlanti-óceán horizontja a világ végtelenségét idézi fel, a kocsit leállították a szaharai sivatagra utaló homokdűnék közelében, majd mezítláb vették nyakukba a homokbuckákat, hogy elérjék a tengert. Miranbell kifogyhatatlannak bizonyult ötletekben. Második vagy harmadik alkalommal, vagyis elég hamar vetkőzésre szólította fel útítársait. A félreértést elkerülendő, pillanatok alatt megszabadult összes ruházatától, mondván úgyis a nudista strandra tartanak, s nincs kellemesebb, mint meztelenül átkelni a sivatagon. A fiatalok ezúttal is engedelmeskedtek. Miranbell kedvére legeltethette tekintetét Nieves bájain. Avila ebben semmi természetellenest nem látott. Miranbell helyében ő is ezt tette volna. Mivel az ő helyében nem tehetette, tette hát a saját bőrében. Igaza van Miranbellnek, gyönyörű nő ez a Nieves. Nieves jóformán ügyet sem vetett a két férfira. Testén előmlött a napfény, élvezettel süppedt lábszárközépig a legfinomabb homokban. A világ tetején érezte magát - ahogy ő mondani szokta. A világ teteje az a hely, ahonnan az ember nem vágyódik, nem vágyódhat sehova. Miranbell mester úgy látszik nem egészen így ítélte meg a helyzetet, mert egyszercsak megállt, fél szemmel Avilára sandított és így szólt:

- Avila, ha úgy gondolod, nyugodtan megszakíthatjuk a túrát, hogy elgyönyörködhess Nievesben.

Avila a legelső ilyen alkalommal, amikor még pláne magázva hangzott a mondat, önkéntelenül adta az ártatlant és az értetlent.

- Megszakítani, de minek, mesterek mestere?

- Remélem, nem kell ötletet adnom - válaszolt a mester. - Addig meghúzódok egy másik homokbucka mögött. Ti pedig csak játszatok, ameddig jólesik. Hadd diadalmaskodjon a szépség, a boldogság.

A fiatalok szabadkozva elhárították az ajánlatot. Avila fejében megfordult, mi történne, ha felajánlana egy kis játszadozást a mesternek és ő bújna el a homokbuckák mögött. Rögtön el is hessegette magától az ördögi látomást. Tudta, hogy a tűzzel játszik. De talán nem csak ő. S ha Nieves is gondolt valami hasonlóra? Lehet, hogy itt most két ember kívánja őt a pokolba. Az egyik Nieves, a felesége, a másik meg ez a perverz Miranbell, aki alig várja, hogy lefektesse Nievest. Különbözik miért ez a görcsös barátkozás, miért ez a kitartás, miért, miért, miért? Már egy ökörnek megártott volna ennyi lemondás, ennyi önmegtartóztatás, amit a magánzó Miranbell kénytelen elviselni. Ad abszurdum azt sem lehet kizárni, hogy Miranbell a fajtája iránt mutat érdeklődést, s ezt leplezi a szép nő irányában kimutatott rajongással, lelkesedéssel. A legszebb a dologban az, hogy nem lehet a végére járni. Ahhoz nyílnak, egészen nyílnak, őszintének kellene lenni. Az kellene, hogy az ember leplezetlenül megmutassa önmagát, feltárja a legtitkosabb lényegét, amit még soha, senkinek, semmikor nem mert feltárni.

- Nézd mester, felszólításra nem megy az ilyesmi - felelt Avila, mert tudta, hogy valamit mondania kell. - Majd ha mi szólítunk fel téged Nievessel, hogy légy szíves, süllyedj el a homokban háromnegyed órára, mert szerelmeskedni akarunk, aztán majd szólunk, ha már levegőt vehetsz. Ne haragudj, egyszerűen lehetetlen.

- Jó, jó, semmi baj. A ti bajotok különben is. Tudod, nem szeretném, ha a hátam mögött azt mondanátok, miért nem tűnik el ez a barom, hogy egyszer már végre sivatagi homokban is kipróbálhassuk. Nem venném jó néven.

- Nem is kell jó néven vened, mert soha nem hoznánk az ilyesmit a tudodra. Azt előbb mondanánk neked mester, hogy szűnj meg, mert kívánjuk egymást, itt és most, rögtön.

Maradt hát a cselekvés helyett a beszéd a főszerepben. A szeretkezés szóbahozása, könnyelmű elmulasztása jó ürügy volt Juan Antonio Miranbell impresszionista festőnek, hogy sivatagi kalandjaival szórakoztassa az útitársakat. Szépeplékű szeretőket idézett meg, akik szinte kivétel nélkül megismerték a meleg homokban való erotikus odaadás földöntúli boldogságát...

- A homok lepergett róluk, meg rólam is - jegyezte meg rezignáltan Miranbell. - Mire odaértünk a tengerpartra, bágyadtak voltunk és kissé kedvetlenek, mintha idő előtt kóstoltuk volna meg a szerelem gyümölcsét, pedig mondhatom nektek, pont a legjobbkor történt mindig. A sivatagi átkelés egy idő után a véremmé vált. A nők szerintem ugyanazt keresték benne, amit én. Abban már nem vagyok biztos, hogy ugyanazt találták meg, amit én. Érdekes, ahogy most visszagondolok, az ilyesmiről egyáltalán nem beszéltünk. Még arra emlékszem kedveseim, hogy a sivatagi szeretkezések után rendszerint megszomjaztunk. De soha nem voltunk olyan előrelátóak, hogy innivalóról gondoskodtunk volna magunknak előre. Képzeltetek, milyen megváltás volt, amikor egy-másfél óra elteltével megpillantottuk a tengert, az első nudistákat.

Ezúttal ugyanaz történt, csak eltérő előzményekkel. A gondolati szabadság, a képzeleti fantázia csapodár játékait leszámítva senki nem szeretkezett senkivel. Miranbell pikáns ötlete elvettetett és egyszer csak ott találták magukat az angol strandon, vagyis a Playa del Inglésen. A már ott heverésző nudisták csupán rutin pillantásokat vetettek rájuk, mint a legfrissebb jövevényekre. Még Nievest sem övezte megkülönböztetett érdeklődés. A napfényvel, a kéklő tengerrel, a végtelen horizonttal senki és semmi nem vehette fel a versenyt. Avila, Nieves és Miranbell követték a többi strandoló példáját. Megágyaztak maguknak a homokban. Egyetlen öltözkük az erős fényvel szembeszegülő napszemüveg volt, amelynek a sötét üvegén keresztül kémleltek a messzeségbe. A partra csapó hullámok zajának ritmusát Miranbell törte meg.

- Gyerekkoromban sokat jártam a casteldefelsi playára fürdeni a Costa Doradan - mondta a mester. - Tudjátok mit élveztem a leginkább?

- Nem - válaszolt Avila.

- Állandóan a horizontot figyeltem. A legélénkebb fantáziával sem tudtam elképzelni, mi lehet mögötte. Később rájöttem, hogy a horizont mögött is horizont húzódik, vagyis ha közelítek a horizonthoz, az mintha csak félne tőlem, szintén odébb húzódik. Lehet, hogy most kinevettek, én ezt olyan csodálatosnak, misztikusnak találtam. Szerintem az is volt. Feltettem magamnak a kérdést, hány és hány horizont lehet a világon? Annyi, amennyi szem, tekintet és talpalatnyi hely? Ilyesmikkel gyötörtem az elmémet, s ezeket a feladványokat jóval izgalmasabbnak véltem, mint azt a sok-sok iskolai oktondiságot, amivel az ember gyerekeit gyötörték már akkoriban is.

Miranbell szavai, bár nem képezték a festőlecke részét, Avila figyelmét is a horizontra terelték. Különös gondolata támadt. Azon töprengett, hogy valami nincs rendben a horizontszemlélő felállással, mert a szemhatáron, a horizonton is megannyi szemlélő, tekintet, talpalatnyi hely lehet. Napszemüvegen, ablaküvegen, rumosüvegen keresztül megannyi kíváncsi fürkészi odaírtól a Playa del Inglését és jegyzi meg nagy bölcsen, hogy lám a horizont ugyanott van, mint tegnap volt és holnap ugyanott lesz, mint holnapután. Csakhogy ezzel a horizonttal meg az a baj, hogy több mint illúzió, több mint látási törvény, miközben az Atlanti-óceán az ő

pozíciójukból nézve végtelen. A tudományosság nem zárható ki ebből a körből, de jóval izgalmasabb így, hogy nem az elmélet felől közelít a valósághoz, hanem kizárólag arra koncentrál, amit lát. Amit lát, az a valóságos, a létező, amit nem, az csupán a képzelet szülötte. A horizontot, mint tárgyat aztán nem téveszti szem elől. Mint ahogy más sem más szemszögből azt a horizontot, amit ő lát. A gondolatokkal való játszadozás közben egy pillanatig úgy érezte, hogy a lényeghez jutott el. Amit ő nem lát, azt látja másvalaki, így végtelen számú horizont volna elképzelhető... Volna elképzelhető, ha mintegy varázsütésre a föld minden lakója keresné a maga horizontját, mégpedig ugyanabban a pillanatban, hogy egyszerre kiálthassanak fel: megvan! Mármost a horizont. Elszontyolodott, amikor az is eszébe jutott, hogy a bányásznak a föld alatt, a fogolynak a börtöncella falai között, a városlakónak a körengetegben, aztán a vaknak egyáltalán nem tárul fel a horizont. A feltételezéssel játszani pedig, hogy feltárulhatna, már nem ugyanaz. Nem ugyanaz, mint hogy nekik hármójuknak a többi nudistával az angol strandon odarajzolták a horizontot, s ha már odarajzolták és éppen szemben fekszenek vele, hát megállapítják, hogy igen, a horizont. Ennél tovább nem is biztos, hogy menni kellene. Miranbell mester, Nieves, Avila nyugodtan szemlélődnek a helyükön, a horizont meg mozdulatlanul néz vissza. A legparányibb jelét sem mutatja annak, hogy helyváltoztatásra készül.

A playán Avila kereknek érezte a világot. Nem is értette, miért zavarják meg időnként reklámcsíkot húzó repülőgépek a paradicsomi teljességet, s nem elég, hogy éktelen zajt csapnak, még holmi reklámtrikókat szórnak a tengerbe különféle autómárkákkal, hogy a fürdőzők cápaként vessék magukat a zsákmányra. Eszükbe nem jutott, hogy autójuk már van, ott pihen valami távolabbi parkolóban, vagy valahol Amerikában, Franciaországban, Svédországban, mert repülővel érkeztek az édeni állapotokat megtapasztalni. Valószínűtlennek tűnt az is, hogy bármely kedvező ajánlat hírére hanyatt-homlok, amúgy vizesen rohannak a legközelebb is távol lévő szalonba attól tartva, hogy a rendkívüli alkalom elszáll, mint a madár. Az olyan páratlan szépségű helyen, mint a Playa del Inglés könnyen támad az embernek civilizációellenes hangulata, ami legalább annyira megalapozott, mint amennyire jogtalan. A mai világban - gondolta Avila - a paradicsomi állapot, az édeni milió, hangulat a természetes adottságok és a civilizációs ártalmak rejtélyes szövevénye, akár tetszik ez egyeseknek, akár nem. Abban viszont egészen biztos volt, hogy a reklámtrikókat szóró repülőgép nélkülözhető, nem hiányzik sem a komfortérzéshez, sem a valahol már kicsorbult világ tökéletlen kerekességéhez.

Miközben így morfondírozott magában, észre sem vette, hogy Nieves és Miranbell kereket oldottak, elmentek úszni. Nem mintha engedélyt kellett volna kérniük ilyen hétköznapi dologhoz. Talán az élet most készül összehozni azt a bonyodalmat, amelyet még a sivatagban az ő féktelen fantáziája próbált. No lám, megint a fantázia. Minek egy sima fürdözést, amely nem óhajt más lenni, mint fürdözés, rögtön felruházni rendkívüli jelentőséggel, amivel még akkor sem bír, ha az egyik fürdőző Nieves, a felesége, a másik az impresszionista festőleckék mestere. Hiába is próbálta volna tagadni, bizony a féltékenység tövisi szurkálták legérzékenyebb pontjait. Bánatos volt, mert odalett a nyugalma. Jobbnak látta egyelőre lezárni a horizonttal folytatott horizontális párbeszédet és a tekintetének közelebbi támpontot keresni. Tökéletesen megnyugodott volna, ha kutató szeme felfedezi a habokban Nieves csinos fejcskáját, Miranbell mester krisztusi ábrázatát. Ha még választani is lehetett volna, akkor Miranbellt minimum negyvenkilenc méteres távolságra szerette volna tudni Nievestől, vagy Nievest negyvenkilenc méterre a mestertől. A választás mindkét lehetőségével számolt, de nem tartotta mindegynek a sorrendet. Ha a fürkésző szem megleli Nievest és nem látja a közelében Miranbellt, akkor megnyerte a csatát. Aggódnia abszolút felesleges, a halak valamikor talán Miranbell impresszionista festőtől tanulhattak úszni. A mester sejtetően egy meggondolatlan pillanatban választotta a földi létet, a földi közeget az óceán mélysége helyett. Ezt egyébként Avila szemében meggyőzően támasztotta alá a mester maspalomasi vonzalma. Meggyőzően,

de nem maradéktalanul. Avila eddigi földi pályafutása során megtapasztalta, hogy egy ember körül általában több a homály, a köd, mint a bizonyosság. Csak szószátyár vénasszonyokat hallgatva tűnik úgy, hogy mindenki elmehet haza nyugodtan vagy egészen nyugtalanul, mert az ember, a világ nyitott könyv az ember, a világ számára. Miranbell titokzatosság tekintetében meghaladta a sokévi átlagot. Talán kicsit akarta is, hiszen több-kevesebb sikerrel törekedni lehet a rejtezkedésre, a valós állapotok álcázására, ám a földi halandó sokszor akarata ellenére elárulja magát, a dolog természetéből fakadóan éppen akkor, amikor erről lényegében fogalma sincs. Itt van Miranbell mester. Kegyes hazugsággal marasztalta a szokásos foglalkozás után, tudniillik, hogy még nem is kávéztak. Kortyolgatás és füstölgetés örve alatt elég mélyenszántó élménybeszámolót tartott az életében megfordult nők világáról. Az egész nem nélkülözte a mentegetőzés nyomorúságos látszatát. Vámpírizmus gyanújába keveredett, de ő nem vámpír. Modelljei megkönyékezésével vádolták, holott ő ártatlan. Kolostori életre kárhoztatta az imádott nőt, majd - állítólag - a keresésére indult és természetesen nem találta. Nem találta, de belenyugodott. A mai világban rendelkezésre álló eszközök mikroszkopikus morzsáit sem használta fel, hogy tényleg megtalálja elvesztett kedvesét. Talán mert attól félt, hogy megleli és ott áll előtte szótlantul, a kérdésekre nincsenek válaszai, a válaszokra nincsenek kérdései. Hihető-e egyáltalán a keresésről szóló mese vagy hasztalan igazolási kísérlet, hogy á, ő nem olyan, hogy eltékozol, elpazarol egy nőt. A kegyetlen vaksors fordulata, hogy a kedves világgá ment és nem hajlandó hírt hallatni magáról. Rejtélyért egyébként nem szükséges a szomszédba menni. Nieves és Miranbell szó nélkül elszöktek fürdőzni, amíg ő a horizont titkát igyekezett megfejteni. Egy fenét a jókedvéből. Pontosán azért, mert a cabrón Miranbell a castelldefelsi playán betakarított gyerekkori élményeivel hozakodott elő. Tudományos értekezésnek is beillő szózatot tartott a horizontról. Ő, a másik cabrón, egészen a dolog hatása alá került, felállította a saját elméletét, miközben Miranbell valószínűleg Nieves idomain legeltette a szemét. Nem, nem a fekete napszemüveg takarta el számára a realitásokat, hanem a látószemüveg alatt megbúvó vaksága, amit lehetne ostobaságnak is nevezni. Amíg ő a saját horizontjával kacérkodott, változtatgatta a távolságokat, a viszonyokat, Miranbell elképzeltetően egy néma kacsintással, egy pantomimszerű kézmozdulattal elcsábította a feleségét egyelőre fürdőzni.

Mikor itt tartott a képzelődésben, kissé elszégyellte magát. Feltette a kérdést, miben különbözik és egyáltalán különbözik-e a vasárnapi vénasszonyoktól, akik mindent tudnak és mindent mindenkinél jobban tudnak. Szó sem róla, logikusnak tűnt, hogy a tengerparton ismeretlen helyre távozó fürdőző éppen a vízben lubickol. De hát annyi logikus feltételezés megállná a helyét, még ha mindjárt az ő számára nem mindegyik a legkedvezőbb is. A variációk felrajzolásokor nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy egy férfi tűnt el egy nővel, s hogy a férfi ennek a nőnek a bűvöletében élt az első pillanattól, mióta megismerte. Az oly romantikus, ugyanakkor iszonytató, erőszakos nőrablást ki lehetett zárni. Lárma, ellenállás nélkül, alig egy méterre tőle nem hajthatták végre. Ha viszont mindez kizárható, marad az önkéntesség, amelybe azért vegyülhet a felajzott férfiú fondorlatos csele. Elméleti síkon sem volt rendben Nieves és Miranbell mester eltűnése, a tények szerint pedig egyenesen aggasztónak látszott a helyzet. Az az áthatolhatatlan titokzatosság, amely minden embert körülvesz, s a sokévi átlagot meghaladóan övezi Juan Antonio Miranbell impresszionista festőt, most már Nicolas Delgado Avilát is elérte. Rádöbbsent, hogy eltűntek az útítársai, nem melleleg Nieves, a felesége és Miranbell, aki mestere a festészeti kalandokban és ő nem tesz semmit, csak számár módra habozik. Habozik, mert ahhoz fűződik az érdeke, vagy habozik, mert tehetetlen? Nagy kérdés, a kérdések kérdése. Hirtelen felállt a tengerparti homokba vetett ágyból, levette napszemüvegét és tekintetét a playán járatta. Hiába. Nyilvánvaló volt, hogy így nem jut semmire. El kell indulnia valamerre, igen ám, de merre. Ha elindul egy irányba, óhatatlanul mellőzi a többi, ha egy másikba, harmadikba indul, hasonló a helyzet. Türelmetlensége most

kezdett csak tetőzni. A döntést tovább halogatni nem lehetett. Elnézett a Playa de las Burras irányába és a lába önkéntelenül vitte előre. Belebámult a napozó strandolok arcába, a sütkérező nők nyitott ölébe, azok visszabámultak rá. Értelmetlen lett volna kérdezősködni. A nudisták nemzetközi összetételére tekintettel öt-hat nyelven kellett volna legalább tudakozódni, ugyanennyi nyelven megérteni a választ, majd viszontkérdezni, viszontválaszolni. Ez még csak hagyján. Itt-ott talán még durva elutasításban is lett volna része a védtelen nőket gyámolító férfilovagok részéről vagy éppen a hölgyek mondtak volna cifrát, mert megzavarta a köreiket. Nem lehetett teljesen kizárni, hogy egyik-másik nő, a kalandosabb, szabadosabb fajta cigarettával, mosollyal és hellyel kínálja maga mellett egy szép este, több szép este reményében. A dolog felmérése, nem sértő, de határozott elhárítása energiát, időt vett volna igénybe, noha Avila mindkettőnek hiányában volt. A parti rendőrséghez, esetleg a vöröskeresztes vízimentőkhöz egyelőre nem látszott tanácsosnak fordulni. Feleslegesen komplikálta volna az amúgy is kínos szituációt. A hangosbmondón időnként névtelen gyerekek szüleit kereste a rendőrség. Nem mintha névtelen lettek volna, csak nem tudták megmondani a nevüket. Abban lehetett bízni, hogy a szülőknek is szemet szúrt a gyerek eltűnése és a keresésére indultak. A felnőttekkel más a helyzet. Avila komikusnak találta volna, hogy hangosbmondón keresztül keresteti elveszett feleségét és Miranbellt a jó barátot. Hallgatnia kellett volna a strandon a kárörvendő kommentárokat. „Azt ugyan keresheti”. „A jóbarát elrabolta, vagy ő a jó barátot.” „Na végre, a szerencsétlen, inkább örüljön neki. Ha az én feleségemet egyszer elrabolnák...” Nem, erről szó sem lehet. Kihalt az emberiségből az együttérzés. Valahol érthető is. Nem azért repültek át kontinenseken, nem azért adtak ki temérdek pénzt, hogy egy ostoba fickó elveszett feleségét keressék és együtt érezzenek. Ha elveszett, hagyja a fenébe, majd lesz másik. Ha meg nem vezett el, minek a felhajtás. Majd előkerül. A házi-baráttal tűnt el, biztosan előkerül, miután persze... Avila nem akart tudni mielőttökről és miutánokról. Nieves nem az a kategória. Lehet, hogy Miranbell mester egy vámpír, egy Drakula, egy Frankenstein, egy kékszakáll, de Nieves nem az kategória, akivel el lehet játszani a legbanálisabb rémtörténeteket. Tud ő magára vigyázni. Elszomorodott arra a gondolatra, hogy jóhiszeműségével, feltétlen bizalmával igen valószínűen egyedül lehet a földön, de a Playa del Inglésen mindenképpen. Attól sem lett vidámabb, hogy Nievest maga előtt látta, amint önfeledten nevetgél Miranbell mesterrel. Őt emlegetik, ha ugyan emlegetik, mennyire ideges lehet, mert már régóta eltűntek. Olyan régóta, hogy legfőbb ideje visszatérni az állomáshelyre, oda, ahol Avilát hagyták. Ez a látomás segítségére volt Avilának. Majdnem bizonyossággá erősödött benne a megérzés, hogy amíg ő távol van, Nieves és Miranbell már visszatérhettek őhozá, vagyis arra a helyre, ahol most ő éppenséggel nincs. Vajon mit gondolhatnak? Apasztja-e a kedvüket a felfedezés váratlansága, vagy éppen kézlegyintéssel térnek napirendre a dolog felett, mert tudják, hogy ő úgyszólván előkerül, csak úszik egyet. A következő pillanatban vissza is fordult, hogy az egésznek a végére járjon. Valami feltűnő lehetett a járásában, mert a nudisták felkapták a fejüket. A fénylő, piros arcok, a nyitott női ölek kíváncsian bámultak, illetve visszabámultak rá. Soha nem derül ki, lett volna-e mit mondani, adni egymásnak. Nem derül ki, mert hívja az időlegesen elveszített feleség és a barátság álruhájába bújt mester-jóbarát. Ha lett volna mód végiggondolni alaposabban a történeteket és azokból helyesen, jobban mondva helyesebben levonni a következtetéseket, akkor talán a kutyaharapást a szőrével gyógyítja. Kinézi magának a legszökébb, lovagnélküli svéd, német nőt, egyet megmártóznak az óceánban és estére megbeszélnek egy koktélt valamelyik bárban. A többi már megy magától. „Úgy, szóval a szökék tetszenek neked” - hallja szinte Nievest, majd rögtön az évődő szemrehányást. „Miért nem gondoltál erre a választáskor.” Miért nem, miért nem! Most már ő sem tudja, hogy gondolt-e rá vagy nem, olyan hirtelen jött annak idején az egész frigy Nievessele. Nem volt idő lecövekelné a facér svéd vagy német hölgyek mellett. Avila elszántan csörtetett az elhagyott pihenő irányába, amennyiben helyénvaló a fordulat a

finom homokban. Idegességében nem is lelte volna meg egykönnyen, ha nem pillantja meg előbb Nieves, majd Miranbell fürdőzés utáni csapzott üstökét. Remegés fogta el. Valahogy szerette volna leplezni nyilvánvaló nyugtalanságát és elérni, hogy ne a magasabb regiszterekből támadjon az elveszett és megkerült bárányokra, főként persze Nievesre. Amikor a helyszínre érkezett zavarában csak ennyit mondott:

- Szevasztok.

- Szia, hol voltál, amíg mi...

- Amíg ti...? - szakította félbe türelmetlenül Nieves.

- Amíg mi fürdőztünk - fejezte be Nieves a választ. - A víz kitűnő, szeretném, ha te is kipróbálnád.

Avila azt hitte rosszul hall, de bement az utcába, amelyet nyitottak neki.

- Ki is próbálom. Szeretném, ha velem jönnél - kockáztatta meg bizonytalanul, ügyet sem vetve Miranbell mesterre, aki a napszemüveg jótékony takarásában aludt, vagy hallgatózott, nem lehetett eldönteni. Nieves, bár látszólag frissen jött ki a tengerből, mert testének egyes részein vízcseppek csillogtak, fürgén felugrott, megfogta Avila kezét, majd egy „miért ne” kíséretében húzta a víz felé. Sekély gázlón, mohás köveken keresztül lehetett eljutni a nyílt, úszásra alkalmas szakaszra. Megálltak a kövek között, Avila szembefordította Nieves, majd ennyit kérdezett:

- Hogy tudtatok úgy eltűnni, hogy én nem vettem észre semmit?

Nieves mintha csak várta volna a kérdést.

- Szóltunk hozzád, még hívtunk is, csak te valószínűleg elaludhattál.

- És kinek az ötlete volt a fürdőzés nélkülüm?

- Á, itt az eb elhantolva! - kiáltott fel Nieves. - Csak nem féltékeny az úr? Képzeld el, hogy a tenger ötlete volt a fürdőzés. Ha ő nincs, eszünkbe nem jut Maspalomasba jönni, talán még Miranbell mesterednek sem.

- Miranbell, Miranbell - legyintett dühösen Avila. - Nem vagyok rá kíváncsi. Már azt hittem, valami bajotok történt.

- Ezzel vigyázz - figyelmeztette Nieves. - Egyszer azt hallottam, ha valaki állandóan rémképekben aggódik a másikért, teszem azt, nehogy kiess az ablakon, nehogy elüssön a repülőgép, nehogy megegyen egy oroszlán, az valójában azt szeretné, hogy a dolog megtörténjen.

- Azt a mindenségit - csapott a levegőbe csodálkozása jeléül Avila. - Tehát én azt akartam, hogy vesszetek a tengerbe, természetesen együtt.

- Te mondtad - feszítette a húrt most már tudatosan Nieves.

- Váltunk egy normálisabb csatornára. Csupán arra vagyok kíváncsi, mit akart tőled a mester?

- Ez a felvetés sem tetszik, de lásd kivel van dolgod, elértem. A mester komolyan aggódott, hogy te boldog vagy-e velem, én boldog vagyok-e teveled. Megkérdezte, nem akarnék-e én is rajzolni, festeni, mert szerinte az én harmonikus szépségemből csoda dolgok derülnének ki.

Most Avila jött.

- Azt is megmondta netán, milyen csoda dolgok derülnének ki belőled?

- Azt bizonyára ő sem tudja, de mondani mindent lehet és mindennek az ellenkezőjét, kiváltképpen, ha úgysem derül ki semmi, mert én természetesen nem vetem magam alá a kísérletnek. Egyébként a mester szerint te sokra vihetned a festészetben, de valami hiányzik belőled.

- Tudtam, tudtam! - kiáltott nagyot Avila. - Ha a csábító le akarja csapni a nőt a kezdről, mindig ilyen felemás módon dicsér. Dicsér, de rögtön vissza is vonja. Gyaláz, ám azért egy kicsit el is ismer. Gyanútlan hölgyek esetében ennyi olykor elég a sikerhez.

- Csakhogy én nem vagyok „ennyi”, nem vagyok „olykor” és nem vagyok „elég” - felelt Nieves. - Nálam az olcsó trükkök nem válnak be. Mielőtt sietnél megjegyezni, hogy a drága trükkök beválnak, én rohanok leszögezni, azok sem. Nem vagyok adható, vehető és megkapható. Kíváncsi viszont vagyok. Miranbell a kérdezősködésével egyet azért elárult.

- Mit, ha szabad kérdezni?

- Hát azt, hogy hiányzik neki valaki. Például egy nő. De ez így nem jó, félreérthető. Egy asszony, egy társ hiányzik neki, akivel megoszthatná azt, amit akar.

- Hogyan azt, amit akar?

- Úgy, hogy ez a fajta magányos dúvad görcsösen őrzi a kialakított kis világát. Az „alkalmazkodás” szót, pláne az ő korában már csak hírből ismeri. Vagyis az a nő, aki arra adja a szegény fejét, hogy mellészegődik, eleve lemond önmagáról, anélkül, hogy tudná. Amikor meg rájön, már minden késő. Vagy képesek feldolgozni a törvényszerűen bekövetkező konfliktusokat vagy nem. Szerintem inkább nem. Hát ezért van egyedül a te drága Miranbell mestered. Amikor egyedül van, arról álmodozik, de jó lenne a társ, amikor társra akad, akkor meg függetlenségre vágyódik, amelyről tévesen azt hiszi, hogy elveszítette. A függetlenség, a szabadság veszélyes fogalmak, semmiképpen nem köthetők szervesen az egyedülléthez, a magányhoz. Gondolj bele, miért siránkozik az a sok egyedülálló, hogy ő magányos. Miért nem örül annak, hogy legalább szabad, független. Hát én megmondom neked, azért mert nem szabad és nem független, illetve nem attól az, hogy nincs, úgymond, senkije.

Avilában elakadt a szó, némán fröcskölte lábával a vizet. Tisztában volt azzal, hogy az érvekből kifogyott. Nieves szónoklata ott a sekély vízben, a mohaborította kövek és a kövek közt úszkáló kis rákok közt annyira elámította, hogy megadta magát.

- Na, gyere ússzunk egyet! - mondta tömören.

- Na, gyere - egyezett bele Nieves.

Avila kifejezetten jó ötletnek tartotta, hogy egy bizalmas dialógusban lerendezték a volta-képpen nem is létező problémát. Lám, az intelligencia diadala. Ha az intelligencia nem volna, ami mindenképpen több, mint pusztá értelem, talán felképelte volna Miranbell mestert, a mester meg őt, Nieves esetleg sarkon fordul és hazagyalogol az autópálya mentén, ha ugyan a számos kalandvágyó, bamba férfiautós ezt engedi. Milyen jó, hogy megúszták, stílszerűen szólva, mind a hárman a helyzetben rejlő lehetséges szélsőségeket. Szélsőségnek éppen elég volt a tévhit, hogy Nieves eltűnt a mesterrel, vagy a mester Nievessel, s hogy nem véletlenül tűntek el. Elég volt szélsőségnek a hasztalan rohangálás a pucér fürdőzők között. Egyébként valóban nem véletlenül tűntek el. De visszatértek és ez a fontos. Nem esett bajuk, nem esett sérelem a tisztességen, a szerelmen és a barátságon, s minden folytatható azon a feltételezett ponton, ahol nem maradt abba.

Mikor már kifáradtak a vízi játékokban, a partra evickéltek, majd az állomáshelyükre, ahol kissé kimerülten a homokba zuhantak egymás mellé. Ebédet, tízórait, italt szokás szerint nem

vittek magukkal. „Majd visszafelé betérünk egy bárba” - kecsgettette őket Miranbell mester ezúttal is. Miranbell, úgy látszik, egy időre kimerítette közlésigényét és saját magát. Az indulásig jóformán meg sem szólalt. A ruhát nem öltötték magukra. Mivel a nap még elég magasán állt, elég furcsa lett volna, hogy holmi színes pólókba, lebegőszárú nadrágokba, papucsba, cipőbe bújnak, kirívó ellentétet képezve a kitartóan ruhátlan nudistákkal. „Az egyetlen helyeselhető szekta” - gondolta Avila. Az elismerést hármójukra is értette. Közben a sivatagi homokot forróra hevítette a nap, a lábbelit nem nélkülözhatték. Miranbell mester nem is ajánlotta fel nekik a röpké szeretkezés lehetőségét, a gondolatai talán másfelé kalandoztak, ha egyáltalán voltak. Nem lehetett tudni. A szakáll és napszemüveg borította arc adós maradt a megbízható jelzésekkel. Röviddel a homokbuckák elhagyása előtt nadrágot, trikót húztak. A városba érve először az autóhoz poroszkáltak. A csomagtartóban elhelyezték a felesleges holmikát, majd gyalogosan élelem felkutatására vállalkoztak. A kifejezés talán nem is túlzás, mert a maspalomasi utcakövek ontották magukból a meleget. Aki csak tehette, árnyékba húzódott. Találomra kiválasztottak egy szimpatikusnak látszó bárt, ahol egyöntetűen sancochot rendeltek és hozzá maracuja szörpöt jéggel. Miranbell mester az evés alatt mindvégig szótlan maradt. Ha nem tudták volna, hogy ez is a maspalomasi hétvégék rituáléjához tartozik, mint a homokban felajánlott szeretkezés például, akkor esetleg komolyan aggódnak, mi üthetett a mesterbe. Miranbellbe nem ütött semmi, egyszerűen kifáradt. Olyannyira, hogy ereje nem maradt állapota lefestésére. Valószínűleg el is nyugszik süppedt visszavonultságában, ha a bártulajdonos egyszercsak el nem indít egy magnetofont, amelyről tüzes flamenco pattogott a vendégek közé. Úgy látszik, ez nem volt elég a bágyadt hangulat élénkítésére, mert a tulajdonos előpenderült a bárpult mögül és hangos ollézások kíséretében lejtett le meg föl a helyiség teljes hosszában. A hirtelen magára ocsúdott vendégsereg először mintha nem értette volna az egészet, majd lassan kört képezett a táncos körül és ütemre tapsolni kezdett. A hangulat egyre fokozódott. Avila, Nieves és Miranbell mester kénytelen-kelletlen csatlakoztak az ollézókhoz, így most már az egész bár lüktető táncteremmé alakult. A bejáratban egyre több homlokát törülgető járókelő állt meg bámészkodni, volt, aki fényképezett. A produkció nem nélkülözhetette az előre eltervezettséget, mert a zene és a táncos elérve a tetőpontot pihenősebb ritmusra váltottak, majd egy újra felfelé ívelő lendületben csendbe merevültek. Valahonnan egy kalap keveredett elő, a táncos elegánsnak szánt mozdulattal körbehordta. A vendégsereg tudta, mi az illem. Pénzdarabok repültek minden irányból, utána pedig harsány, italt rendelő vezényszavak szökelltek mindez szünni alig akaró taps kíséretében. Hosszú idő után ekkor szólalt meg Miranbell mester először.

- Látjátok? Ez az.

Nievesnek és Avilának fogalma sem volt, mi akar lenni a „látjátok” és az „ez az”. Mintha összebeszéltek volna nem kíváncsiskodtak a varázsszavak jelentése felől, elvégre nem szükséges mindent tudni, aminek látszólag semmi értelme. Ugyanakkor ismerték Miranbellt annyira, hogy tisztában voltak vele, a legjelentéktelebb hang, gesztus is hordoz nála valami mélyebb jelentést. Mivel festő volt, rendszerint azt mondták neki, „te állandóan festesz, akkor is, amikor nem”. Miranbell többnyire elismerte. Ha történetesen író, költő, akkor azt kapja, hogy állandóan versel, ír. A bártulajdonos által előadott produkcióban nem is a nemzeti jellegre utaló motívumokat méltányolhatta, hanem azt a talán génekből hordozott valamit, amitől a vendéglős nem törődve üzlettel, méltósággal, vendéggel a felcsendülő zenére, táncra perdül. Talán erre mondhatta, hogy: „Látjátok? Ez az.” Még ittak egy cortadot, aztán fizettek és az autóra rátalálva elhajtottak Las Palmas irányába.

A kisebb-nagyobb rendszerességgel ismétlődő maspalomasi hétvégék nem múltak el nyom nélkül Nievesben és Avilában. Sokszor megfogadták, hogy ez volt az utolsó, aztán mindannyiszor elálltak a fogadalomtól, ha Juan Antonio Miranbell megnyomta a sárga Opel Corsa dudáját és harsány nevetések közepette hívta őket.

Hosszú ideig az a békekonferencia volt a legjelentősebb esemény az életükben, amelyre Nievest meghívták egy alkalmi delegáció tagjaként. Nem a legjobbkor esett a meghívás, mert Avila hivatásbeli csillagzata, éppen akkor hullófélben volt. Amilyen varázslatos jelenségnek tartotta a hullócsillagot a köréje holdudvarként fonódó rémes legendákkal együtt, olyan lehangolónak értékelte azt a közleményt, amelyet egy este a kedvenc Pedro Almodóvar „Nők az idegösszeomlás peremén” című filmje előtt olvastak be a televízióban. A közlemény arról szólt, hogy az a gazdasági társaság, amelynek az alkalmazásában Avila is állott, hosszú vajúdas után összeomlott, hatalmas adósságot hagyva maga után. A tulajdonos feltehetően külföldre szökött hitelezői elől. Valóságos fénykép alapján körözi a rendőrség. Avilának nem volt félnivalója, mert szerencsére vagy éppen szerencsétlenségére nem ő volt a tulajdonos, ellenben elveszítette a munkahelyét és ezzel megszűnt az egyre késedelmesebben fizető kereseti forrás.

- Puff neki - reagált a közleményre tömören.

- Puff neki - ismételte Nieves a változatosság kedvéért.

- Akkor holnap már be sem kell mennem.

- Bizony kedvesem és holnapután sem. Sőt még a fizetésedért sem szükséges bemenni.

- Kösz, ez jólesett.

Hirtelen ilyen és ehhez hasonló bölcsességekkel halmozták el egymást és a váratlanul beállt szituációt.

- Illetve bemehetsz, csak le ne tartóztassanak téged is - intette Nieves.

- Másodszor is kösz drágám. Ne félj, nem lesz baj. Szürke eminenciás voltam. Az egyetlen beosztott a millió főnök között.

- Láttad annak idején a szerződésedet? - kérdezte Nieves.

- Ezt meg hogy érted?

- Hogy értem? Úgy ahogy mondtam. Láttad-e a szerződésedet?

- Igen, láttam és alá is írtam.

- Helyes.

- Persze hogy helyes.

- Várj, várj egy pillanatig - csitította Nieves. - El is olvastad azt az írást vagy csak láttad?

- Micsoda kérdés ez már megint?

- Ne törődj velem, válaszolj.

- Válaszolok, elolvastam. Tudod úgy, ahogy a hasonló fecniket szokta az ember.

- Szóval nem emlékszel a leglényegesebb pontokra?

- Nem emlékszem.

- Most mondjuk, hogy puff neki.

- Ugyan, mit számít mindez egy megszűnt, tönkrement cég esetében?
- Ez nem előre szokott kiderülni, hanem mindig akkor, amikor már megvan a baj.
- Bizonyára igazad lehet Nieves édesem. De ezt most csak azért mondom, hogy szabaduljak a további faggatózástól.
- Ó de szép. Tehát téged jobban zavar az én faggatózásom, mint maga a tény, hogy megszűnt a céged és most a levegőben vagy?
- Dehogyan zavar jobban, csak a kettő együtt már sok. Próbáljunk már aludni rá egyet. Majd többet tudunk, ha a cégvezetőt elkapják.
- Ezt úgy mondd, mintha egy krimisorozat folytatását várnád.
- Könnyen lehet, hogy ez valóságos krimi.
- Valóságos krimi, amelyben te vagy a balek.
- Tudod mit, kicsi Nieves, legyen tiéd az utolsó szó. Neked adom. Mondd, hol írjam alá az ajándékozási szerződést.
- Lehet is tőled elorozni az utolsó szót?

Nem a szokásos harmóniában, de megnézték Pedro Almodóvar „Nők az idegösszeroppanás peremén” című filmjét. Megállapították, hogy Pedro Almodóvar akkor is zseniális, ha folt esett a világbékén, akkor is, ha összeomlik az a gazdasági társaság, amelynek Avila történetesen az alkalmazottja.

- Egy kiadós szeretkezés segíthet itt még - jegyezték meg szinte egyszerre és már bújtak is ki a ruhából.

Reggel különös hangulatban indultak útnak. Betértek a legközelebbi Ó-la-lába kávézni. De bizony most nem Pedro Almodóvar lehengerlő effektusairól regéltek egymásnak, Carmen Maura érett nőiességéről, hanem arról a televíziós közleményről, amely egyszerre felkavarta az életüket.

- Avila, ha akarod, én nem utazom el a Fülöp-szigetekre.
- Miért mennél te a Fülöp-szigetekre? - kérdezett vissza értetlenül Avila.
- Tudod, a békekonferenciára, amire meghívtak?
- Ja, a békekonferenciára. Dehogyan nem mégy el. Hétmérföldes számárság volna éppen most lemondani. Legalább egy kudarcot egy sikerrel tudunk ellensúlyozni.
- Aranyos tőled, de az hiszem, a kettő merőben más műfaj. A békekonferencia, a világbéke meg átmenetileg megszűnik nélkülem is.
- Nem lesz meg, nem lesz meg - ordította Avila indulatosan, hogy az Ó-la-la kellemes halkán zajongó, kávézgató közönsége egyszerre odafordult.
- Csendesen az istenért - kérlelte Avilát Nieves. - Rájuk aztán tényleg nem tartozik.
- Igazad van, ne haragudj - mondta kissé megnyugodva Avila. - Kissé elveszítettem a fejemet. Tudod, az az igazság, hogy a cég tönkremenetelének még örülni is tudnék, hiszen már halálosan untam őket, meg az egész munkát, amit rámbíztak. De micsoda dolog, hogy én örülök egy hírnek, amely ráadásul ha akarom, ha nem, átmenetileg a vesztemet okozza.
- Ki beszél itt a vesztedről? - csattant fel most Nieves.
- Csak úgy mondtam. Nem így szokták?

A világot nem tudták megváltani az Ó-la-lában, de még azt az átmeneti nehézséget sem, amit a közlemény okozott. Parányi kétségük nem volt, hogy a nehézség átmeneti. Avila rövid időn belül talál egy másik céget, egy másik foglalatosságot, amelyet unhat a végletekig. Talán majd ott is lesz egy korrupst főnök, akit egy este Pedro Almodóvar következő filmje előtt rendőrileg köröznek. Perspektívában tehát nincsen hiány. Avila úgy ítélte meg, hogy a világon csak tönkremenő cégek működnek, minden főnök korrupst és minden hitelező kapcsolatban áll a rendőrséggel. Ő meg, mint valamennyi cég alkalmazottja, egy szép napon megszabadul az ösztől. Szép napon, mert az lesz a legszebb, a legeslegszebb nap. Foglalatosság van, de munkahely nincs. Még a néma tengerparti szemlélődés a Melenera szikláin, még az is értelme-sebb, mint egy biztosan halálraítélt társaság biztosan halálraítélt tagjának lenni. Munkahely? Ugyan. Állás? Ugyan. Igaza van az üdvtannak, hogy az állás, azért állás, mert nincs ott előre-haladás, személyre szabott prosperálás. Ha volna, nem állásnak, hanem haladásnak neveznék. Az üdvtanokat azért kedvelte, mert megtalálta bennük a legnehezebb szituációra is a vigasz-talást. Nemcsak a vigasztalást, hanem a szükséges indító energiát az életért folytatott harc - struggle for life - következő ütközeteire.

- Jól van, elmegyek a Fülöp-szigetekre és ha visszajövök, majd meglátjuk, mit tehetünk.

- Jól van - adta meg magát Avila. - Érezd magad jól Isabel Preysler hazájában.

- Kiről beszélsz, a Julio Iglesias első feleségéről?

- Miért, azt úgy hívják?

- Igen, úgy.

- Akkor lehet, hogy arról. Különben ne félj, távollétedben nem teszek kárt magamban. Ha lehet, másban sem. Ezt azonban nem szeretném felelőtlenül megígérni. A tétlenség, akár a harag nem a legjobb tanácsadó.

- Ki beszél itt tanácsadóról? - csattant fel újra Nieves. - Csupán arról van szó, hogy én elutazom, te pedig okosan vársz rám. Visszajövök ne félj. Akkor is, ha nem akarod.

- Te számár, hova lennék nélküled - kedveskedett Avila. Majd hirtelen az a rendhagyó ötlete támadt, hogy körkérdést intéz az Ó-la-la vendégeihez egyenként, hova lenne ő, mármint Avila Nieves nélkül, ha az netán ottmaradna a Fülöp-szigeteken, Isabel Preysler hazájában. Először biztosan meglepődnének, majd a meglepetést legyőzné a tántoríthatatlan közszereplési inger és egymásután jönnének az ötleteikkel.

- Tisztelt Avila, ön talán sziklaféjessel, úgy értem sziklára történő fejesugrással véget vetne az életének - mondaná az egyik.

- Önnek olyan a fizimiskája tisztelt uram, hogy rögtön vigasztalódna az első szőke, svéd nővel, aki az útjába kerül - mondaná a másik.

- Retteneteseek volnának az első éjszakák a végleg eltávozott kedves nélkül - így a harmadik. - A továbbiakban azonban fokozatosan javulna a helyzet.

A képzelődésből annyi haszna volt Avilának, hogy igazolva láthatta meggyőződését, miszerint a kívülállóknak általában semmi sem drága. A melodramatikus megoldásoktól a tárgyilagos nulláig a variációk végtelen sorozatát őrzik tarsolyukban, ha valaki netán megszorulna és jó tanácsra volna szüksége. Avila köszöni szépen, nem szorul tanácsra, nyugodtan bukjanak ízletes fenyőmagos süteményeikre, rózsaszín marcipános csemegéikre, gőzzel habosított kávéjukra, a napilapok legbárgyúbb híreire, ő megmarad és elveszik nélkülük. Még majd eldönti, hogy távolkeleti teherhajó elé veti magát, vagy Kashoggi olajmágnás Nabila névre

hallgató hófehér jachtja után. Egyik is, másik is jobb, mint a rózsaszín sütemény. Micsoda ízlésre vall rózsaszín süteményt zabálni?

Nievest nem szállta meg az egyiptomi királýsírok nyugalma, mert Avila biztatta, ne törődjön kisíklott egzisztenciájával, nyugodtan repőljön el a manilai békekonferenciára. Fontosnak vélte küldetését a nemzeti bizottságban. A legújabbkori diplomácia egyszerűen nem nélkülözhetette a ravasz külsőségekben megfőrgatott női okosságot. Dehogý volt itt szó az elcsépelt női egyenjogúságról. A gyengébb nemet jóval okosabban is fel lehet használni nagy horderejű problémák megoldási kísérleteiben, mint az ivararányjavítás fatálisan téves és mindenek előtt felületesen alkalmazott statisztikai fegyverének a bevetésével. Nieves az egészséges önértékelés birtokában a megfelelő irányban megváltozott szemlélet letéteményesének vallotta magát. „A nőt akkor értékeli a világ helyesen, ha adott esetben képes elvonatkoztatni a legcsábosabb külsőségektől” - szokta fennhangon hirdetni és mindjárt átlátta a tetszetős tétel tarthatatlanságát is. Pontosan ott a bőkkenő, hogy éppen a legcsábosabb külsőségektől nem lehet elvonatkoztatni. Mivel az emberiség nem egyoldalúan női világban él, sőt a közéleti szereplők számát, súlyát tekintve, éppen hogy a férfiak javára billen a mérleg, az alapvetően ellenérdekelt erősebb nemet lehetetlen kizárni a kérdés eldöntéséből. Márpedig... Innen egyszerűnek látszott a folytatás. Tíz férfiből tizenkettő képtelen volt elvonatkoztatni Nievesben a nőtől. Ő a szép nő adottságainak a határait nem tudta átlépni, hiába volt józan és értelmes is egyúttal, a férfi pedig fajtájának a nő külsőségein fennakadt elemi ősztönét nem akarta meghaladni. Nieves nem volt a női hiúság megtestesítője, de ő is érezte valahol a világ bevett rendjével ellentétes törekvések hátulütőjét. Ad abszurdum még azt sem tartotta elképzelhetetlennek, hogy forradalmasító elképzelései mondanának csődöt egyenesen, ha egyszer a férfivilág megértve az ő másfajta szándékait, megelégné női szépségének dicséretét, elmaradnának a bókók, a kézcsókók, a vágyakozó sóhajtások, a burkolt és a burkolatlan felajánlkozások, a néha pofonra ingerlő szemtelen közeledések. Talán még Avilából is kihalna a beléplántálódott, a józanság határait egyszer át nem lépő féltékenység, ami közös meggyőződésük szerint az ember veleszületett adottsága, mielőtt a másik fél még egyáltalán a porondra lépne, s ilyen vagy olyan módon okot adna annak a fokozódására, kiteljesedésére.

Nieves maga is meglepődött eszme-futtatása eredményén. A dolgot először annak tulajdonította, hogy talán egy ensaimadakat, croissantokat, churrosokat árusító Ó-la-la cukrászda alkalmatlan világméretű problémák megoldására, hacsak a világ maga is nem alkalmatlan erre. Önmaga fogyatékoságával nem is számolt. Azzal már inkább, hogy a teljesség titka éppen hogy a tökéletlenségben rejlik. A teljességhez tartozik a csúnya néember, az énekléssel hadilábon álló veréb, a világosságot felváltó sötétség és a sötétséget felváltó világosság, Avila, aki féltékenységgel vagy anélkül egyaránt a világ kerektségének része. Nehezen tudna dönteni, ha az aggódó férj és egy skrupulusok nélküli között kellene választania. Talán megpróbálná elodázni, vagy előbb mind a kettőt kipróbálni és utána... Ez a bizonytalanság, határozatlanság a gyarló emberre jellemző, de miért is kellene tagadni, hogy a gyarló ember is hozzátartozik az egészhez. Az Ó-la-lában csupa gyarló ember lopja a napot, mesél a másiknak nevetségesen jelentéktelen sztorikat, miközben elvárja, hogy komolyan vegyék. Legalább annyira, mint a villa végére szűrt süteménydarabokat, amelyek egy szempillantás alatt eltűnnek az éhes, torkos szájban, hogy táplálják a legtökéletesebb tökéletlenséget.

- Tehát azt akarod, hogy utazzam el Manilába? - kérdezte még egyszer a biztonság kedvéért Nieves.

Avila a fejével bólintott. Sem ereje, sem kedve nem volt azt szóban megerősíteni, ami már eldöntetett. Minek okoskodni, amikor a meghívás magában foglalta a döntést. A béke, a bizottság, a konferencia egymástól függetlenül olyan komoly dolgok, hogy összességükből

más, mint az utazás, a részvétel egyáltalán nem következhetett. Az ilyesmit nem lehet feltenni szavazásra, ellenkező esetben nevetségessé válik minden. A bólintásra azért még szüksége volt Nievesnek. A gyengeség vádja ellen nyilván tiltakozott volna, azt azonban készséggel elismeri, ha megkérdezik, hogy nem akarta volna nehéz helyzetében Avilát magára hagyni, bár ismerte az ő elrugaszkodott álláspontját, hogy végül is mindenki magányos, az is, aki azt hiszi, hogy nem. Jöhet egy pillanat, adódhat egy szituáció, amikor az ember hirtelen úgy érzi, hogy egészen elárvult, s a körülötte lévők, akár a családtagok csak néma statiszták, epizódszereplők a főhős kozmikus tragédiájában. A főhős, a statiszta, a kozmikus tragédia egy alapjában véve higgadt, nyugodt lény szélsőséges helyzetekben alkalmazott kategóriái. Nieves nem látta célszerűnek tovább feszíteni a húrt, hanem részint hogy elterelje a figyelmet, praktikus dolgokra terelte a szót.

- Aztán hogyan szándékozod tölteni az időt, amíg én távol vagyok?

- Nem a legfontosabb, sőt nem is a legkíméletesebb kérdés ebben a pillanatban, de némi-képpen jogos... - válaszolta Avila körmönfontan, mire Nieves:

- Bocsáss meg, nem arra kértelek, hogy minősítsd a kérdést, hanem arra, hogy válaszolj. Ha nem tudsz, akkor nyugodtan közöld velem, nem történt semmi. A te helyedben én sem biztos, hogy értelmeset tudnék mondani.

Avila belül elismerte, hogy a kérdésre azért lett volna felelet, méghozzá több is. Ezek többsége aligha haladta volna meg a banalitás határait. Felkel, tisztálkodik, harap valamit reggelire, aztán... Aztán... Nos, itt kezdődtek a nehézségek. Mivel tölti ki a notórius apróságokon kívül a nap nagy részét. Azt nem mondhatta, hogy bemegy a céghez és dolgozik, mert a céget kihúzták alóla. A rögtöni elhelyezkedés illuzórikusnak látszott, nem beszélve arról, hogy hivatalos végzést még nem tart a kezében a munkaviszonya megszűnéséről, addig pedig... Aztán ha valami illúzió, akkor ez az. Hivatalos végzés... Ellopja a főnök a céget, elbujdosik, elmenekül, a fél világ hitelezője, rendőre hajtja, s közben kínosan ügyelnek arra, hogy a legnyomorultabb beosztott körül konszolidált állapotok teremődjenek. Marhaság. Még az sem biztos, hogy a cég szétment. Eltűnt a főnök, lesz helyette más. A világon főnökből, vezérből van a legtöbb, még soha nem fogyott ki a készlet. Az emberi ambíció, az önjelölti becsvágy végtelen. Micsoda csalódás, hogy a krach bekövetkezett és micsoda csalódás, ha mégsem következett be. Ha a főnök csupán nyaral a marbelli jet-set paradicsomában, adósság helyett pezsgőben úszik unott, félmeztelen hercegnők kegyeire vadászva, mígnem a nyaralás letelik, a rendőrség bejelenti a tévedést és a cég megy tovább. Micsoda blama! Megint jönnek az egyhangú munkás hétköznapiak és ő várhatja a soha be nem következő előmenetelt. Avila reménykedett abban, hogy a világ azért nem ennyire kegyetlen. Ekkorát tévedni lehetetlen. Megmondani akkor sem lett volna képes Nievesnek, mivel tölti majd a napjait. Rutinból is felsorolhatott volna legalább egy tucat valószínűnek látszó programot a piaci bevásárlástól kezdve a tengeri fürdőzésen keresztül a bárokban való haszontalan gubbasztásig, de ehhez valahogy nem volt kedve. Értelmes válasz helyett megvonta a vállát.

- Nem tudom, fogalmam sincs. Ha az unalom felvet, az is program.

Nieves nem hagyta annyiban a dolgot. Fantáziáját igencsak megerőltetve kutatott a nevek, a történések, a semmiségek kacatjai között. Egy büszkén hangzó, előkelő név derengett a láthatáron. Avilát hívta segítségül.

- Emlékszel arra, hogy Monroy kapitány egy előkelőséget emlegetett nekünk, aki állítólag szívesen venné, hogy meglátogassuk.

- Drágám, annyi előkelőség írta be a nevét eddigi rövidke életünk aranykönyvébe, hogy a bőség zavarában teljesen tehetetlen vagyok. Valami közelebbit mondj.

- Márki.
- Ezt nekem hiába mondd, nem vagyok márki.
- Nem te bolond, hanem az a bizonyos illető. Valami Rodrigo Ala...
- Ja - kapcsolt Avila. - Megmondom neked, de csak azért tudom, mert a márkikra különösen érzékeny vagyok. Rodrigo Alameda de Villaflores márki. Voila.
- Nieves csaknem táncra perdült örömeiben.
- Nem vagy te elveszett. Rodrigo Alameda de Villaflores márki. Az anyját neki! Micsoda elme. A címe?
- Ha jól emlékszem, Lomo Apollinario 72.
- Az lehetetlen.
- Aztán miért volna lehetetlen?
- Azért mert a Lomo Apollinario nem okvetlen a márkijairól híres.
- Általában lehet, csak hogy ez egy konkrét márki, bár a Monroy kapitány információja ez ügyben nem megnyugtató garancia.
- Megnyugtató, megnyugtató... Miért akarsz te megnyugodni? Te csak ne nyugodj meg, mert akkor nehezen fogsz mozdulni. A távollétemben keresd fel a márkit. Megmondd, hogy a Monroy küldött.
- Erről szó sem lehet.
- Aztán miért nem?
- Azért nem Nieves kedvesem, mert a lelkünkre kötötték, hogy együtt menjünk, meg ehhez én is ragaszkodom.
- Tudod mit?
- Mit?
- Én nem cipellek magammal Manilába a konferenciára, te nem cipelsz engem Rodrigo Alameda de Villaflores márki vízbirtokoshoz. Ha vázolod a körülményeket, meg fogja érteni.
- Na jó - adta meg magát végül Avila. - Majd meglátom mit tehetek érted, a márkiért, Monroy kapitányért, az egész világmindenségért. De mielőtt meglátom, nagyon meg fogom nézni.
- Na, attól nem félek.
- Avila indítványozta, hogy fizessenek, mert levegőre, napfényre vágyik. A cukrászda előtt megfogta Nieves karját.
- Most jut eszembe a legfontosabb.
- Micsoda?
- Hát az, hogy mi az ördögnek látogassam én meg Rodrigo Alameda de Villaflores márkit?
- A kérdés látszólag nagyon logikus...
- Nem arra kértelek, hogy minősítsd a kérdést - vágott vissza Avila.
- Nehogy azt hidd, nyertél - replikázott Nieves. - Indoknak talán primitív, de azért látogasd meg a márkit, mert közvetítőn keresztül meghívtak.
- S ha azt mondja, hogy ő nem hívott senkit és Monroy kapitányt nem is ismeri?

- A „Ha” az emberiség tönkrevője, a történelmietlenség netovábbja, a megfejthetetlen jövőendő kicsorbult álkulcsa.

- Ez jó, nagyon jó - hahotázott Avila.

- Mi a jó?

- A megfejthetetlen jövőendő kicsorbult álkulcsa. Mindjárt csináltatunk egyet a Corte Inglés-ben, csupán a méreteket nem tudjuk.

- Ne gúnyolódj rajtam. A lényeg a lényeg. Meghívtak és kész, elmegy és kész, a többit majd meglátod, s ha szükséges megoldod.

- Áldásom rád.

A következő napokban viszonylag nyugodtabban jöttek-mentek. Nievest készítették a nagy útra, a konferenciára. Amikor a nevezetes nap eljött, fogták a csomagokat, taxit rendeltek, s elhúztak a repülőtér, Gando irányába. Nieves először Madridba repült. Ott kellett találkoznia a delegáció többi tagjával, s onnan repültek tovább Manilába. A búcsúzkodáshoz egyáltalán nem volt érzékük. Nem mintha híján lettek volna az érzelemnek, a szeretetnek. Éppen hogy ellenkezőleg. Megismerkedésük és főleg egybekelésük óta igen ritkán váltak el egymástól és kényszerültek arra, hogy adiosst mondjanak egymásnak. Nem volt módjuk a műfajt kitanulni. A kínos percek áthidalásában nagyon jól jött nekik az elkerülhetetlen aggodalom a jegyért, a csomagokért, a pénzért, majd újra csak a jegyért, a csomagokért, a pénzért. Kiszáratva szólították az utasokat, Nieves átkarolta Avila nyakát, félig-meddig anyai csókot nyomott a homlokára, amit Avila atyai cirógatással viszonzott, majd a Manilába utazó delegáció feltehetően legszebb tagja eltűnt a megfelelő kapuban. Avila tehetetlenül nézte az üres átjárót. Tíz perc, negyed óra múlva már arra volt figyelmes, hogy a hatalmas Boeing erős zúgással az Atlanti-óceán fölé emelkedik. Kinek rosszabb? Annak, aki elmegy, vagy annak, aki otthon marad? - tette fel önkéntelenül a kérdést. Babonából nem válaszolt. A városba visszaérve betért az első bárba, kávé rendelt és a kávé kavargatása közben a gondolatai messze jártak. Nieves elutazása időlegesen lebéntotta. Mozgását a legszükségesebbre korlátozta. El nem tudta volna képzelni, hogy felemeli a telefont és kontaktust teremt bárkivel. Képtelennek érezte magát a csevegésre, a kapcsolatra meg kíváltképpen. Rodrigo Alameda de Villaflores márki neve azonban makacsul megült az agyában. Tudta, hogy csak akkor szabadul a tehertől, ha a dolog végére jár, ha mégis csak felveszi a telefont és tárcsázza a márki számát. Arra is gondolt egy pillanatig, hogy fogja magát és váratlanul becsenget a márkihoz, ezt azonban rögtön elvetette, mint a legfőbb illetlenséget. Nagyobb váratlanságra, mint egy előzetesen lefixált találkozó most képtelen. Érzékszervei máskor vizionáltak volna a számára egy ilyen látogatás legapróbb részleteit, amitől kellemes feszültség költözött volna belé. Ezúttal nem érzett feszültséget. Érzékei letompulva váraoztak a következő, majd a következő lépésre. A következő következője még messze volt, de az első lépést megtette. Felhívta a márkit. A vonal túlsó végén kimért hang szólalt meg.

- Tessék. Itt Rodrigo Alameda de Villaflores...

- A márkihoz van szerencsém? - kérdezte ügyetlenül Avila.

- A legteljesebb mértékben, pláne ha megmondja, mivel szolgálhatok.

„Azt az úri fajtáját ennek az elrontott, algaszagú világnak” - nyomta el magában a megjegyzést Avila. Micsoda fordulat! „Mivel szolgálhatok...”

- Azért hívtam fel a márki urat, mert Alfonso Monroy kapitány erre felhatalmazott engem.

- Mondja csak a nevét fiatalember, ha szabad kérnem, mert a hangja után ítélve ön fiatalember lehet.

- Nicolas Delgado Avila és a feleségem Nieves, ám ő napokkal ezelőtt Manilába repült konferenciára.

A vonal másik végén a beszélő a csodálkozás hangját hallatta.

- Á, szóval maga az, maguk azok. Most már tudom, kiről, kikről van szó. Való igaz, üzentem Monroy barátomtól, hogy amikor kedvük tartja, látogassanak meg. Sokat beszélt magukról, mi tagadás, felkeltette önök iránt az érdeklődésemet. Ezért javasoltam, hogy találkozzunk, ha nincs ellenükre.

Avila megkönnyebbülten lélegzett fel. Az első akadályt leküzdötte. Rodrigo Alameda de Villaflores márki létező személy és a meghívás is valóságos.

- Köszönjük az érdeklődést márki úr, s valóban nagyon örülnék a találkozásnak, csak mint mondtam a feleségem most éppen nincs itthon.

- Meddig lesz önaccsága távol, ha szabad kérdeznem kedves Avila?

- Tíz napig.

- Tíz napig? - ismételte kérdőleg a márki. - Hát az meglehetősen hosszú idő. Nem hiszem, hogy addig is büntetni kellene magunkat azzal, hogy elkerüljük egymást. Ha magának is megfelel kedves Nicolas Delgado Avila, ha jól emlékszem, ez a teljes neve, holnap este hét órákor várom. Jó lesz magának?

- Köszönöm márki úr. Az időpont természetesen megfelel.

- Akkor hát a legjobbakat kívánom önnek a holnapi viszontlátásig.

- Még egyszer köszönöm, viszonhallásra.

Nem történt több, mint hogy Avila kapcsolatba lépett telefonon egy ismeretlennel, az ismeretlen, aki nem melleleg márki, meghívta találkozóra, udvariassági látogatásra a Lomo Apollinaria. Nem történt több, Avila mégis úgy könyvelte el, hogy sokkal több történt. Sikerral vette az akadályokat, az elsőket az emberi közeledés göröngyös terepén. Egy márki és egy közember kontaktust hoztak létre, leküzdötték a köztük meglévő különbséget, ami ebből következően nem is lehet olyan mérhetetlen. Jó volna a sikert rögtön tudatni Nievessel, de Manila a legszükségesebb információk hiányában különösen elérhetetlennek tűnt számára. „Ugye megmondtam” - mondaná Nieves magabiztosan és még néhány kedves szót, hogy otthonosan érezze magát az otthonában. Hiányzott a kedvesség, hiányzott Nieves és rendkívüli módon sajnálta, hogy a márkihoz nélküle látogat el.

Az öltözet nem okozott Avila számára különösebb gondot. Az egyszerűség eddig még mindig bevált. Nem volt kitől megkérdeznie, mivel kedveskedjen a márkinak. Talán segíthetett volna Monroy kapitány, aki több tapasztalattal bírhat a márki világában, a kapitányhoz azonban semmi kedve nem volt. Biztos volt abban, hogy ára volna az ilyen segítségkérésnek, esetleg hasonló, mint a hasztalan lakáskeresés Severin Severinóval. Erről hallani sem akart. Az első gondolata egy üveg, szépen csomagolt Freixenet pezsgő volt lehetőleg valami jobb évjáratból. Ragaszkodott az első gondolathoz. 1975-ös évjáratú pezsgőt tudott szerezni. Rummal mégsem ronthat be egy márkihoz. A Lomo Apollinario felé nem nagyon ismerte a buszjáratokat. Másnap este fél hét tájban lecövekelt az úttest mellett pezsgővel a kezében, hogy taxit fogjon. Alig észrevehetően szemerkélt az eső. Ez a sziget fővárosában már elég volt ahhoz, hogy a több száz taxi felszívódjon. Az iskolás gyerektől az üzletemberig, a kéregető koldustól az

előkelő asszonyságig mindenki taxizni akart. Végre nagy nehezen megpillantott egy szabad jelzésű kocsit. Leintette, beszállt, bemondta a címet: Lomo Apollinario 72. Az út elég hosszú volt, így a sofőrrel beszélgettek. A vezető megtudhatta, hogy az utas látogatóba igyekszik egy úriemberhez, hogy a felesége Manilába utazott konferenciára. Avilának nem volt kedve közölni, milyen konferenciára, ennyire nem szeretne volna kiadni sem Nievest, sem önmagát. A sofőr így is tudott csatlakozni. Melegen óvta Avilát a feleség tartós, messzi kiruccanásaitól. Nem véletlenül. Rögtön elmesélte az ő történetét. A menyasszonya elutazott rokonlátogatóba Venezuelába. Belsőlegesen elbúcsúztak egymástól, a menyasszony tervezett hazaérkezése utánra nem sokkal kitűzték az esküvőt, csak hogy a menyasszonynak nem volt kedve hazaérkezni. Venezuelában belehabarodott valami dohányültetvényesbe. Az esküvő ugrott.

„No lám, milyen furcsa az élet” - gondolta Avila. „Látszólag minden taxi és taxis egyforma és erről itt mellettem hirtelen kiderül, hogy szökni hagyta a menyasszonyát méghozzá egy dohányültetvényessel. Nem valószínű, hogy a többi taxist is faképnél hagyta a menyasszony és most reggeltől estig sírnak, siránkoznak az ártatlan utasnak, akinek a felesége éppen elutazott Pokolfélegyházára és esetleg semmi kedve visszatérni.” Avila beleborzongott a gondolatba. Mi van akkor, ha Nieves is... Nem, Nieves nem. A bizonyossága mindenesetre, ha pillanatokra is odalett. Nem a bizonyosságai voltak kétségesek, hanem a kétségei bizonyosak. Mindenki értse úgy, ahogy akarja. Semmi kedve nem volt, hogy a dolgokat a szerencsétlen taxisofőr orrára kösse. Már éppen úgy érezte, hogy valamiféleképpen reagálnia illenék a drámai történetre, reménykedni abban, hogy akadt új menyasszony és boldogság, amikor a sofőr megszólalt:

- Itt vagyunk uram, megérkeztünk. Lomo Apollinario 72. Kétszáz pezetát fizet.

Avila megkönnyebbült. Fizetett. A sofőr a legjobbakat kívánta, ő viszont. Úgy érezte, a jókívánság mindkettőjükre ráfér. A járdaszegélyen állva az órájára pillantott. Még volt idő hétig, a megbeszélte időpontig. Megnézte magának a házat. Tekintélyes, izléssel megépített földszintes lak volt nagy terasszal, gondozott előkerttel, amelynek egy sárkánypálma volt a fő dísz. Mellette agavék, bugenvillák, hibiszkuszok virítottak, a kapubejáratra videokamera irányult. Avilának hirtelen melege lett, szüksége volt a mozgásra. Elindult az utcán felfelé. Egyszer csak olyan benyomása támadt, mintha valaki követné. Nem hallotta léptek zaját, nem is hallhatta az úttesten lezúduló autóáradattól, inkább az ösztöne súgta, legyen óvatos. Megállt, hátra nézett. Emberek jöttek, mentek mögötte, de előtte is, s minden irányban. Követhették százan, ketten, s tévedhetett is. De még mennyire. Gondolhatta, hogy a félelem az emberekben van, legfeljebb a külső körülményekből táplálkozik, emlékekből, látomásokból, élményekből. A félelmet az ember kivetíti a környezetére, hogy aztán ráfoghassa, ezért félek, azért félek. Nem mindig attól, hanem olykor egészen mástól, csupán a félelem áttevődik. Innen oda. Bűnbakot keres és talál. Akit egyszer a kígyó megcsípett, a kutya megmarta... Az összes létező kutya- és kígyóbölcsesség eszébe jutott, pedig oka nem volt rá, mert rájött, hogy nem követi más, csak a saját árnyéka. Megijedt a saját árnyékától. Hát ez nem valami dicséretes. Megijedt a saját árnyékától és lett a saját, vagyis Nicolas Delgado Avila árnyéka. Már régóta nem dohányzott, de most ösztönösen a zsebéhez nyúlt. Persze semmi. Betért az első trafikba, vett egy doboz Ducadost, rágyújtott, eltette a visszajárót. A trafikos kérdezett tőle valamit. Talán azt, hogy mit szól a Deportívához. Mit szólna? Vasárnap harmadszor kapott ki otthonában. Este fél kilenctől fél tizenegyig. Egy rendőrt orrba vágta a kerítés rácsán keresztül. A Deportívát is orrba vágta. A közönség fújolt, fütyült, a vérmesebbje kórusban kiabálta: „maricone’, maricone’, maricone’ ”. Buzik, buzik a végtelenségig. Az edzőnek is kijutott a gyalázatból. Akkor éppen magyar edzője volt a csapatnak. Előtte spanyol, előtte argentin. A trafikos talán véleményt, vigasztalást várt Avilától. Nem kapta meg sem az egyiket, sem a másikat, Avila mással volt elfoglalva. Az árnyékkal, amelytől nem volt képes szabadulni. Mikortól is? A

születése óta? Vagy a születése előtt óta? Mikor is szegődik az árnyék az ember nyomába? Megfoghatatlan, mint maga az árnyék, amely meg tán azon tűnődik, miért olyan megfogható, körülírható, konkrét az ember. Mintha csak bosszantani akarná. A legrejtélyesebb az, hogy össze vannak nőve, s még sincs simuló átmenet a kettő között, hogy ne legyen olyan meg-hökkentő, ellentétes az „ember-árnyék” duó. „Még valamit?” - kérdezte a trafikos, borostás ötvenes, ötvenötös férfi. Semmit, elég volt. Akkor este fél kilenc és fél tizenegy között, amikor a rendőrt, meg a Deportívát orrba vágták, nem fért bele minden abba a két órába. Hazafelé botorkált a csalódott szurkoló megmagyarázhatatlan ürességével és a lelátón talált esernyővel. Az egész meccsből egyedül a feketébe bújt bírót idézte fel. Bíró talpig gyászban. Valaki azt mondta egyszer, hogy a futballbíró mindig kész a halálra, arra, hogy a felbőszült drukkerék agyonverjék. Meg arra is kész, hogy elveszít egy rokont és gyászolnia kell.

A trafik küszöbén elhajtotta a cigarettát. Nem a szájában lifegőt, hanem a kezében tartott dobozt. Így akarta? Így sikerült? S ha már így, a tárgyak miért nem korrigálhatják a történeteket miután kölcsönhatásba lépnek a manipulátorokkal, a használóikkal, a tulajdonosaikkal? Ducados szemégyűjtőből vissza a kabátzsebbe, cigaretta a láb alá, hogy eltiporják, félrerúgják. Avila nem sajnálta a tárgyakat a tehetetlenségükért. Ő maga legalább olyan tétova, béna volt. Lépett és úgy érezte, leragadt a lába, újra lépett és szemlátomást egy tapodtat nem jutott előbbre. Meg-megállt, a szemét a földre sütötte. A téveszme ilyenkor úgy rögzíti a dolgokat, hogy az egész világ egy pontra mered. Az egy pont stimmel, a „világ” és a „rámered” nem. A világ nem hajlandó rámeredni. Kikerül, továbbfolyik, tudomást sem vesz. Az ember pedig ott áll az abszolút felesleges szégyenérzettel, amelybe azért egy kevés sztárkultusz, önajnározás is vegyül. Valamiért érdekes lehetek. Érdekes lehetek? Lehetek? Igen, ez az. A szép nők érezhetnek hasonlót, hogy ringó járással lejtjenek az utcán. Mostanában divatos kis hátizsákjaikon kívül egy darab világot is cipelnek magukkal. Bámészkodó földi lényeket, sóvár férfiakat, irigységtől lassan sárgába boruló vetélytársakat, nyálas öregembereket. Aznap ezzel a darab világgal fekszenek az ágyban szeretőik, vőlegényeik, nyápic kiskutyáik mellett. Visszaérve a Lomo Apollinario 72. elé Avila becsengetett. El volt rá készülve, hogy a csengetés zajára kutyabőrbe bújt félelmetes tigrisek rohamozzák meg a kaput, csak azért, hogy igazolják táblára írott harapós voltukat. A csaholás elmaradt. Kis idő elteltével valaki villanyt gyűjtött a teraszon. Kulcsomót zörgetve magas, ősz hajú úriember közeledett a kapuhoz.

- Jól tippeltem, maga az kedves Avila - köszöntötte barátságosan a jövevényt, aki ezen azért csodálkozott el egy pillanatra, mert tudtával fotót nem adott magáról és Nievesről Monroy kapitánynak, hogy az megmutathatta volna Rodrigo Alameda de Villaflores márkinak. Ha adott volna sem illik fünek-fának mutogatni. Az ilyesmivel akár vissza is lehet élni. Az aggodalom felesleges is lehetett, ha a márki a megadott időben nem várt mást. Ha nem várt, biztos kitalálhatta, hogy a látogató nem más, mint Avila. A márki szürke nadrágot, színes kockás inget viselt, amelyhez kötött mellény társult. A hűvösebb estéken, az ő korában elkelt az ilyesmi.

Rodrigo Alameda de Villaflores márki, földbirtokosból avansált vagy degradálódott vízbirtokos a szalonba vezette vendégét. Ott süppedős fotelba ültette és sherryvel kínálta az amontillado változatból. Avila elfogadta a kínálást. A sherry kedvenc itala volt. A márki magának is töltött, majd helyet foglalt egy másik fotelben, amely fölött a falon családi fényképek voltak láthatók gúla alakzatban elrendezve.

- Milyen volt az út? - kérdezte a márki az első korty után.

Bevezetésnek pontosan ilyen kérdés kell - futott át Avila agyán. Nem vonatkozik semmi lényegesre, nem akar titkot kiszedni a másiktól, még az is lehet, hogy abszolút érdektelen, felszínes, de mégis lehet rá valamit válaszolni, méghozzá bármit felelősség nélkül.

- Köszönöm márki úr, az utam kitűnő volt. Egy derék taxisofőr hozott ideáig. Dióhéjban elmesélte nekem az életét, holott igazán nem vagyok egy kíváncsi alkat. A hibás én vagyok. Kikottyantottam, hogy Nieves a feleségem a világ túlsó felén tartózkodik. Erről eszébe jutott a szerencsétlennek a Venezuelába szökött és soha vissza nem tért menyasszony. Kilátásba helyezte, hogy még én is járhatok így. Bevallhatom önnek, nem örültem a pimasz megjegyzésnek.

- Várjon csak, várjon fiatal barátom. Ön túlságosan siet - szakította félbe a márki. - Úgy látom ön éppúgy elmesélte az életét a taxisnak. Voltaképpen életet cseréltek egymással a kölcsönös szórakoztatás ürügyével. Megnyugtatom, hogy nem kottyantott ki semmit. Végül is büszke lehet a szép és okos feleségére, hogy a konferenciára utazó delegációba őt választották és nem valaki mást. Bizony kedves barátom, a földi életünk ilyen hívságokból tevődik össze részben. Még a takargatnivalóink sem nélkülözik a fennhéjázást. Én nem óhajtok önnek mesélni a családi életemről, de a hallgatás is magában hordozza a hivalkodás elemeit, hiszen ön feltételezi, hogy nekem gazdag, kalandos életem lehetett, s talán most is az. Bebarangoltam a világot, gyönyörű szép nőknek udvaroltam, néhányat el is vettem feleségül, fontos csatákban hadakoztam, ahol mutogatható sebesüléseket szereztem. Kitüntetések rejtegetek a fiókomban. Híres előkelőségekkel állok rokoni és baráti kapcsolatban, kincseimet erős bankok páncéltermeiben őrzik és hát az elmondottak következtében szüntelenül dőzsölök.

„Lám, a márki monológja” - nyomta el a megjegyzést magában Avila. Pontosan tisztában van azzal, mit tart a köznép, a közember egy márkiról, s most egy szentbeszédben önmagára aggatja a márkilét feltételezett külsőségeit rám bízva a szelektálást. Nincs mit szelektálni. Ha a márki nem most érkezett a karácsonyi marokkói bevásárló hajóval a Spanyol Szahara felől, ami feltételezhető, akkor az általa felsoroltak egytől-egyig elképzelhetők róla. Ugyanakkor elképzelhető mindennek az ellenkezője is. Szigorúan kizárva azt, amiben neki volt része annak idején, amikor még csapodár legényként az első önálló lakását kereste. A Paseo de Chilen rúgattott fel egy bérház második emeletére, ahol a kiadó lakást hirdették. Szikár, szakállas férfi nyitott ajtót. Kezet nyújtott, majd a kezét, mint akit lódarázs csípett meg, rögtön vissza is húzta. Mögötte állt a felesége, amögött a szobalány, aki mögött pedig volt az asztal, a szék, az ablak, a fal, az ablakon túl a házak kerítése, a fák koronái, és egy darab mediterrán ég. „A lakás ügyében jöttem” - bökte ki Avila, s a keze egyszerre ökölbe is szorult a bosszúságtól. Ki beszél itt úgyról? Költözni akart, lakcímet változtatni, kalandozni és kész. Akkoriban határozta el, hogy háromhetenként lakást változtat. Azt hitte balgán, hogy ez olyan egyszerű. Nem akart megszokni sehol, nem akart emlékeket, nosztalgiát, búcsút, szomorúságot. Költözni akart. Bukdácsolni háztömbről háztömbre, szobáról szobára a végtelenségig, illetve a lehetőségek határáig. Kiszámította, hogy a háromhetenkénti költözéssel iksz esztendő alatt belakhatja a város jelentős részének a jelentős részét, megismerhet egy sereg embert, férfit, nőt, gyereket, öreget. A nők között fiatalot, szépet, de a csúnyáktól sem ódzkodott. Költözni! Alig tuszkolta be szegényes batyuját az egyik lakásnak nevezett odúba, máris azon törte a fejét, micsoda élmény lesz felemelt fejjel, legalább ugyanakkora batyuval eloldalogni, újra betuszkolni és újra eloldalogni. Kereste az állatvilágban ennek a magatartásnak a megfelelőjét, a hasonmását, de nem találta. A kaméleon színt változtat, az ájtatos manó szerelmeskedés után felfalja a kedvesét, a fecske, a gólya elköltözik és visszatalál. Mind érdekes, egyre érdekesebb, de semmi köze ahhoz az önként vállalt meneküléshez, ami őt űzi, hajtja egyik bérletből a másikba. Időnként felmerült benne, hogy a menekülés nem is önkéntes. Az út ki van jelölve, csupán abba szólhatsz bele, hogyan akarsz végigmenni rajta. És a csupán nem csupán. Először is az utat észre kell venni, fel kell fedezni. Nagy dolog. Aztán kell a készség, a képesség. Számos úton nem mentek végig. Megálltak rajta, visszafordultak, letértek végleg. Lehet, hogy a kitérők is az úthoz tartoztak. Közben a tulajdonosak takarási rendje megváltozott. Az ablak,

a fal, az égdarab, az asztal, a szék maradt, a házigazda azonban a szobalány helyére került, az asszony nagyjából maradt a helyén, a szobalány pedig Avila előtt termett. A kiadandó lakásból Avila egy téglányit sem látott. Lehet, hogy nincs is lakás, csak feladtak egy hirdetést, hogy ismerősökre tegyenek szert. Ezért voltak olyan alázatosak a bemutatkozásakor, bár a házigazda a kezét nyújtva rögtön vissza is húzta. A tartása abban a pillanatban görnyedt volt, mintha a saját inasa lett volna.

- Tehát ön azért jött...

- Azért jöttem...

Beszédfoszlányokra emlékezett Avila.

- Hol olvasta? A La Provinciában? Akkor arra is emlékezhet, hogy Enmanuel férfisziglatást nyújt. Már annak, akinek erre van szüksége.

No nem, azt biztosan nem mondhatták. A kutyát érdekelné Enmanuel, amikor szép és szebbnél szebb nők szabadcsapatai vonulnak az utcán napbarnítottan, fénylő tekintettel, selymes hajjal... Édes mindegy, hol olvastam. Miért? Ha itt, akkor kiadnák, ha ott, akkor nem? Micsoda népség. Végül már csak ahhoz lett volna kedve, hogy a formás szobalány kezébe papírdarabot nyomjon a címével, a telefonszámával... Aztán már a lány sem érdekelt. Legszívesebben elárulta volna, hogy beköltözés után három héttel úgyis otthagyja őket, mert van az étellel szemben egy fogadalma és nem szeretné elveszíteni. Nem árulta el. Ehelyett valósággal elmenekült. A házigazda kinyújtott kezét hagyta a levegőben megmerevedni. A cím, a telefonszám megvan, még gondolkodik, majd jelentkezik. Mindkét fél tudhatta, hogy ez nem fog megtörténni. Miért is történt volna? Avila annyira elmélázott a múlton, hogy a márki nógatóására ocsúdott fel.

- Hé, mi van önnel fiatalember? Figyeljen, ha magához beszélek.

- Elnézését kérem márki úr, valóban elmerengtem. Bizonyos emlékképek szinte fájóan megragadnak bennem és mágnesként vonzanak, hogy újra meg újra átéljem őket.

- Emlékképeket átélni? Hirtelen nem nagyon értem, de nem is fontos. Magam is vagyok így néha. Ha megengedi, példát mondok. Gyerekkoromban volt nálunk egy öreg béres. Most is látom, hogy erős extremadurai dohányból megtömi a pipáját, rágyújt, pőfékel és így szól. „Hat tehén volt nálunk, hármat én fejtem, hármat meg Alejandro, a testvérem.” Mindig előjött a tehenekkel. Mint látja fele-fele arányban osztoztak. Nem fejhetett az egyik három és fél tehenet, a másik kettő és felet. A testvér, Alejandro talán erősebb volt, mint a nagyobb, talán nem. A sors gyakran vak, igazságtalan. Korrekcióról ne is álmodjunk. Tej az van, ha nem rest valaki fejni. Hármat én, hármat meg Alejandro. A tehenek száma csak az egyik lehetséges felosztási alap. Vannak olyan rejtélyes fogalmak, mint a jól tejelés, a rosszul tejelés. És olyan is van, hogy semmi sincs, mert elapad a tej. Az öreg különben eredetileg mozdonyvezető volt. Gőzmozdonyon, úgy mondta: gőzösön, mintha tengerjáró hajóról beszélne...

Ha valaki a látogatás előtt azt mondja Avilának, hogy Rodrigo Alameda de Villaflores márki múltja tele van teheneket fejő öregfaterokkal, akik mellel mozdonyvezetők, Avila rögvést megméri az informátor és a saját lázát. Sokra ugyan nem ment volna vele, mert az evilági létben minden lehetséges. Hat tehén nem nagy ügy. Hogy öreg béresek fejnek, gőzmozdonyon száguldoznak, bagatell. Avila nem tudta és nem is akarta hasonlóval viszonyozni a márki rémtörténeteit. Végül is arról nem diskurálhattak, miért jött látogatóba, mert fogalma sem volt róla. Arról sem, miért hívta meg őket a márki Monroy kapitányon keresztül. Jobban mondvá valami derengett. Talán azért, hogy újra megtömhesse erős extremadurai dohánnyal az öreg béres pipáját, bármilyen, akár feles, háromnegyedes megosztásban megfejje a hat tehenet és

elindítsa a mozdonyt, aztán az öregedés belső könnyeivel oltsa elhatalmasodó szomját, amit Avila szívesebben tett az amontillado sherryvel. Öregedőfélben még nem volt, de a szomját jócskán megnövelte a vizit perspektívatlansága.

- Mikor is jön meg Manilából a kedves felesége, Avila? - szögezte neki a kérdést egy félfordulattal Rodrigo Alameda de Villaflores márki.

- Holnapután, ha minden jól megy.

- Várjunk csak - intett a mutatójával a márki. - Hogy is mondta? Ha minden jól megy? Honnan van önben fiatalember ez a makacs kishitőség? Nem biztos önmagában vagy nem biztos a szerelmében? Ejnye, ejnye barátom. Egyik sem szép dolog. Úgy értem, egyik sem önhöz méltó.

Avila szabadkozni próbált, a márki lenyűgöző, atyáskodó kedvessége azonban meggátolta ebben. Bocsánatot kérve felkelt a fotelból, odalépett az íróasztalhoz, kulccsal kinyitott egy fiókot, ahonnan kivett egy hosszúkás borítékot. Visszatért a helyére majd a borítékot átnyújtotta Avilának.

- Ez az öné barátom.

- Az enyém? - kérdezte meglepődve Avila, mert ráadásul a nevét látta a címzés helyén.

- Igen, az öné. Mint mondtam, az életemről nem óhajtok mesélni. Egyszerűen nincs mit. Annyit azonban elárulok, hogy egyedül vagyok a világban az átlaghoz képest igen jó anyagi körülmények között. Mivel az igényeim egyre szerényebbek, arra gondoltam, hogy segíthetnék olyan emberen, embereken, akiket a fiatal kor kétségei, türelmetlensége gyötör, s nem utolsósorban az a tévhit, hogy az anyagiak mindenben átsegítenek. Én már tudom, hogy nem, erről azonban nem óhajtom önt meggyőzni, inkább odaállok, jelképesen persze, önök mellé, hogy még egy darabig megőrizhessék a hitüket. Egymást soha ne tévesszék szem elől. Erre különösen felhívom a szíves figyelmét, ellenkező esetben az én adományom nem ér semmit. Nem ér semmit. Értette?

- Értettem - dadogta a meglepődés és a hála zavarában Avila. Mondott volna még egyebet is, de a márki kezének intésével jelezte, hogy még szólni kíván. Nem tehetett mást, megadta magát a szolid erőszaknak.

- Csupán az a kérésem, hogy a kedves felesége érkezéséig a borítékot ne nyissa ki, sőt kifejezetten azt szeretném, hogy a viszontlátás meghitt perceiben nyilván kicsit nyugalmasabb körülmények közt ezt együtt tegyék meg. Én holnap elutazom ismeretlen helyre. Csak én tudom hova és ez éppen elég. Hogy visszatérek-e valaha vagy sem, fogalmam sincs. Visszatérni talán még nehezebb lenne, mint elmenni. Most azonban nincs más választás. Egyszerűen nincsen maradásom. Kérem, ne mondjon semmit. Ürítsük poharunkat és nyugodtan magamra hagyhat.

Avila a szavak hallatán megnémult. Kihörpintette a maradék sherryt és távozott. Elvileg könnyedséget kellett volna éreznie, meg némi riadalmat is, mibe keveredett már megint. És ugye a szokásos: „Mit szól majd Nieves?” Kábultan lépdelt az utcán. Egészen megfélekedett arról, hogy a mintegy másfél kilométeres távolságot gyalog tette meg hazáig. Otthon lefeküdt. Az ágyon hanyatt fekvé bámulta a mennyezetet. Nem bírta elaludni. Másfél nap volt még hátra Nieves érkezéséig. Illett volna készülődni, kitalálni valami igazi kedvességet, virágcsokrokat kreálni képzeletben, keresni egy nívós vendéglőt, ahol pompás vacsora mellett köszöntheti a hazatérőt. A figyelme minduntalan elkalandozott. Egyszerűen csak a márki járt a fejében, a márki, aki másnap elutazik ismeretlen helyre és talán soha nem tér vissza és ha nem tér vissza, nem tudnak neki köszönetet mondani immár lehiggadva, magukhoz térve. Felkészülhet arra is,

hogy Nieves pipogyasággal vádolja, mert nem tudta kiszedni Rodrigo Alameda de Villaflores márkiből úticélját, visszatérésének időpontját. Maga a márki sem tudta, de megérti-e ezt majd Nieves? Fogalma sincs.

A hazaérkezést megelőző nap valahogy még eltelt, a nagy napon azonban az óra már szinte visszafelé járt. „Egy órával kevesebb a Kanári-szigeteken.” Egy órával? Tíz órával! Szerencsére az idő fittyet hány a szubjektív megérzéseknek, a heveny hasfájásoknak. Ha nehezen is, de eltelt. Avila virágcsokrot köttetett a belvárosban, majd taxit fogott és a sofőrnek bementa Gandot, a repülőteret. Izgalmában az odaérkezéskor valami egészen hihetetlen borraivalót adott a taxisnak, az dallamosan túlköelve mondott köszönetet, majd elhajtott. Avila rohant a terminál érkezési szektorához. Éppen jókor. A hangosbemondó megszólalt. „Értesítjük a várakozókat, hogy a Madrid felől érkező nyolcszázhuszonkettes járat leszállt.”